

ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2552

ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
พฤษภาคม 2552

ธีรภัศ สาระคำ. (2552). *ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย*. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญัฐกา ตันสกุล.

การศึกษาค้นคว้าเพื่อวิเคราะห์ ปริมาณการผลิตยางพารา ปริมาณการใช้อย่างพาราและปริมาณสต็อกยางพารา กับปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม ของประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย และ ความสามารถในการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย โดยใช้ข้อมูลปริมาณการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งในช่วงเวลาระหว่าง พ.ศ. 2540 – 2549 เพื่อหาค่า ดัชนีที่แสดงถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ RCA (Revealed Comparative Advantage index)

ผลการศึกษาพบว่า ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2549 ประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยที่ประเทศไทย มีปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 2545.24 พันตันต่อปี รองลงมาได้แก่ ประเทศ อินโดนีเซีย เฉลี่ยปีละ 1838.46 พันตันต่อปี และอันดับสุดท้ายคือมาเลเซียมีค่า เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 989.32 พันตัน ต่อปี ส่วนปริมาณการใช้ภายในประเทศ พบว่าส่วนใหญ่ มีปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้น โดยมาเลเซีย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 377.15 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนต่อปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมเท่ากับ 38.8% อันดับที่สองได้แก่ ประเทศไทยมีค่าเฉลี่ย 264.21 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนต่อปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมเท่ากับ 10.31% อันดับที่สามอินโดนีเซีย โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 171.10 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนต่อปริมาณการผลิตโดยรวมเท่ากับ 9.33 % และปริมาณการสต็อกยางพารา พบว่า ประเทศไทยมีปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้นเพียงประเทศเดียว โดยมีค่าเฉลี่ย 201.45 พันตัน ต่อปี ส่วนประเทศมาเลเซีย และอินโดนีเซียมีทิศทางที่ลดลง คือเฉลี่ยเท่ากับ 177.03 และ 39.0 พันตัน ต่อปี ตามลำดับ เมื่อคิดเป็นสัดส่วนต่อปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม มาเลเซียมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.3% อันดับที่สองคือประเทศไทยมีค่าเฉลี่ย 7.96% อันดับที่สามอินโดนีเซีย โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.17% ตามลำดับ และในส่วนปริมาณการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น พบว่า ทุกประเทศมีปริมาณการส่งออกในทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้น แต่มีสัดส่วนลดลงเมื่อเทียบกับปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมภายในประเทศ และประเทศที่ปริมาณการส่งออกสูงที่สุดคือ ประเทศไทย รองลงมาคือ อินโดนีเซีย และมาเลเซีย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1812.07, 1655.96 และ 898.85 พันตัน ต่อปี ตามลำดับ เมื่อคิดเป็นสัดส่วนต่อปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ประเทศมาเลเซียมีค่าเฉลี่ย มีค่าเฉลี่ย 91.20% รองลงมาคืออินโดนีเซีย เท่ากับ 90.35% อันดับที่สุดท้ายคือไทย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 71.69% ตามลำดับส่วนความสามารถในการส่งออกนั้น ประเทศไทยมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นมากกว่ายางแท่ง อินโดนีเซียและ

มาเลเซีย เป็นประเทศที่มีความสามารถในการส่งออกยางแท่งมากกว่ายางแผ่น และความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวมประเทศที่มีความสามารถสูงสุด ได้แก่ อินโดนีเซียไทย และมาเลเซีย ตามลำดับ

REVEALED COMPARATIVE ADVANTAGE NATURAL RUBBER OF THAILAND INDONESIA
AND MALAYSIA

AN ABSTRACT
BY
THIRAK SARAKHUM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Economics degree in Managerial Economics
at Srinakharinwirot University

May 2009

Thirak Sarakhum. (2009). *Revealed Comparative Advantage Natural Rubber of Thailand Indonesia and Malaysia*. Master ' s Project, M. Econ. (Managerial Economics).

Bangkok : Graduate School. Srinakharinwirot University. Project Advisor : Ass.Prof.

Nuthaga Tansakul

The purpose of this study was aimed to delineate the para rubber quantity in term of production, usage, and export potentiality in both form of sheet and bar rubber product as whole for countries which included Thailand, Indonesia, and Malaysia. The export data for sheet and bar rubber during 1997-2006 was used to determine the revealed comparative advantage index (RCA).

The results have indicated that the rubber quantity produced during year 1997-2006 in Thailand, Malaysia, and Indonesia trended to be progressive. In particular, Thailand was a country with highest average production, accounting for 2545.24 thousand tons per annum, followed by Indonesia and Malaysia which annual average production was 1838.46 and 989.32 thousand tons p respectively. It also trended to be progressive for domestic consumption. Malaysia reported highest domestic consumption for rubber product which annual average consumption was 377.15 thousand tons, or accounting for 38.8% of overall production, followed by Thailand and Indonesia which annual average consumption was 264.21 (10.31%) and 171.10 (9.33%) thousand tons, respectively. Regarding to rubber stock, only Thailand country reported increased stock which average was 201.15 thousand tons yearly whereas Malaysia and Indonesia reported the declined tendency of rubber stock, which annual average was 177.03 and 39.0 thousand tons respectively. Regarding to overall rubber production, the highest overall production accounted for 18.3% for Malaysia, followed by 7.96%, and 2.17% for Thailand and Indonesia respectively. Regarding to rubber export for both sheet and bar rubber, while progressive figures of exported para rubbers were reported by overall countries, the figures were declined when compared to overall domestic production. Thailand reported highest figures of exported rubbers, followed by Indonesia and Malaysia, which an average was 1812.07, 1655.96, and 898.85 thousand tons respectively. Regarding to overall production ratio, it accounted for 91.20%, 90.35%, and 71.69% for Malaysia, Indonesia, and Thailand, respectively.

Regarding to export potentiality, while Thailand had greater potentiality in exporting sheet rubber than bar sheet, Indonesia and Malaysia had greater potentiality in exporting bar rubber than sheet rubbers. Overall, the country with highest export potentiality was Indonesia, Thailand, and Malaysia, respectively.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ เรื่องความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นประเทศไทย อินโดนีเซีย และ
มาเลเซีย ของ ธีรภัทร์ สารระคำ ฉบับนี้แล้ว เห็นควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกา ตันสกุล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.อ้อทิพย์ ราษฎร์นิยม)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกา ตันสกุล)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชมพูนุท โกลลากร เพิ่มพูนวิวัฒน์)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ประภาพร เฟื่องฟูสกุล)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีสำนักวิชาเศรษฐศาสตร์และนโยบายสาธารณะ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เรณู สุขารมณ)

วันที่ 29 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้ เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างยิ่ง จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ณีฐฎา ต้นสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชมนุช โกสลากร เพิ่มพูนวิวัฒน์ และอาจารย์ ประภาพร เฟื่องฟูสกุล กรรมการสอบสารนิพนธ์ ซึ่งกรุณาให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสามมา ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่าน ในภาควิชาเศรษฐศาสตร์ ที่ให้ความรู้ และกระบวนการทางความคิดแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาในการศึกษาตามหลักสูตร เศรษฐศาสตร์การจัดการ ซึ่งผู้วิจัยสามารถนำมาใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่หน่วยงานราชการ กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ) และ สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ที่ช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในด้านข้อมูล ในการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ บุคคลในครอบครัวของข้าพเจ้า รวมทั้งเพื่อนๆ ทุกคน ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอด จึงขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

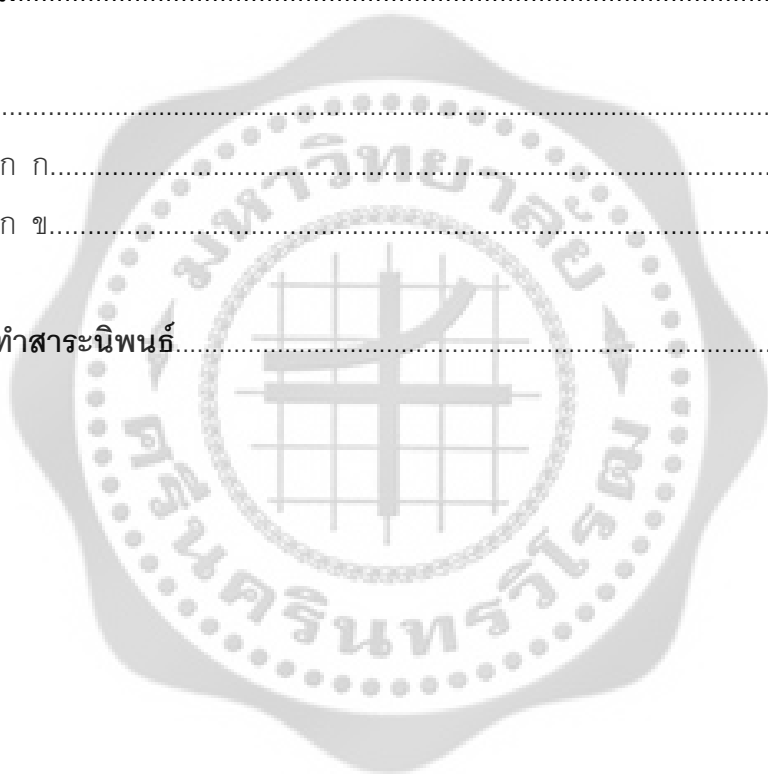
ธีรภัศร สาระคำ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษา.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดการศึกษา.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	
ทฤษฎีการวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ.....	7
ทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขันระหว่างประเทศ.....	7
ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศภายใต้เงื่อนไขการได้เปรียบโดยสมบูรณ์.....	9
ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศของ Hackscher – Ohrin.....	11
สภาพทั่วไปของอุตสาหกรรมยางพาราไทย.....	11
วิวัฒนาการของยางพารา.....	11
บทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมยางพาราไทย.....	12
การผลิตและอุตสาหกรรมยางพารา.....	16
ภาพรวมอุปสงค์ อุปทานและราคาของยางพาราของประเทศไทย.....	22
การผลิตยางธรรมชาติของประเทศต่างๆ.....	24
พื้นที่ปลูกยางธรรมชาติของโลก.....	26
การค้าและการส่งออกยางพาราในตลาดโลก.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
ข้อมูลและแหล่งที่มาของข้อมูล.....	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การคำนวณและวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ผลการคำนวณและวิเคราะห์ข้อมูล.....	50

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุป.....	74
อภิปรายผล.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	78
บรรณานุกรม.....	82
ภาคผนวก.....	85
ภาคผนวก ก.....	86
ภาคผนวก ข.....	97
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	104

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ปริมาณการผลิตยางธรรมชาติของประเทศต่างๆ.....	2
2 รายการส่งออกสินค้าส่งออกสำคัญของไทย 6 ลำดับแรก ในช่วงปี 2545-2548.....	18
3 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย.....	20
4 พื้นที่ปลูกยางของประเทศไทย.....	21
5 ผลผลิตยางพาราของประเทศสำคัญทั่วโลก.....	27
6 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศผู้ผลิต.....	29
7 พื้นที่ปลูกยางของทุกประเทศทั่วโลก.....	31
8 ปริมาณส่งออก 5 อันดับแรกของไทยไปประเทศต่างๆ ในช่วง ปี 2547-2548.....	36
9 ปริมาณการใช้ ยางธรรมชาติของประเทศสำคัญ.....	38
10 ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อกกับ ปริมาณส่งออกของประเทศไทย ในช่วง ปี 2540-2549.....	52
11 ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อกกับ ปริมาณส่งออกของประเทศมาเลเซีย ในช่วง ปี 2540-2549.....	56
12 ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อกกับ ปริมาณส่งออกของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี 2540-2549.....	60
13 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทย ในช่วง ปี 2540-2549.....	64
14 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศมาเลเซีย ในช่วง ปี 2540-2549.....	65
15 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี 2540-2549.....	66
16 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ในช่วง ปี 2540-2549.....	67
17 ค่า RCA การส่งออกยางแผ่นของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ในช่วง ปี 2540 – 2549.....	68
18 ค่า RCA การส่งออกยางโดยรวมของยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซียในช่วง ปี 2540- 2549.....	69

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
19	สรุปปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศ ปริมาณสต็อกยางพารากับ ปริมาณการส่งออกยางพารา เทียบกับปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย.....	70
20	เปรียบเทียบความสามารถในการส่งออกระหว่างยางแท่งกับยางแผ่น ของแต่ละประเทศ.....	71
21	การผลิต การนำเข้า การใช้ในประเทศและส่งออกยางรถยนต์ของไทย.....	77
22	ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศสำคัญๆ.....	80

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กอบแนวคิดในการศึกษา.....	6
2 สายโซ่การผลิต(Value Chains)ของอุตสาหกรรมยางพารา.....	17
3 อุปสงค์อุปทานและราคายางพาราของประเทศไทย.....	24
4 อุปสงค์อุปทานและราคายางแท่งของประเทศไทย.....	25
5 อุปสงค์ อุปทานและราคายางแผ่นของประเทศไทย.....	26
6 ผลผลิตยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก.....	28
7 พื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก.....	32
8 ปริมาณการส่งออกยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก.....	35
9 ปริมาณการนำเข้ายางพาราในประเทศผู้นำเข้ารายใหญ่ของโลก.....	37
10 ปริมาณการใช้ยางพาราของประเทศไทยผู้รัายใหญ่ของโลก.....	39
11 ปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออกยาง โดยรวมในช่วงปีพ.ศ.2540-2549ของประเทศไทย.....	53
12 สัดส่วนปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออก ยางแผ่นและยางแท่ง เปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวม ของประเทศไทย.....	55
13 ปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ในประเทศปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออกยาง โดยรวมในช่วงปีพ.ศ.2540-2549ของประเทศมาเลเซีย.....	57
14 สัดส่วนปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออก ยางแผ่นและยางแท่ง เปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวมของ ประเทศมาเลเซีย.....	59
15 ปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ในประเทศปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออกยาง โดยรวมในช่วงปีพ.ศ.2540-2549ของประเทศอินโดนีเซีย.....	61
16 สัดส่วนปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออก ยางแผ่นและยางแท่ง เปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวมของ ประเทศอินโดนีเซีย.....	63

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อุตสาหกรรมยางพาราเป็นอุตสาหกรรมการแปรรูปยางพาราขั้นต้นที่นำเอาน้ำยางสดที่กรี๊ดได้จากต้นยางพารามาแปรรูปให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมและสะดวกในการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง และความต้องการบริโภคยางของโลกในช่วงปีที่ผ่านมา มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางพาราใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งผลผลิตที่ส่งออกส่วนใหญ่เป็นวัตถุดิบแปรรูปขั้นต้น เช่น ยางแผ่นรมควัน ยางแท่งและน้ำยางข้น และโดยส่วนใหญ่ประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติอย่างเช่น ประเทศไทยเอง จะผลิตยางธรรมชาติเพื่อการส่งออกเป็นหลัก โดยที่มีการใช้เพื่อผลิตสินค้าอื่นๆในประเทศเพียงเล็กน้อย ยกเว้นสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ผลิตได้ไม่เพียงพอกับความต้องการใช้ในประเทศ ถึงแม้ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ผลิตและส่งออกได้มากที่สุดในโลกแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าประเทศไทยนั้นมีมูลค่าการส่งออกมากที่สุดตามไปด้วย เพราะว่าการส่งออกยางพาราของไทยนั้น จะเป็นการส่งออกยางแผ่นซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์เบื้องต้นในการผลิตเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีคุณภาพดี แต่ราคาต่ำ ส่วนอินโดนีเซียและมาเลเซียผลิตยางแท่งคุณภาพดี และมีราคาที่สูงกว่ายางแผ่น ซึ่งปัจจุบัน แนวโน้มความต้องการใช้ยางในรูปยางแท่งจะสูงขึ้น เพราะยางแท่งสามารถที่จะนำไปใช้ต่อในกระบวนการผลิตสินค้าต่อเนื่องได้สะดวกกว่ายางแผ่น แต่การผลิตยางแท่งนั้นจะต้องอาศัยเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการผลิตและมีการลงทุนสูงกว่าการผลิตยางแผ่นที่ชาวสวนสามารถที่จะทำได้เอง และเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง อย่างเช่น มาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งมีความสามารถในการพัฒนายางพาราให้มีมูลค่าเพิ่มได้เป็นอย่างดี ทั้งการผลิตยางแท่งและอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากยางพาราภายในประเทศเพื่อลดการส่งออกยางพาราที่มีราคาต่ำ ถึงแม้จะมีปริมาณการผลิตยางพาราทั้งประเทศโดยรวมน้อยกว่าประเทศไทยก็ตาม จึงทำให้ประเทศไทยนั้นเป็นผู้ผลิตที่ ผลิตมากแต่ได้น้อย (More for Less) ดังนั้น ไทยจะต้องปรับเปลี่ยนไปเป็นประเทศที่ผลิตมากได้มาก (More for More) และถึงแม้ว่าปัจจุบันมาเลเซียจะมีการปลูกยางธรรมชาติลดลงและหันไปปลูกปาล์มน้ำมันทดแทน แต่มาเลเซียก็ยังเป็นประเทศที่มีอิทธิพลต่อตลาดยางธรรมชาติของโลก เนื่องจากมาเลเซียได้รับการวางรากฐานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางเป็นอย่างดี โดยมีการพัฒนาคนและการวิจัยเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ยางเป็นอย่างดี ทำให้ประเทศที่มีอุตสาหกรรมยางทั่วโลกยอมรับยางธรรมชาติมาตรฐานของมาเลเซีย แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมาเลเซียผลิตยางธรรมชาติได้น้อยลงผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางจึงเริ่มมีการปรับตัวเพื่อใช้ยางมาตรฐานของประเทศผู้ส่งออกอื่นๆ มากขึ้นรวมทั้งประเทศอินโดนีเซียที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราอย่างต่อเนื่อง ส่วนปัญหาของยางพาราของประเทศไทยก็เป็นปัญหาที่มีมานานและมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนารวมถึงแนวทางการแก้ไขมีประเด็นหลักอยู่ 3 ประเด็น คือเกษตรกรชาวสวนยางยากจน ผลิตยางได้มากแต่ขายได้เงินน้อย และ

ตลาดยางเป็นของผู้ซื้อ ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้เกิดจากสาเหตุย่อยอีกหลายประการ ซึ่งรวมถึงความอ่อนแอ ด้านการบริหารจัดการ การใช้ปัจจัยการผลิตไม่เต็มประสิทธิภาพ ขยายวัตถุดิบได้มูลค่าเพิ่มต่ำ ไม่กว้างขวางในด้านการตลาด และไม่เข้าใจด้านการวิจัย เพื่อที่จะเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและเพิ่มมูลค่าให้แก่ยางพาราของประเทศ

ตาราง 1 ปริมาณการผลิตยางธรรมชาติของประเทศต่างๆ

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ไทย	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย	จีน	อินเดีย	ศรีลังกา	ไลบีเรีย	ไนจีเรีย
2531	978.9	1,661.6	1,235.0	239.8	254.8	122.4	108.4	80.5
2532	1,178.9	1,415.6	1,256.0	242.8	288.6	110.7	106.0	118.4
2533	1,271.1	1,291.0	1,262.0	264.2	323.5	113.1	19.0	152.0
2534	1,340.8	1,255.7	1,284.0	296.4	360.2	103.9	32.0	79.7
2535	1,531.0	1,173.2	1,387.0	309.0	383.0	106.1	30.0	110.0
2536	1,551.4	1,074.3	1,301.3	326.0	428.1	104.2	45.0	105.0
2537	1,722.4	1,100.6	1,360.8	341.0	464.0	105.3	31.0	95.0
2538	1,804.8	1,089.3	1,454.5	424.0	499.6	105.7	13.0	116.2
2539	1,970.4	1,082.5	1,527.0	430.0	540.1	112.5	30.0	63.8
2540	2,032.7	971.1	1,504.8	444.0	580.3	105.8	67.2	65.0
2541	2,075.9	885.7	1,714.0	450.0	591.1	95.7	75.0	92.5
2542	2,154.6	768.9	1,599.2	460.0	620.1	96.6	100.0	58.0
2543	2,346.4	927.6	1,501.1	445.0	629.0	87.6	105.0	55.0
2544	2,319.6	882.1	1,670.3	464.0	631.5	86.2	107.0	45.0
2545	2,615.1	889.8	1,630.0	468.0	640.8	90.5	109.0	42.0
2546	2,876.0	985.6	1,792.2	480.0	707.1	92.0	110.0	35.0
2547	2,984.3	1,168.7	2,066.2	486.0	742.6	94.7	115.0	40.0
2548	2,910.8	1,130.7	2,269.8	428.0	770.5	94.7	112.0	40.0
รวม	35665.1	19,754.00	27,815.20	6998.2	9454.9	1827.7	1314.6	1393.1

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand)

จากที่กล่าวมานั้นถือว่าการที่ประเทศไทยส่งออกเป็นยางดิบจำนวนมากเพราะผลิตได้มากเท่านั้น แต่ไม่มีการพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าและไม่แปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ในประเทศเรานั้นคือการปล่อยให้โอกาสทางเศรษฐกิจหลุดลอยไป ทำให้เกิดการสูญเสียโอกาสนี้เกิดขึ้นทุกปีนานนับทศวรรษ อีกทั้งปัจจุบันยางพาราในประเทศไทยเองถือได้ว่าเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญอันดับต้นๆ ของประเทศไทยที่น่ารายได้เข้าสู่

ประเทศอย่างมาก แต่ยังไม่มีการพัฒนาการอุตสาหกรรมภายในประเทศเพื่อรองรับผลผลิตที่ผลิตได้เอง รวมทั้งกระบวนการพัฒนาการผลิตให้ยางพารามีมูลค่าที่สูงขึ้นเท่าที่ควร ยางพาราของประเทศไทยจึงเป็น แต่เพียงวัตถุดิบขั้นต้นและราคาถูก เพื่อที่จะส่งต่อไปให้กับประเทศอุตสาหกรรมเพื่อผลิตสินค้าอื่นๆ ต่อไป และส่งขายไปทั่วโลกรวมทั้งส่งกลับมาขายยังประเทศไทยเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจประเด็น การศึกษาความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทยรวมทั้ง ซึ่งเป็นความสามารถในการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับยางพารา ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อ เศรษฐกิจของประเทศ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็นความสามารถในการส่งออกยางประเภทยางแท่ง และ ประเภทยางแผ่น และปัจจัยที่กำหนดกับความสามารถในการส่งออกยางโดยรวม ได้แก่ ปริมาณการผลิต ยางพารา การใช้ยางพาราเพื่อผลิตสินค้าภายในประเทศ และการเก็บสต็อกสำรองของประเทศผู้ผลิต และนำประโยชน์ที่ได้จากการศึกษากำหนดการวางแผนและดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจกับหน่วยงาน ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1.1 เพื่อวิเคราะห์เชิงพรรณนาทางด้านปริมาณการผลิตยางพารา ปริมาณการใช้ยางพาราและ ปริมาณสต็อกยางพารา กับปริมาณการส่งออกยางโดยรวม ของประเทศของประเทศไทย ประเทศ มาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย

1.2 เพื่อศึกษาความสามารถในการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทย อินโดนีเซีย และ มาเลเซีย โดยใช้ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RCA)

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงปริมาณการผลิตยางพารา ปริมาณการใช้ยางพารา และปริมาณสต็อก ยางพาราของประเทศไทยมาเลเซีย และอินโดนีเซีย กับการเปลี่ยนแปลงปริมาณการส่งออกยางพารา ของ ทั้งสามประเทศ ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบในการวางแผนและกำหนดแนวนโยบาย

2. ทำให้ทราบถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออก ยางแผ่น และยางแท่ง ของ ประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย

การส่งออกและนโยบายอื่นๆที่เหมาะสม และเพิ่มศักยภาพในการพัฒนายางพารา โดยภาครัฐและเอกชน ซึ่งจะนำไปเป็นประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมการผลิตและการส่งออกยางพาราของไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะยางแผ่น และยางแท่ง เนื่องจากยางทั้งสองประเภทนั้นเป็นสินค้าที่มีการผลิตเพื่อการส่งออกมาก โดยใช้ข้อมูลปริมาณการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งระหว่าง พ.ศ. 2540 - 2549 ของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย และวิเคราะห์ปริมาณการผลิตยางพารา ปริมาณการใช้อย่างพาราและปริมาณสต็อกยางพารากับการเปลี่ยนแปลงปริมาณการส่งออก โดยใช้ข้อมูลของปริมาณสต็อกยางพารา ปริมาณการผลิตยางพาราและปริมาณการใช้อย่างพาราของทั้งสามประเทศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. RCA (Revealed Comparative Advantage index) หมายถึง ดัชนีที่แสดงถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งโดยใช้มูลค่าในการส่งออกมาคำนวณในส่วนของยางแผ่น และยางแท่ง ค่าดัชนี RCA เป็นการเปรียบเทียบมูลค่าการส่งออก ยางแผ่น และยางแท่ง ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย เมื่อเทียบกับการส่งออกสินค้านั้นๆ ของโลก และแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการส่งออกซึ่งก็คือมูลค่าการส่งออก ยางแผ่น และยางแท่ง ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ว่ามีความได้เปรียบหรือเสียเปรียบอย่างไร โดยที่การหาค่า ดัชนี RCA สามารถหาได้โดยการใช้ข้อมูล (มูลค่า) ในการส่งออกยางแผ่นรมควัน และยางแท่ง ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย มูลค่าส่งออกยางแผ่นและยางแท่งโดยรวมของโลก มูลค่าการส่งออกสินค้านั้นๆ ทั้งหมดของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย และมูลค่าการค้าโดยรวมทั่วโลกของปี พ.ศ.2540 - 2549 มาใช้ในการคำนวณ โดยแทนค่าในสูตรที่ใช้หาค่าดัชนี RCA

2. มูลค่าการส่งออก หมายถึง ปริมาณการส่งออกยางแท่ง หรือ ยางแผ่น X ราคากลางที่ส่งออกรณ. ตลาดกลางส่งออกยางพาราที่สิงคโปร์

3. ปริมาณการใช้อย่างภายในประเทศ หมายถึง การที่ประเทศไทยอินโดนีเซีย และมาเลเซีย ใช้ในการผลิตสินค้าที่ต้องใช้อย่างพาราเป็นวัตถุดิบในการผลิต เช่นถุงมือ ยางรถยนต์ เป็นต้น โดยปริมาณการใช้ต่อปี มีหน่วยเป็น เมกตริกตัน

4. ปริมาณสต็อกยางพารา หมายถึง ปริมาณการกักเก็บยางพารา แผ่นและยางแท่งของประเทศของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย เพื่อเป็นปริมาณสำรองเพื่อการค้า หรือการผลิตสินค้า ในแต่ละปี แต่ละปีวัดปริมาณการสต็อกต่อปี มีหน่วยเป็นเมกตริกตัน ซึ่งแต่ละประเทศจะเป็นผู้กำหนดปริมาณสต็อกของตัวเอง ภายใต้การจัดตั้งบริษัทร่วมทุนมีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินธุรกิจซื้อขายและจัดเก็บสต็อกยางพาราของสามประเทศ ร่วมกันระหว่างประเทศไทย มาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย (International Rubber Consortium Company Limited (IRCo)) เพื่อผลักดันให้ราคายางพาราสูงขึ้น ซึ่งเป็นมาตรการปรับลดปริมาณการส่งออก

5. ปริมาณการผลิต หมายถึง ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ซึ่งได้แก่ ยางแท่ง ยางแผ่น และ น้ำยางสด ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ในแต่ละปีมีหน่วยเป็นเมกตริกตัน

6. ยางแท่ง หมายถึง ยางที่เกิดจากการใช้น้ำยางสดที่จับตัวกันเป็นก้อน และยางแท่งที่จับตัวกัน เป็นก้อนแล้ว เช่น ยางแผ่นดิบ ยางก้อนถ้วย เศษยางก้อนถ้วย และยางอื่นๆ มาบดหรือตัดให้เป็นชิ้น เล็กๆ อย่างรวดเร็วและล้างเอาสิ่งแปลกปลอมออก แล้วอบให้แห้งและอัดเป็นแท่งสี่เหลี่ยมขนาดน้ำหนัก ประมาณ 33.3 กิโลกรัม ต่อแท่ง ซึ่งในการส่งออกมีหน่วยเป็นเมกตริกตัน ซึ่งมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันไป ตามประเทศผู้ผลิตได้แก่ SMR (Standard Malaysia Rubber) หมายถึง ยางแท่งที่ผลิตโดยประเทศ มาเลเซีย SIR (Standard Indonesia Rubber) หมายถึง ยางแท่งที่ผลิตโดยประเทศอินโดนีเซียและ STR (Standard Thai Rubber) หมายถึง ยางแท่งที่ผลิตโดยประเทศไทย

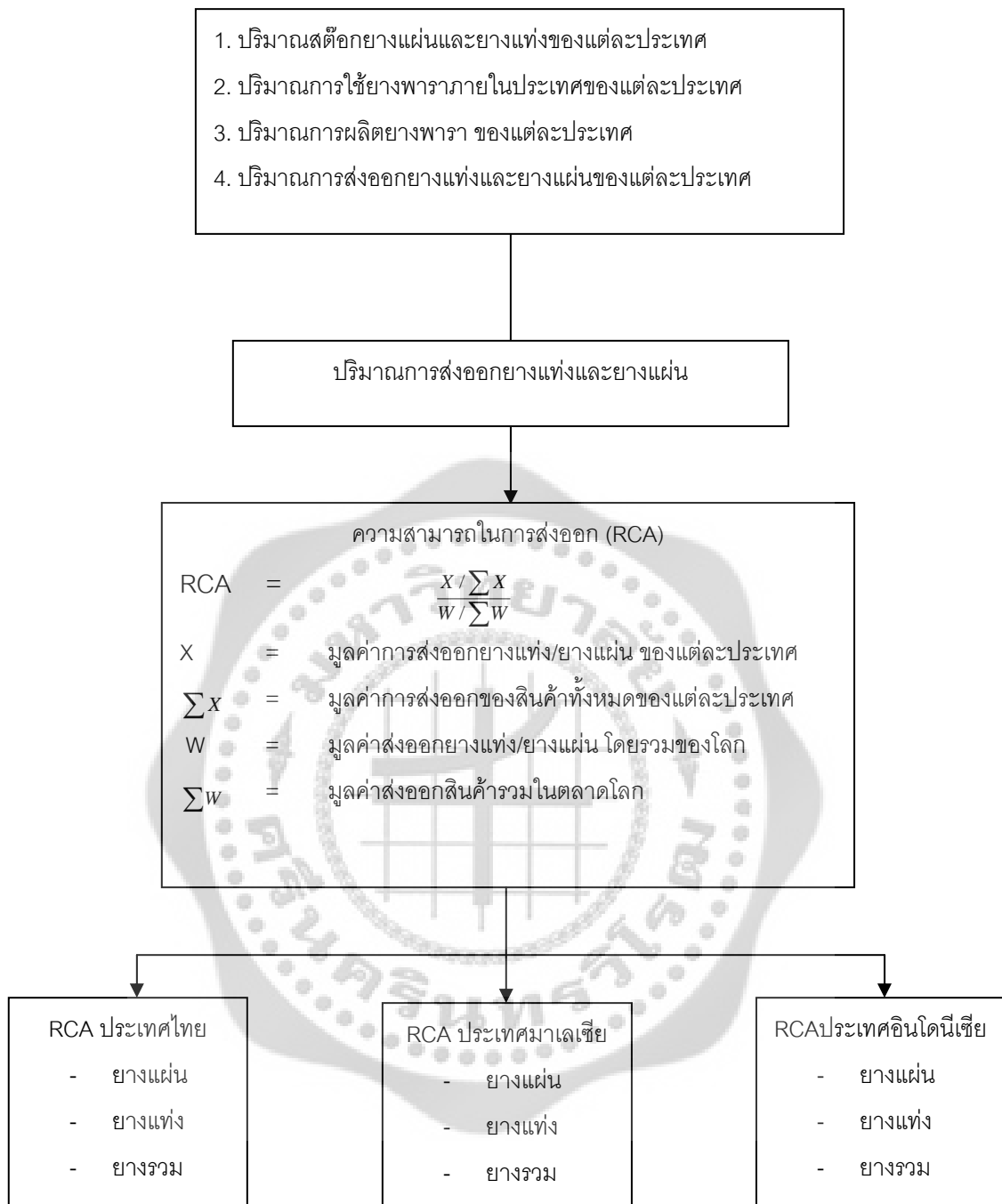
7. ยางแผ่น RSS (Rubber Smoked Sheet) หมายถึง การนำน้ำยางที่ได้จากการกรีด ไปผ่าน กระบวนการผลิตเพื่อให้ยางจับตัวกัน และทำการรีดยางให้เป็นแผ่นบางๆ แผ่นยางหนาประมาณ 2 - 3 มิลลิเมตร แล้วนำไปตาก หรือรมควัน เพื่อให้ยางแผ่นแห้ง ซึ่งในการส่งออกมีหน่วยเป็นเมกตริกตัน

8. RCA ยางพาราโดยรวม หมายถึง ความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวมของยางแท่ง และยางแผ่น ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

กรอบแนวคิดการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ดำเนินการภายใต้กรอบแนวคิด

ศึกษาปริมาณและการเปลี่ยนแปลงของ การผลิตยางพาราโดยรวม การใช้ภายในประเทศ ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่ง และการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการส่งออก ของประเทศของ ประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 - 2549 โดยใช้ข้อมูลทฤษฎี ภูมิที่เก็บรวบรวมได้ในช่วงเวลาที่กำหนด โดยความสามารถในการส่งออกวัดได้จากการคำนวณ ค่า RCA (Revealed Comparative Advantage)

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยและที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี

1. แนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 ทฤษฎีการวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ
- 1.2 ทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขันระหว่างประเทศ
- 1.3 ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศภายใต้เงื่อนไขการได้เปรียบโดยสมบูรณ์
- 1.4 ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศ ของ เฮคเชอร์ – โอลิน (Heckscher – Ohlin Theory)
- 1.5 สภาพทั่วไปของอุตสาหกรรมยางพาราไทย
- 1.6 บทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมยางพาราไทย
- 1.7 การผลิต และอุตสาหกรรมยางพารา
- 1.8 ภาพรวมอุปสงค์ อุปทานและราคายางพาราของประเทศไทย
- 1.9 การค้าและการส่งออกยางพาราในตลาดโลก

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 แนวคิดทฤษฎีการวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการศึกษาซึ่งแนวคิดในเรื่องความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ รวมทั้งดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage index : RCA) มาเป็นตัววัด โดยการใช้ข้อมูลในการส่งออกมาเป็นข้อมูลในการส่งออกมาใช้ในการคำนวณ เพื่อต้องการประเมินความสามารถในการส่งออกยางพาราของไทย ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage index : RCA)

(Balassa. B. (1998).) Balassa ได้เสนอวิธีการคำนวณดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ซึ่งเป็นค่าดัชนีที่แสดงถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในสินค้าชนิดหนึ่งโดยใช้ข้อมูลในการส่งออกมาคำนวณ ทำให้เห็นถึงส่วนแบ่งของการส่งออกของประเทศและตลาดโลก ณ เวลานั้นและชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มการส่งออกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร แต่วิธีนี้มีข้อจำกัดที่ว่าไม่ได้นำต้นทุนการผลิตสินค้าหรือมาตรการกีดกันทางการค้าต่างๆ มาประกอบ

อย่างไรก็ตาม การศึกษาครั้งนี้ต้องการเปรียบเทียบความสามารถในการส่งออกยางพาราของไทยจึงนำวิธีการคำนวณดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage index : RCA) มาเป็นตัววัดเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาความสามารถในการส่งออกของยางพาราไทยในระดับหนึ่ง

ซึ่งมีสูตรการคำนวณ ดังนี้คือ

$$RCA_{ij} = \frac{X_{ij} / \sum X_{ij}}{W_j / \sum W_j}$$

โดย RCA = ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการส่งออกสินค้า j ของประเทศ i

X_{ij} = มูลค่าการส่งออกของสินค้า j โดยประเทศ i

$\sum X_{ij}$ = มูลค่าการส่งออกของสินค้าทั้งหมดของประเทศ j

W_j = มูลค่าส่งออกสินค้า j โดยรวมของโลก

$\sum W_j$ = มูลค่าส่งออกสินค้ารวมในตลาดโลก

ค่าดัชนี RCA เป็นการแสดงภาพกว้างๆ ของการส่งออกสินค้า j ของประเทศ i เมื่อเปรียบเทียบกับค่าการส่งออกสินค้านั้นๆ ของโลก และแสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการแข่งขันเทียบกับประเทศคู่แข่งว่ามีความได้เปรียบหรือเสียเปรียบ

ลักษณะและความสำคัญของการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

Pass, Chitopher, bry Lowes and Andrew Robinson (1995) ได้อธิบายไว้ว่าการศึกษาค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบและการค้าระหว่างประเทศ มักจะให้ความสำคัญกับต้นทุนการผลิตโดยเปรียบเทียบ และประเทศควรผลิตสินค้าและบริการที่มีต้นทุนต่ำกว่าประเทศอื่นๆ แล้วทำการส่งออกเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการที่มีต้นทุนการผลิตสูง และถึงแม้ทฤษฎีว่าด้วยความสามารถโดยเปรียบเทียบ มักจะเน้นที่สินค้าที่แตกต่างกัน แต่การค้าระหว่างประเทศเกิดขึ้นกับสินค้าที่มีความคล้ายคลึงกันด้วย รูปแบบของการค้าลักษณะนี้จะขึ้นอยู่กับความคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ของผู้ผลิต และอุปสงค์ต่อสินค้าที่มีความแตกต่างกันของผู้บริโภค และความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของประเทศต่างๆ อาจเปลี่ยนแปลงไปได้เนื่องจากปัจจัยหลายประการ คือ (สันติยา เอกฉัตร. 2549. 13-2 – 13-7)

1. เนื่องจากรัฐบาลประเทศนั้นทำการปรับโครงสร้างแผนงานที่นำไปสู่การใช้ทรัพยากรในรูปแบบใหม่ เช่น พยายามที่จะปรับโครงสร้างสินค้า จากสินค้าเกษตรกรรมไปเป็นสินค้าอุตสาหกรรม

2. การเคลื่อนย้ายทุน การถ่ายทอดเทคโนโลยี และการเคลื่อนย้ายฐานการผลิตของบริษัทข้ามชาติ

3. การคิดค้นประดิษฐ์สินค้า และ/หรือ กระบวนการผลิตสินค้าใหม่และนำไปปฏิบัติในเชิงพาณิชย์

1.2 ทฤษฎีความได้เปรียบในการแข่งขันระหว่างประเทศ

เป็นรูปแบบ (Model) ที่เกิดจากการศึกษาของไมเคิล พอร์เตอร์ (Michael Porter) ที่มหาวิทยาลัย ฮาร์วาร์ด (ชนงกร กุณฑลบุตร, 2546 :11) เพื่อจะหาข้อมูลสรุปว่าเหตุใดบางประเทศจึงประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวธุรกิจระหว่างประเทศของแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม เช่น เหตุใดประเทศญี่ปุ่นจึงประสบความสำเร็จอย่างมากในอุตสาหกรรมรถยนต์ ในขณะที่อเมริกาหรือเยอรมันประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูงในอุตสาหกรรมเคมี และเหตุใดสวิสเซอร์แลนด์จึงประสบความสำเร็จในอุตสาหกรรมนาฬิกาคำถามเหล่านี้หากอธิบายด้วยทฤษฎีความได้เปรียบเปรียบเทียบกับแล้วจะมุ่งเน้นไปที่การใช้ปัจจัยการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพของแต่ละประเทศในแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม แต่ในทางปฏิบัติแล้วในบางประเทศซึ่งสวิสเซอร์แลนด์ซึ่งมีภูมิประเทศเป็นหุบเขาล้อมรอบนั้นการจะผลิตสินค้าที่มีน้ำหนักมาก ๆ ออกจำหน่ายในประเทศอื่นเป็นเรื่องที่อยากลำบาก เมื่อเทียบกับกรณีที่จะเลือกมีความชำนาญในสินค้าชิ้นเล็ก ๆ แต่มีราคาแพงออกจำหน่ายในตลาดโลกดังนั้นทฤษฎีของ พอร์เตอร์ซึ่งเป็นทฤษฎีใหม่ในการวิจัยเมื่อปี 1990 จึงขยายและมีความแตกต่างจากทฤษฎีของเฮกเซอร์-ฮอลลินในแง่รายละเอียดโดยพอร์เตอร์ได้จัดกลุ่มปัจจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐานของประเทศ (factor endowment) ความต้องการสินค้าดังกล่าวของประเทศนั้นๆ (demand conditions) อุตสาหกรรมสนับสนุน (related and support industries) กลยุทธ์ทางธุรกิจ โครงสร้างทางการบริหารและคู่แข่งกันขององค์กรธุรกิจ (firm strategy, structure, and rivalry) โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

1.2.1 ปัจจัยพื้นฐานของประเทศ (Factor Endowments)

หมายถึงปัจจัยขั้นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการผลิต (McGraw-Hill, Inc. (2002). P.145.) ไม่ว่าจะเป็นแรงงานที่มีฝีมือ เทคโนโลยีความสามารถทางการวิจัย หรือแม้กระทั่งระบบสาธารณูปโภคที่จะเป็นพื้นฐานในการประกอบธุรกิจรวมถึงปัจจัยทางทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิอากาศจำนวนประชากรและอื่น ๆ ที่เห็นได้ชัดเป็นพื้นฐานของการดำเนินธุรกิจ สิ่งที่ทำให้ทฤษฎีพอร์เตอร์แตกต่างจากของเฮกเซอร์ฮอลลินซึ่งก็กล่าวถึงปัจจัยนี้เหมือนกันได้แก่ พอร์เตอร์ได้จัดกลุ่มปัจจัยดังกล่าวออกเป็นปัจจัยพื้นฐานซึ่งได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิอากาศ สถานที่และจำนวนประชากร ส่วนปัจจัยระดับสูง (Advance factors) ได้แก่ระบบคมนาคมขนส่งสาธารณูปโภค ความชำนาญด้านแรงงาน ประสิทธิภาพด้านการวิจัยและค้นคว้าเป็นต้น เนื่องจากทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เกิดใหม่ จึงให้ความสำคัญกับปัจจัยระดับสูงมากโดยสรุปปัจจัยระดับสูงบางชนิดมีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จเป็นอย่างมาก ปัจจัยระดับสูงเหล่านั้นเกิดจากตัวบุคคล องค์กรและการดำเนินการของรัฐบาลด้วย ตัวอย่างเช่นการที่ปัจจัยระดับสูงหมายถึงคุณภาพของ

แรงงานและประสิทธิภาพในการวิจัย แต่แต่ละประเทศจะมีความได้เปรียบแตกต่างกันอย่างไรถ้าพิจารณาในระดับมหภาคโดยพิจารณาจากนโยบายและการบริหารงานของรัฐบาล ได้แก่การที่รัฐลงทุนในด้านการศึกษาทั้งระดับพื้นฐานและระดับสูง เพื่อพัฒนาคุณภาพของประชากรทั้งทางสังคมและวิชาชีพทำให้ประชาชนมีความรู้ความชำนาญในด้านต่างๆที่จะไปเพิ่มผลผลิตให้กับองค์กร

ถึงแม้ว่า พอร์เตอร์ จะให้ความสำคัญกับปัจจัยระดับสูงเป็นส่วนมากก็ตามแต่ก็ยังให้ความสำคัญกับปัจจัยพื้นฐานเช่นกัน เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ และภูมิอากาศของประเทศในการทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นยังเป็นส่วนหนึ่งของความได้เปรียบในการแข่งขันระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีปัจจัยพื้นฐานทางธรรมชาติที่ทำให้สามารถผลิตยางพาราได้ปริมาณมากเพื่อการส่งออกได้เป็นอันดับต้นๆของโลก ด้วยเช่นกัน

1.2.2 อุตสาหกรรมที่สนับสนุนและเกี่ยวข้อง (related and support industries)

เนื่องจากธุรกิจแต่ละชนิดไม่สามารถที่จะดำเนินการทุกอย่างในระบบได้ตามลำพัง จำเป็นต้องอาศัยธุรกิจอื่น ๆ เป็นส่วนประกอบ (ชนงกร กุณฺทลบุตร. 2546 : 4-13) ตัวอย่างธุรกิจอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าออกจำหน่ายย่อมจะต้องพึ่งบริษัทผลิตเครื่องจักร ดังนั้นอุตสาหกรรมสนับสนุนจึงเป็นรากฐานสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมหลักๆของแต่ละประเทศ ประเทศใดที่มีอุตสาหกรรมสนับสนุนตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงขั้นสุดท้าย ย่อมจะสร้างความได้เปรียบในการพัฒนาธุรกิจจนถึงศักยภาพในการแข่งขันกับประเทศอื่นในที่สุด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนาธุรกิจให้ต่อเนื่องเพื่อเพิ่มมูลค่าของสินค้าก่อนที่จะส่งออกไปขายยังต่างประเทศนั้นจะก่อให้เกิดมูลค่าสูงกว่าที่จะส่งออกในรูปแบบของวัตถุดิบเพียงอย่างเดียว ในอุตสาหกรรมยางพาราก็เช่นเดียวกันถ้ามีการใช้ยางพาราซึ่งเป็นวัตถุดิบที่ผลิตได้ภายในประเทศอยู่แล้วมาใช้ในการผลิตสินค้าอื่น ๆ ภายในประเทศเองไม่ว่าจะผลิตเพื่อใช้ภายในประเทศหรือเพื่อการส่งออกในรูปแบบของสินค้าสำเร็จรูป ก็จะทำให้ได้มูลค่าเพิ่มจากสินค้าที่ผลิตนั้นได้ และก็จะทำให้การส่งออกยางพาราในรูปแบบของวัตถุดิบที่มีราคาต่ำลดลงอีกด้วย และถ้าหากมีการใช้ยางพาราในการผลิตสินค้าต่อเนื่องภายในประเทศเพิ่มมากขึ้นเท่าใดก็จะทำให้มีการส่งออกน้อยลง และจะส่งผลต่อ ปริมาณการส่งออก ทำให้ลดลงด้วยเช่นกัน

1.3 ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศภายใต้เงื่อนไขการได้เปรียบโดยสมบูรณ์

การอธิบายการค้าระหว่างประเทศภายใต้กฎการได้เปรียบโดยสมบูรณ์ (absolute advantage) (นิลิตา เบญจมสุทิน; และ นงนุช พันธกิจไพบูลย์. 2547:7) เป็นแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษชื่อ อัดัม สมิท (Adam Smith) ซึ่งเป็นผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งงานกันทำ (division of labor) หลักการแบ่งงานกันนี้กล่าวโดยสรุปคือ แต่ละคนควรทำหน้าที่เฉพาะอย่าง แทนที่จะทำที่จะทำหมดทุกอย่างในการผลิตสินค้าแต่ละชนิด และสามารถทำให้ผลิตสินค้าได้มากขึ้น นอกจากนี้การที่เลือกผลิต

เฉพาะสิ่งที่ตนถนัด แล้วนำไปแลกกับสิ่งอื่น ที่ต้องการจากผู้ผลิตรายอื่นๆจะทำให้ทุกฝ่ายได้รับประโยชน์จากการที่มีผลผลิตเพิ่มมากขึ้น การค้าระหว่างประเทศภายใต้เงื่อนไขกฎการค้าได้เปรียบโดยสมบูรณ์อธิบายว่า ประเทศหนึ่งจะได้เปรียบโดยสมบูรณ์ ถ้าประเทศนั้นสามารถผลิตสินค้าชนิดหนึ่งได้มากกว่าอีกประเทศหนึ่งด้วยปัจจัยการผลิตที่เท่ากัน เมื่อมีการค้าระหว่างประเทศเกิดขึ้น แต่ละประเทศจะเลือกผลิตสินค้าที่ตนเองมีความได้เปรียบแล้วส่งออกสินค้าชนิดนั้น และไม่ผลิตสินค้าที่ตนเสียเปรียบแต่จะนำเข้าจากประเทศอื่นแทน

1.4 ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศ ของเฮคเชอร์ – โอลิน (Heckscher – Ohlin Theory)

ทฤษฎีทางการค้าระหว่างประเทศของ Heckscher – Ohlin (นิลิตา เบญจมาภรณ์; และ นงนุช พันธกิจไพบูลย์. 2547: 45) ได้อธิบายถึงเบื้องหลังของแต่ละประเทศมีความสามารถในการผลิตที่ต่างกัน โดยนำเหตุผลของปัจจัยจำนวนการผลิตของแต่ละประเทศมีอยู่มากอธิบาย และชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างในความอุดมสมบูรณ์ของปัจจัยการผลิต (factor abundance or factor endowment) ในประเทศต่างๆ จะเป็นการกำหนดความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ และเป็นสาเหตุทำให้เกิดการค้าระหว่างประเทศ

สาระสำคัญของทฤษฎีกล่าวว่า ประเทศหนึ่งจะส่งออกสินค้าที่ผลิตโดยใช้ปัจจัยการผลิตที่ประเทศมีอยู่มากโดยได้เปรียบ และจะนำเข้าสินค้าที่ผลิตโดยใช้ปัจจัยการผลิตที่ประเทศนั้นมีอยู่น้อยโดยเปรียบเทียบ ดังนั้นประเทศที่มีปัจจัยแรงงานมากเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยทุนก็จะส่งออกสินค้าที่เน้นหนักการใช้ปัจจัยแรงงาน และประเทศที่มีปัจจัยทุนมากเมื่อเปรียบเทียบกับปัจจัยแรงงานก็จะส่งออกสินค้าที่เน้นหนักการใช้ปัจจัยทุน เช่นเดียวกัน

1.5 สภาพโดยทั่วไปของอุตสาหกรรมยางพาราไทย

1.5.1 ประวัติความเป็นมาและลำดับการพัฒนาของอุตสาหกรรมยางพาราไทย

ความเป็นมาของยางพารา (องค์การสวนยาง. (2551). ประวัติยางพารา สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2551, <http://www.reothai.co.th>) มีที่มาจากชาวพื้นเมืองในอเมริกากลางและอเมริกาใต้เรียกต้นไม้ที่ให้ยางว่า คาอูท์ชุก (Caoutchouc) แปลว่า ต้นไม้ร้องไห้ จนถึงปีพ.ศ. 2313 (1770) โจเซฟ พริสตีจึงพบว่า ยางสามารถลบรอยดำของดินสอได้โดยที่กระดาษไม่เสีย จึงเรียกยางว่า ยางลบหรือตัวลบ (Rubber) ซึ่งเป็น คำเรียกยางเฉพาะในอังกฤษและฮอลแลนด์เท่านั้น ส่วนในประเทศยุโรปอื่นๆ ในสมัยนั้น ล้วนเรียกยางว่า คาอูท์ชุก ทั้งสิ้น จนถึงสมัยที่โลกได้มีการปลูกยางกันมากในประเทศแถบ อเมริกาใต้นั้น จึงได้ค้นพบว่า พันธุ์ยางที่มีคุณภาพดีที่สุดคือยางพันธุ์ Hevea Brasiliensis ซึ่งมีคุณภาพดีกว่าพันธุ์ Hevea ธรรมดา มาก จึงมีการปลูกและซื้อขายยางพันธุ์ดังกล่าวกันมาก และศูนย์กลางของการซื้อขายยางก็อยู่ที่เมืองท่าชื่อ พารา (Para) บนฝั่งแม่น้ำอเมซอน ประเทศบราซิล ด้วยเหตุดังกล่าว ยางพันธุ์ Hevea Brasiliensis จึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ยางพารา และเป็นชื่อที่ใช้เรียกกันแพร่หลายจนถึงทุกวันนี้ ยาง

มีคุณสมบัติพิเศษหลายอย่างที่มีความสำคัญต่อมนุษย์คือ มีความยืดหยุ่น (Elastic) กันน้ำได้เป็นฉนวน กันไฟได้ เก็บและพองลมได้ดี เป็นต้น ดังนั้น มนุษย์จึงยังจะต้องพึ่งยางต่อไปอีกนาน แม้ในปัจจุบัน มนุษย์สามารถผลิตยางเทียมได้แล้วก็ตาม แต่คุณสมบัติบางอย่างของยางเทียมก็สู้ยางธรรมชาติไม่ได้ ในโลกนี้ยังมีพืชอีกมากมายหลายชนิดที่ให้น้ำยาง (Rubber Bearing Plant) ซึ่งอาจจะไม่เป็นพันธุ์ ชนิดในทวีปต่างๆ ทั่วโลก แต่น้ำยางที่ได้จาก ต้นยางแต่ละชนิดก็จะมีคุณสมบัติที่แตกต่างกันไป บางชนิดก็ใช้ทำอะไรไม่ได้เลย แต่ยางบางชนิดเช่น ยางกัตตาเปอร์ชาที่ได้จากต้นกัตตา (Guttar Tree) ใช้ทำยางสำเร็จรูป เช่น ยางรถยนต์ หรือรองเท้า ไม่ได้แต่ใช้ทำสายไฟได้ หรือยางเยลลูตง และยางบาลาตา ที่ได้จากต้นยางชื่อเดียวกัน ถึงแม้จะมีความเหนียวของยาง (Natural Isomer of Rubber) อยู่บ้าง แต่ก็ไม่มีเพียงสูตรอณู (Meolecular Formula) เท่านั้นที่เหมือนกัน แต่โดยที่มี HighRasin Content จึงเหมาะที่จะใช้ทำหมากฝรั่งมากกว่า ยางที่ได้จากต้น Achas Sapota ในอเมริกากลาง ซึ่งมีความเหนียวกว่ายางกัตตาเปอร์ชาและยาง บาลาตามาก คนพื้นเมืองเรียกยางนี้ว่า ชิเคิล (Chicle) ดังนั้น บริษัทผู้ผลิตหมากฝรั่งที่ทำมาจากยางชนิดนี้จึงตั้งชื่อหมากฝรั่ง นั้นว่า Chiclets

1.5.2 วิวัฒนาการของยางพารา

โลกเพิ่งจะมีโอกาสรู้จักและใช้ประโยชน์จากยางเมื่อประมาณปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 นี้เอง ในขณะที่ คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ผู้ค้นพบโลกใหม่เดินทางไปอเมริกาในครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2036 (1493) ก็ได้พบว่า มีชาวพื้นเมืองบางเผ่าทั้งในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ ได้รู้จักและใช้ประโยชน์จากยางกันบ้างแล้ว เช่น ชาวพื้นเมืองในอเมริกากลางที่ทำรองเท้าจากยางโดยการใช้น้ำยางสดพื้นต้นยาง แล้วรองน้ำยางใส่ภาชนะ หลังจากนั้น จึงเอาเท้าจุ่มลงไปใต้น้ำยางนั้น หรือเอาเท้าวางไว้บนภาชนะแล้วเทน้ำยางรดลงบนเท้าก็จะได้รองเท้าที่เข้ากับเท้าพอดี หรือบางเผ่าในอเมริกาใต้ทำเสื่อกันฝนและผ้ากันน้ำจากยาง หรือเผ่ามายันในอเมริกาใต้ที่ทำลูกบอลด้วยยาง แล้วนำมาเล่นโดยการให้กระเด็นขึ้นลงเพื่อเป็นการสັกกระเทพเจ้า จึงทำให้โคลัมบัสและคณะมีความแปลกใจเป็นอันมาก และคิดกันไปว่าในลูกกลมๆ ที่เด็นได้นั้น ต้องมีตัวอะไรอยู่ข้างในเป็นแน่ หลังจากนั้นเมื่อโคลัมบัสเดินทางกลับยุโรปก็ได้นำวัตถุประหลาดนั้นกลับไปด้วย โคลัมบัสจึงเป็นชาวยุโรปคนแรกที่ได้มีโอกาสสัมผัสยาง และนำยางเข้าไปเผยแพร่ในยุโรป การส่งยางเข้ามาในยุโรปในระยะแรกนั้นต้องใช้เวลานานมากกว่าที่ยางจะเดินทางจากแหล่งกำเนิดจนมาถึงยุโรป ยางก็จะจับตัวกันเป็นก้อนเสียก่อน ดังนั้น ยางที่เข้ามาในยุโรปสมัยแรกๆ นั้น จึงเป็นยางที่ผลิตเป็นสินค้าแล้ว เนื่องจากมนุษย์ยังไม่รู้จักวิธีที่จะทำให้ยางที่จับตัวกันเป็นก้อน ให้ละลายและทำเป็นรูปทรงที่ต้องการได้อย่างไร การผลิตยางจึงต้องทำทันทีหลังจากได้น้ำยางมาก่อนที่ยางจะจับตัวกันเป็นก้อน ในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ เช่น ในประเทศเม็กซิโกก็มีหลักฐานว่าได้มีการใช้ประโยชน์จากยางกันบ้างแล้ว แต่เป็นการผลิตอย่างง่าย ๆ เช่น ทำผ้า ยางกันน้ำ ลูกบอล และ เสื่อกันฝน เป็นต้น

1.5.3 การสร้างสวนยางในเอเชีย

การผลิตยางในโลกลสมัยก่อนปี พ.ศ. 2443 (1900) (องค์การสวนยาง. (2551). ประวัติยางพารา สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2551, <http://www.reothai.co.th>) ส่วนมากจะเป็นยางที่ปลูกในประเทศแถบอเมริกาใต้คือ บราซิล โคลัมเบีย และปานามาเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้น ยังมียางที่ได้จากรัสเซีย และแอฟริกาเป็นบางส่วน และในช่วงเวลาที่ผ่านมา ยางเริ่มมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์มากขึ้นแล้ว โลกจึงมีความต้องการใช้ยางเป็นจำนวนมาก รัมโบส แชนคอก จึงมีความคิดว่า ถ้าโลก (หมายถึงยุโรป) ยังคงต้องพึ่งยางที่มาจากแหล่งต่างๆ เหล่านั้นเพียงอย่างเดียว ในอนาคตอาจจะเกิดความขาดแคลนยางขึ้นได้ จึงนำที่จะหาที่ใหม่ๆ ในส่วนอื่นๆ ของโลกเพื่อปลูกยางเอาไว้บ้าง ในปี พ.ศ.. 2398 (1855) จึงนำความคิดนี้ไปปรึกษา เซอร์โจเซฟ ฮุกเกอร์ แต่ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ชาวยุโรปในยุคนั้นยังไม่มีใครรู้จักยางกันมากนักว่ายางมีหน้าตาเป็นอย่างไร หรือแม้กระทั่งได้ยางมาอย่างไร จากต้นอะไร จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2414 (1871) จึงมีผู้นำภาพวาดต้นยางมาให้ เซอร์โจเซฟ ฮุกเกอร์ ดู ท่านจึงมีความสนใจในการปลูกยางมากขึ้น จึงได้ปรึกษากับ เซอร์คลีเมนส์ มาร์คแฮม ผู้ช่วยเลขาธิการประจำทำเนียบผู้ว่าการประจำอินเดีย ความพยายามที่จะนำยางมาปลูกในเอเชียจึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น สถานการณ์ยางในประเทศแถบอเมริกาใต้ไม่ค่อยดีนัก เนื่องจากในสภาวะที่โลกมีความต้องการยางสูงมาก ชาวสวนยางในโคลัมเบียและปานามาจึงโหมกรีดยางกันอย่างหนัก จนในที่สุดต้นยางในประเทศนั้นจึงได้รับความบอบช้ำมากและตายหมดจนไม่มีต้นยางเหลืออยู่ในแถบนั้นอีกเลย เซอร์คลีเมนส์

จึงนำพันธุ์ยางมาทดลองปลูกในอินเดียเป็นครั้งแรก แต่ไม่ประสบความสำเร็จ จึงได้ทดลองปลูกยางในดินแดนต่างๆ ที่เป็นอาณานิคมของอังกฤษ ในที่สุดจึงพบว่า ในดินแดนแหลมมลายูเป็นที่ที่ยางจะเจริญเติบโตได้ดีที่สุด และยังพบว่า พันธุ์ยางที่ดีที่สุดคือยางพันธุ์ Hevea Brasiliensis หรือยางพาราดังนั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2425 (1882) ยางพาราจึงเป็นที่นิยมปลูกกันอย่างแพร่หลายในแหลมมลายูในระยะแรกเริ่ม ยางพาราจะปลูกกันมากในดินแดนอาณานิคมของอังกฤษและฮอลแลนด์เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้น เยอรมันก็ปลูกยางไว้ที่แอฟริกาบ้าง และบางส่วนเป็นยางในรัสเซีย เหตุที่ยางพาราเป็นที่นิยมปลูกกันมากในเอเชีย อาจเนื่องมาจาก ในเอเชียมีองค์ประกอบต่างๆ ที่เหมาะสมในการปลูก ทั้งสภาพดินฟ้าอากาศ ภูมิประเทศ สภาพดิน และปริมาณฝน รวมทั้งแรงงานที่หาได้ง่าย ประกอบกับคุณสมบัติทางการเกษตรและการพาณิชย์ของยางเอง

1.5.4 ยางพาราเข้าสู่ประเทศไทย

ยางพาราเข้าสู่ประเทศไทย (องค์การสวนยาง. (2551). ประวัติยางพารา สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2551, <http://www.reothai.co.th>) ต้นยางพาราเข้ามาปลูกในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยที่ยังใช้ชื่อว่า "สยาม" ประมาณกันว่าควรเป็นหลัง พ.ศ. 2425 ซึ่งช่วงนั้น ได้มีการขยายเมล็ดกล้ายางพาราจากพันธุ์ 22 ต้น นำไปปลูกในประเทศต่างๆ ของทวีปเอเชีย และมีหลักฐานเด่นชัดว่า เมื่อปี พ.ศ.

2442 พระยารัษฎานุประดิษฐ์มหิศรภักดี (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) เป็นผู้เหมือนหนึ่ง "บิดาแห่งยาง" เป็นผู้ที่ได้ นำต้นยางพารามาปลูกที่อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง เป็นครั้งแรก จากนั้น พระยารัษฎานุประดิษฐ์ ได้ส่ง คนไปเรียนวิธีปลูกยางเพื่อมาสอนประชาชน นักเรียนของท่านที่ส่งไปก็ล้วนแต่เป็นเจ้าเมือง นายอำเภอ กำนัน และผู้ใหญ่บ้านทั้งสิ้น พร้อมกันนั้นท่านก็สั่งให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นำพันธุ์ยางไปแจกจ่าย และ ส่งเสริมให้ราษฎรปลูกทั่วไป ซึ่งในยุคนั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นยุคต้นยาง และชาวบ้านเรียกยางพาราชื่อว่า "ยางเทศา" ต่อมาราษฎรได้นำเข้ามาปลูกเป็นสวนยางมากขึ้นและได้มีการขยายพื้นที่ปลูกยางไปใน จังหวัดภาคใต้รวม 14 จังหวัด ตั้งแต่ชุมพรลงไปถึงจังหวัดที่ติดชายแดนประเทศมาเลเซีย จนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกยางทั้งประเทศประมาณ 12 ล้านไร่ กระจายกันอยู่ในภาคใต้ ภาคตะวันออก และ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นแหล่งปลูกยางใหม่ การพัฒนาอุตสาหกรรมยางของประเทศได้เจริญ รุดหน้าเรื่อยมาจนทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผลิตและส่งออกยางได้มากที่สุดในโลก

ความคิดที่จะนำยางพาราเข้ามาปลูกในประเทศไทย เกิดขึ้นเมื่อ พระยารัษฎานุประดิษฐ์ มหิศรภักดีเดินทางไปดูงาน ในประเทศมลายู เห็นชาวมลายูปลูกยางกันมีผลดีมากก็เกิดความสนใจที่จะ นำยางเข้ามาปลูกในประเทศไทยบ้าง แต่พันธุ์ยางสมัยนั้น ฝรั่งซึ่งเป็นเจ้าของสวนยาง หวงมาก ทำให้ไม่สามารถนำพันธุ์ยางกลับมาได้ ในการเดินทางครั้งนั้น จนกระทั่ง พ.ศ. 2444 พระสถลสถานพิทักษ์ เดินทางไปที่ประเทศอินโดนีเซีย จึงมีโอกาสลักลอบนำได้ โดยเอากล้วยมาหุ้มรากด้วยสำลีชุบน้ำ แล้วหุ้มทับด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์อีกชั้นหนึ่งจึงบรรจุลงถังไม้ฉ้อฉล ใส่เรือกลไฟซึ่งเป็นเรือส่วนตัว ของพระสถลฯ รีบเดินทางกลับประเทศไทยทันที ยางที่นำมาครั้งนี้มีจำนวนถึง 4 ถัง ด้วยกัน พระสถลสถานพิทักษ์ ได้นำมาปลูกไว้ที่บริเวณหน้าบ้านพัก ที่อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง ซึ่งปัจจุบันนี้ยังเหลือให้เห็น เป็นหลักฐานเพียงต้นเดียว อยู่บริเวณหน้าสหกรณ์การเกษตรกันตัง และจากยางรุ่นแรกนี้ พระสถลสถานพิทักษ์ ได้ขยายเนื้อที่ปลูกออกไป จนมีเนื้อที่ปลูกประมาณ 45 ไร่ นับได้ว่าพระสถลสถานพิทักษ์ คือผู้ เป็นเจ้าของสวนยางคนแรกประเทศไทย

1.5.5 ประวัติการพัฒนายางพาราของประเทศไทย

ประวัติการพัฒนายางพาราของประเทศไทย (องค์การสวนยาง. (2551). ประวัติยางพารา สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2551, <http://www.reothai.co.th>) ในปี 2451 หลวงราชไมตรี (ปุม ปุณศรี) ได้ นำยางไปปลูกที่จังหวัดจันทบุรี จึงได้มีการขยายการปลูกยางพาราในภูมิภาคนี้อย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งมี การปลูกกันทั่วไปใน 3 จังหวัด ภาคตะวันออก คือ จันทบุรี ระยอง และตราด และกลายเป็นพืชเศรษฐกิจที่ สำคัญของภาคตะวันออก ต่อมาก็มีผู้พยายามที่จะนำพันธุ์ยางไปปลูกทั้งในภาคกลาง ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ เป็นระยะๆ แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเหมือนกับที่ปลูกของภาคใต้ และภาคตะวันออกในช่วงปี 2475 หลวงสุวรรณวาจกกสิกิจ ผู้ก่อตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรมขึ้นที่ คอหงส์ หลวงสุวรรณวาจกกสิกิจ ได้ก่อตั้งสถานีทดลองกสิกรรมภาคใต้ขึ้นที่ บ้านชะมวง ตำบลควนเนียง อำเภอกำแพงเพชร จังหวัดสงขลา และในปี 2476 ได้ย้ายสถานีนี้นี้ไปตั้งที่ตำบลคอหงส์ อำเภอ

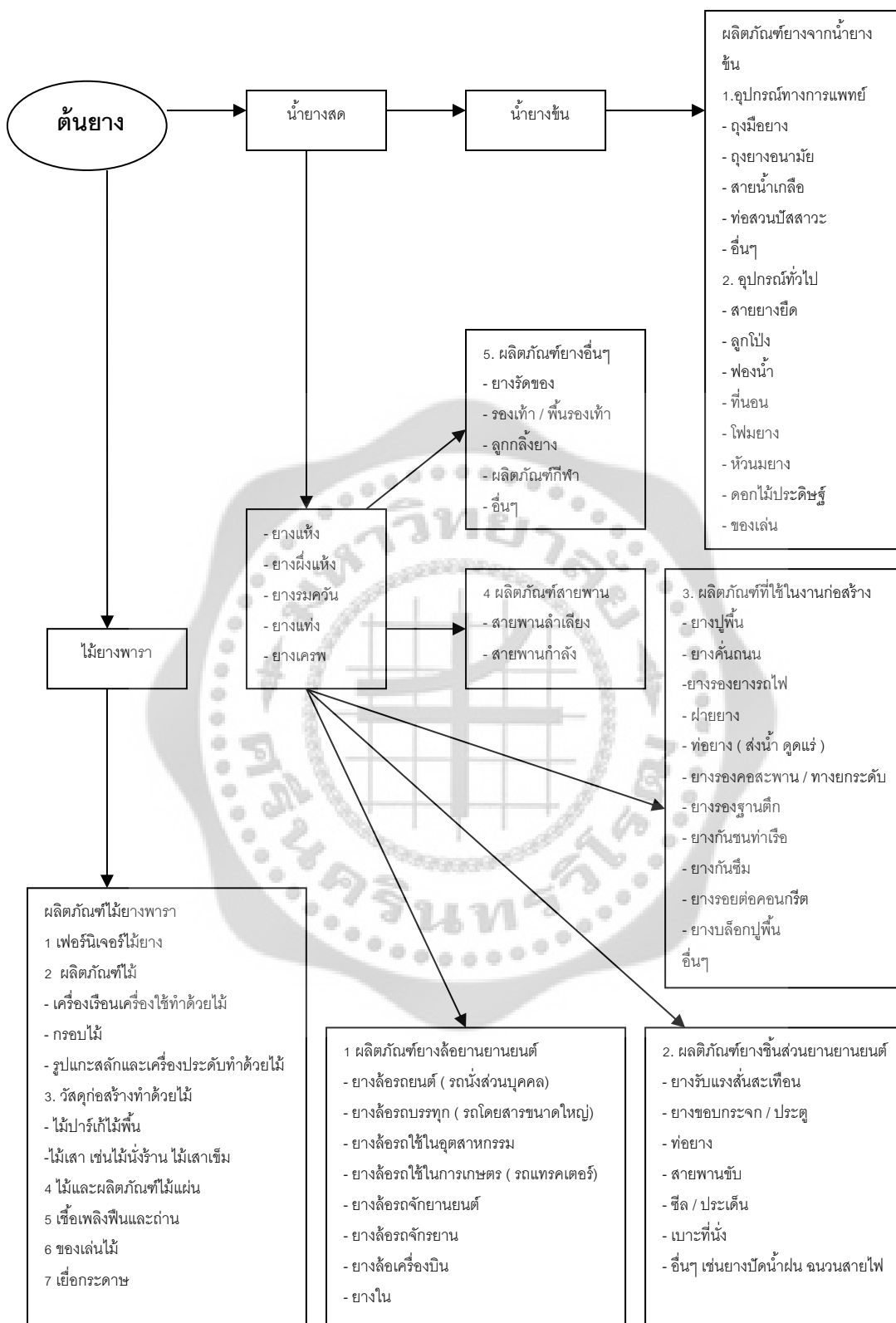
หาดใหญ่ พร้อมกับตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรมขึ้นที่ตำบลคอหงส์ด้วย โดยหลวงสุวรรณฯ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์ใหญ่คนแรก ต่อมาในปี 2496 หลวงสำรวจพฤกษชาติ (สมบุญ ณ ถลาง) หัวหน้ากองการยางและนายรัตน์ เพชรจันทร์ ผู้ช่วยหัวหน้ากองการยางได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติ ปลูกแทนต่อรัฐบาล อย่างไรก็ตามต้องใช้เวลาถึง 6 รัฐบาล ในเวลา 6 ปี จึงออก พระราชบัญญัติ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ในปี 2503 และได้มีการจัดตั้งสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางในปี 2504 กิจการปลูกแทนก้าวหน้าด้วยดี เป็นที่พอใจของชาวสวนยางในภาคใต้ หลวงสำรวจพฤกษชาติ (สมบุญ ณ ถลาง) นายรัตน์ เพชรจันทร์ ผู้ริเริ่มการปลูกแทน ผู้ริเริ่มการปลูกแทนยางพาราที่ปลูกในสมัยแรกส่วนใหญ่เป็นยางพื้นเมืองที่ให้ผลผลิตต่ำ ทำให้ชาวสวนยาง มีรายได้น้อยโดยเฉพาะในช่วงที่ยางมีราคาตกต่ำ วิธีการแก้ไขคือ การปลูกแทน ยางพื้นเมืองเหล่านั้นด้วยยางพันธุ์ดีที่ให้ผลผลิตสูง ผู้ผลิตยางหลายประเทศได้เร่งการปลูกแทนยางเก่าด้วยยางพันธุ์ดีเพื่อเพิ่มผลผลิตยาง เช่น มาเลเซียได้ออกกฎหมายสงเคราะห์ปลูกยางในปี 2495 และศรีลังกาได้ออกกฎหมายทำนองเดียวกันในปี 2496 ต่อมาได้รับความร่วมมือจากสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติให้จัดตั้งศูนย์วิจัยการยางขึ้นที่ตำบลคอหงส์ในปี 2508

ในปี 2508 ดร.เสริมลาภ วสุวัต ผู้วางรากฐานการวิจัยและพัฒนาการวิจัยและพัฒนา ยางเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมยางไทย โดยเปลี่ยนสถานะจากสถานีทดลองยางคอหงส์ ผู้มีบทบาทสำคัญในการวางรากฐานการวิจัย และพัฒนายางของไทยคือ ดร.เสริมลาภ วสุวัต ผู้อำนวยการกองการยาง ซึ่งเป็นผู้ควบคุมและดูแลศูนย์วิจัยการยางที่ตั้งขึ้นใหม่ศูนย์วิจัยการยางได้รับความช่วยเหลือจากองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และมีผู้เชี่ยวชาญยางพาราสาขาต่างๆ มาช่วยวางรากฐานการวิจัย และพัฒนาร่วมกับนักวิจัยของไทยในระยะเริ่มแรกมีการวิจัยทางด้านต่างๆ เช่น ด้านพันธุ์ยาง โรคและศัตรูยางด้านดินและปุ๋ย การดูแลรักษาสวนยางการกำจัดวัชพืช การปลูกพืชคลุม การปลูกพืชแซมเพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ชาวสวนยาง ด้านอุตสาหกรรมยางและเศรษฐกิจยางและมีการพัฒนายางโดยเน้นการพัฒนาสวนยางขนาดเล็ก เช่น การกรีดยางหน้าสูง การใช้ยาเร่งน้ำยาง การส่งเสริมการแปรรูปและขยายพันธุ์ยางของภาคเอกชน การรวมกลุ่มขายยางและการปรับปรุงคุณภาพยางและการใช้ประโยชน์ไม้ยางพารา มีการออกวารสารยางพาราเพื่อเผยแพร่ความรู้ไปสู่ชาวสวนยางและผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งจัดหลักสูตรการฝึกอบรมและการจัดสัมมนาทางเพื่อถ่ายทอดความรู้ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น และจนกระทั่งในปี 2521 กรมวิชาการเกษตร และกรมประชาสัมพันธ์ได้เริ่มงานทดลองปลูกสร้างสวนยางพาราตามหลักวิชาการปลูกสร้างสวนยางแผนใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยทดลองปลูกในจังหวัดหนองคาย บุรีรัมย์ และจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จ ผลผลิตยางในขณะนั้นเริ่มเปิดกรีดได้แล้วอยู่ในเกณฑ์ดี ไม่แตกต่างจากผลผลิตในภาคใต้ และภาคตะวันออกนัก ด้วยเหตุนี้จึงเริ่มมีการวิจัยและพัฒนาการปลูกยางในเขตแห้งแล้ง และถือเป็นการเริ่มขยายเขตปลูกยางพาราสู่เขตใหม่ของประเทศไทยอย่างจริงจัง นอกจากนี้ ยังมีการร่วมมือกับองค์กรยางระหว่างประเทศในการวิจัย

และพัฒนายางอย่างกว้างขวางในระยะต่อมาศูนย์วิจัยการยางได้เปลี่ยนชื่อเป็นศูนย์วิจัยยางสงขลาในปี 2527 และมีการก่อตั้งศูนย์วิจัยขึ้นใหม่อีก 3 ศูนย์ ที่สุราษฎร์ธานี ฉะเชิงเทรา หนองคาย และนราธิวาสเพื่อขยายงานวิจัย และพัฒนายางให้ครอบคลุมพื้นที่ปลูกยางของประเทศ การวิจัยและพัฒนายางเหล่านี้เป็นพื้นฐานที่สำคัญทำให้การปลูกแทนในพื้นที่ปลูกยางเดิมและการปลูกใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือประสบความสำเร็จมากขึ้น

1.6 บทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมยางพาราไทย

ยางเป็นสินค้าส่งออกที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ (รายงานยางประจำปี 2548 สถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร) ในปี 2548 ยางผลิตภัณฑ์ยางไม้ยางพาราแปรรูป และผลิตภัณฑ์ยางรายได้จากการส่งออกจำนวน 272,736 ล้านบาท สูงกว่าปี 2547 ซึ่งมีมูลค่า 224,484 ล้านบาท ร้อยละ 11.55 แบ่งเป็นมูลค่าการส่งออกยางในรูปของวัตถุดิบ (ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้นและยางชนิดอื่นๆ) 148,868 ล้านบาท ผลิตภัณฑ์ยาง 94,385 ล้านบาท ไม้ยางพาราแปรรูปและผลิตภัณฑ์ 29,483 ล้านบาท ทั้งนี้หากคิดเฉพาะมูลค่าการส่งออกยางในรูปวัตถุดิบแล้วยางเป็นสินค้าที่มีมูลค่าการส่งออกสูงสุดของสินค้าเกษตร และมีมูลค่าเป็นอันดับที่ 5 ของสินค้าที่มีมูลค่าการส่งออก 20 อันดับแรกของไทย รองจากเครื่องคอมพิวเตอร์ รถยนต์ แผงวงจรไฟฟ้า และเม็ดพลาสติก นับว่ายางเป็นสินค้าที่นำเงินตราเข้าสู่ประเทศจำนวนมหาศาล ช่วยสร้างรายได้ให้กับเกษตรกรหลายล้านคนตลอดจนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอีกมากมาย และมีแนวโน้มที่ปริมาณการผลิตจะขยายตัวเพิ่มขึ้นอีก จากการที่รัฐบาลส่งเสริมให้มีการขยายพื้นที่ปลูกยางเพิ่มขึ้นอีก 1 ล้านไร่ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือระหว่างปี 2547 - 2549 ประกอบกับราคายางที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพและอยู่ในระดับสูงต่อเนื่องหลายปีติดต่อกันจึงทำให้เกษตรกรเพิ่มการผลิตและขยายพื้นที่ปลูก ทำให้ปัจจุบันมีพื้นที่ปลูกยางทั้งประเทศมากกว่า 13 ล้านไร่ และมีการปลูกอย่างแพร่หลายในทุกภาคของประเทศ

ภาพประกอบ 2 สายโซ่การผลิต (Value Chains) ของอุตสาหกรรม

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นว่าการใช้ประโยชน์จากยางพารา มี 3 ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนที่แรกได้แก่การใช้ น้ำยางสด ส่วนที่สองคือการใช้ยางที่แปรรูปแล้ว ได้แก่ ยางแผ่น ยางแท่ง และยางเครฟ ส่วนที่สาม คือ การใช้ไม้ยางพาราซึ่งหมดอายุจากการกรี๊ดแล้ว จากสายโซ่การผลิต จะเป็นได้ว่า การใช้ ยางแปรรูปเช่น ยางแท่งและยางแผ่นนั้นสามารถที่จะให้เป็นวัตถุดิบในการผลิตได้หลากหลาย กว่าน้ำยางสด และส่วนไม้ ยางพาราก็จะใช้ทำพวกเฟอร์นิเจอร์ และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ทั่วไปเช่นของเล่นไม้ปาร์เก้ และวัสดุ ก่อสร้าง เป็นต้น

ตาราง 2 รายการส่งออกสินค้าส่งออกสำคัญของไทย 6 ลำดับแรก ปี 2545 – 2548

ประเภท	ปี			% เพิ่ม/ลด	
	2546	2547	2548	ปี 2547	ปี 2548
1. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และ ส่วนประกอบ	339,940	368,875	474,951	8.1	28.76
2. รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	164,706	220,801	310,524	34.06	40.64
3. แผงวงจรไฟฟ้า	191,504	196,444	221,451	2.56	12.73
4. เม็ดพลาสติก	89,205	124,808	168,139	39.91	34.72
5. ยางพารา	115,797	137,465	148,868	18.71	8.30
6. อัญมณีและเครื่องประดับ	104,526	106,278	129,357	1.68	21.72
มูลค่ารวม	1,005,678	1,154,671	1,453,290	14.82	25.86

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีและการสื่อสาร กระทรวงพาณิชย์

จากรายการสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไทยในช่วง ปี 2547 – 2548 นั้นจะเห็นว่า ยางพาราเป็นสินค้าเกษตร เพียงอย่างเดียวที่ ติดอันดับ 1 ใน 5 ของประเทศไทย เมื่อเทียบจากมูลค่าของ การส่งออก โดยที่อุปกรณ์คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบเป็นสินค้าที่มีมูลค่าการส่งออกสูงสุด รองลงมา ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้า และยางพารา และเม็ดพลาสติก ตามลำดับ และใน 2548 นั้นเม็ดพลาสติกจะมีมูลค่าในการส่งออกสูงกว่ายางพาราอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามมูลค่า การส่งออกของยางพาราก็สูงขึ้นทุกปี

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่ายางพารา คือ พืชยุทธศาสตร์ของไทย (สถาบันวิจัยยางและกรม วิชาการเกษตร. (2551). ประวัติยางพารา สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2551, <http://www.reothai.co.th>)

เมื่อรัฐบาลประกาศขยายพื้นที่ปลูกยางอีก 1 ล้านไร่ ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งการพยายามทำให้เป็นพืชเชิงเศรษฐกิจ (Economic dam) ในแนวชายแดนและประเทศเพื่อนบ้านด้วย แต่ประเทศไทยก็ยังมีปัญหาที่ยังไม่สามารถทำให้ยางมีผลต่อเศรษฐกิจได้อย่างเต็มที่ ถึงแม้ประเทศไทยจะผลิตยางมากที่สุดในโลก ผลผลิตจำนวนมากนี้ส่วนใหญ่เป็นผลของการจัดการในระบบการผลิตขั้นปฐมภูมิเท่านั้น คือเป็นเพียงผลผลิตวัตถุดิบ ประเทศไทยจะมีหน่วยงานหลักในการพัฒนาการปลูกยางของไทยอยู่ 2 หน่วยงาน คือ สถาบันวิจัยยาง และสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) แต่บทบาทในการเพิ่มผลผลิตจะตกอยู่ที่สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง ที่ทำงานในระดับชุมชนเกษตรกร และพันธุ์ยางที่ส่งเสริมให้ปลูกเกือบทั้งหมดเป็นพันธุ์ยางจากผลงานวิจัยของสถาบันวิจัยยางของมาเลเซีย (RRIM) ความไม่สมดุลเกิดจากการที่ยางพาราถูกมองแต่เฉพาะภาคเกษตรกร การดูแลในระดับนโยบายของรัฐจึงอยู่ที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ประเทศไทยจึงเก็บเกี่ยวได้เพียงผลิตผลขั้นปฐมภูมิ ทั้งๆ ที่มูลค่าเพิ่มอยู่ที่การผลิตตติยภูมิ (ผลิตภัณฑ์จากยางพารา)

ตาราง 3 ผลผลิตยางธรรมชาติของประเทศไทย

ปี	ปริมาณการผลิต	ปริมาณการส่งออก	ใช้ในประเทศ	หน่วย:ตัน	
					สต็อก
2536	1,553,384	1,396,783	130,236		115,561
2537	1,717,861	1,604,964	132,195		96,546
2538	1,804,788	1,635,533	153,159		113,030
2539	1,970,265	1,762,989	173,671		147,669
ค่าเฉลี่ย	1,409,260	1,280,254	117,852		94,561
2540	2,032,714	1,837,148	182,020		159,374
2541	2,075,950	1,839,396	186,379		209,546
2542	2,154,560	1,886,339	226,917		250,850
2543	2,346,487	2,166,153	242,549		188,635
2544	2,319,549	2,042,079	253,105		213,000
2545	2,615,104	2,354,416	278,355		196,680
2546	2,876,005	2,573,450	298,699		202,240
2547	2,984,293	2,637,096	318,649		232,560
2548	2,937,158	2,632,398	334,649		204,256
2549	3,136,993	2,771,673	320,885		249,895
ค่าเฉลี่ย	2,547,881	2,274,014	264,220		210,703

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand)

จากตาราง 3 ผลผลิตยางพาราของประเทศไทย ซึ่งแสดงถึง ปริมาณการผลิต ปริมาณการส่งออก การใช้งานภายในประเทศและสต็อกยางของประเทศไทย ซึ่งเห็นว่าช่วง ปี พ.ศ. 2536- 2539 นั้นปริมาณผลผลิต ปริมาณการส่งออก การใช้งานภายในประเทศและสต็อกยางของประเทศไทยนั้นยังไม่สูงนัก เมื่อเทียบกับ ช่วงปี พ.ศ. 2540 -2549 ซึ่งมีค่าสูงกว่า จะเห็นได้จากปริมาณการผลิต ที่ในแต่ละปีสามารถที่จะผลิตได้โดยเฉลี่ย 2,547,881 ตัน ซึ่งถือว่าสูงกว่าช่วงก่อนหน้านี้อันซึ่งผลิตไม่ถึง สองล้านตัน ทำให้มีปริมาณการส่งออก การใช้งานภายในประเทศ รวมทั้งปริมาณการสต็อกก็มีปริมาณเพิ่มขึ้นด้วย

ตาราง 4 พื้นที่ปลูกยางประเทศไทย

หน่วย : ไร่

จังหวัด	ปี 2533	ปี 2539	ปี 2546	เฉลี่ย
1. ประจวบคีรีขันธ์	5,563	28,190	41,175	24,976
2. ชุมพร	188,942	318,709	400,579	302,743
3. ระนอง	75,804	79,935	106,693	87,477
4. สุราษฎร์ธานี	1,325,183	1,662,643	1,754,996	1,580,941
5. นครศรีธรรมราช	1,466,229	146,104	639,345	750,559
6. พังงา	485,464	617,817	639,345	580,875
7. ภูเก็ต	110,634	108,302	109,965	109,634
8. กระบี่	507,078	621,997	586,302	571,792
9. ตรัง	1,061,592	1,059,294	1,290,757	1,137,214
10. พัทลุง	556,740	513,369	511,941	527,350
11. สงขลา	1,650,244	1,650,178	1,387,861	1,562,761
12. สตูล	256,058	281,290	266,452	267,933
13. ยะลา	907,545	945,105	1,021,284	957,978
14. ปัตตานี	245,689	271,153	278,434	265,092
15. นราธิวาส	870,973	890,127	980,180	913,760
16. ชลบุรี	23,143	121,274	135,133	93,183
17. ฉะเชิงเทรา	8,181	16,597	76,929	33,902
18. ระยอง	606,696	639,790	560,402	602,296
19. จันทบุรี	263,237	527,569	329,240	373,349
20. ตราด	183,126	198,035	197,985	193,049
21. สระแก้ว	-	4,180	10,070	4,750
22. ภาค				
ตะวันออกเฉียงเหนือ 19				
จังหวัด	193,533	400,780	590,313	394,875
รวม	10,986,660	12,562,438	12,618,792	

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand

พื้นที่ปลูกยางของประเทศไทยส่วนใหญ่จะอยู่ทางภาคใต้ รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามลำดับ และจากปี พ.ศ. 2533 เป็นต้นมา จังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกยางมากที่สุดของประเทศไทยได้แก่จังหวัดสุราษฎร์ธานี รองลงมาได้แก่ จังหวัดสงขลา โดยมีพื้นที่ปลูกประมาณ 1,580,941 ไร่ และ 1,562,761 ไร่ตามลำดับ ซึ่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นพื้นที่ ที่ได้รับการส่งเสริมให้เป็นพื้นที่ปลูกยางใหม่ประเทศไทยแต่ยังถือว่าเป็นช่วงเริ่มต้นทำให้พื้นที่ปลูกยางโดยรวม ทั้ง 19 จังหวัด มีพื้นที่ปลูกเพียง 394,875 ไร่ เมื่อเทียบแล้วยังน้อยกว่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดเดียว แต่อย่างไรก็ตามภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็เป็นอีกพื้นที่ที่คาดว่าจะเพิ่มปริมาณการผลิตยางพาราให้แก่ประเทศไทย เนื่องจากว่ายังมีพื้นที่ ที่สามารถที่จะนำมาปลูกยางพาราได้อีก

1.7 การผลิตยางพาราและอุตสาหกรรมยางพารา

อุตสาหกรรมยางพาราเป็นอุตสาหกรรมการแปรรูปยางพาราขั้นต้นที่นำเอาน้ำยางสดที่กรี๊ดได้จากต้นยางพารามาแปรรูปให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมและสะดวกในการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิต ซึ่งจะอยู่ในรูปแบบของวัตถุดิบที่แตกต่างกันไป เช่น ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางเครพ และยางผสม เป็นต้น ซึ่งผลิตภัณฑ์ยางพาราเหล่านี้จะนำไปใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปอื่นๆ เช่น ยางยานพาหนะ ประกอบด้วย ยางรถยนต์ ยางรถจักรยานยนต์ ยางรถจักรยาน ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย ยางรัดของ และท่อต่างๆ เป็นต้น (สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร)

ยางแผ่นรมควัน

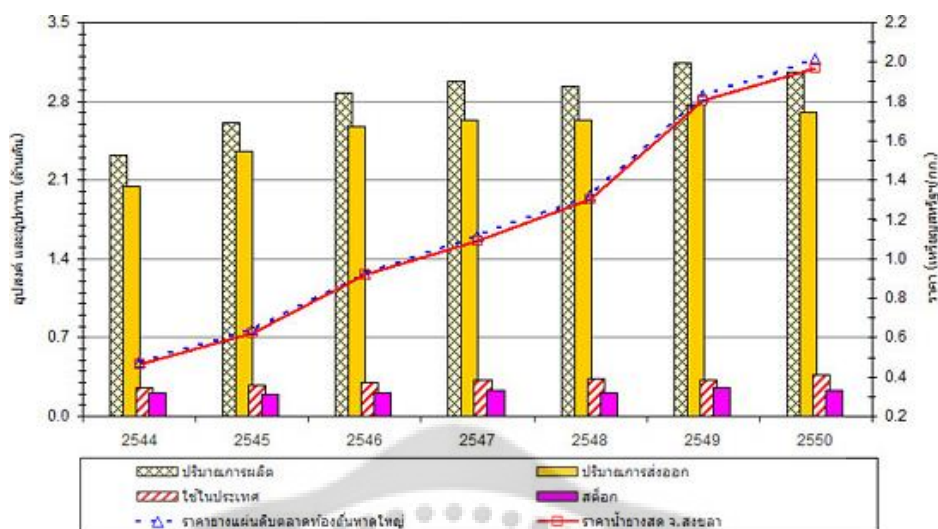
ปัจจุบันประเทศไทยสามารถผลิตยางแผ่นรมควันชั้น 3 ได้มากที่สุด และมีปริมาณการซื้อขายมาก เก็บรักษาง่าย สามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวก มีมาตรฐานที่ชัดเจน คือมาตรฐาน GREENBOOK ที่เป็นมาตรฐานของ International Standards of Quality and Packing for Natural Rubber Grades (IRQPC) ที่ใช้ทั่วไปในวงการค้ายางทั้งในและต่างประเทศ ประเทศไทยเป็นผู้นำในด้านปริมาณการผลิต และสามารถใช้เป็นตัวแทนของผลิตภัณฑ์ยางชนิดอื่นๆ ในการประกันความเสี่ยงได้ นั่นก็คือการซื้อขายกันล่วงหน้านั่นเอง และยางพาราสามารถออกสู่ตลาดได้ตลอดทั้งปีการที่ตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าที่ไม่เลือกยางแท่งที่เอสอาร์เข้ามาทำการซื้อขายเนื่อง จากยางแท่งที่เอสอาร์มีต้นทุนการผลิตสูงจากการนำยางคุณภาพต่ำหรือเศษยางผ่านกระบวนการให้เป็นยางที่มีมาตรฐานซึ่งผู้ผลิตรายย่อยที่จะเข้าซื้อขายกับตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าไม่สามารถทำได้โดยสะดวก ถ้าต้องการแปรรูปเป็นยางแท่งที่เอสอาร์ ผู้ผลิตยางแผ่นรมควันชั้น 3 ผู้ส่งออกยังสามารถนำยางแผ่นรมควันชั้น 3 แปรรูปไปเป็นยางแท่งได้ง่ายนอกจากนี้เกษตรกรชาวสวนยางสามารถรวมกลุ่มเป็นสหกรณ์เข้ามาซื้อขายล่วงหน้าถ้าเป็นยางแท่งเกษตรกรไม่สามารถเข้ามาซื้อขายล่วงหน้าได้ การเลือกยางแผ่นรมควันชั้น 3 จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับยางพาราสามารถเข้ามาซื้อขายล่วงหน้าเพื่อประกันความเสี่ยงได้ ส่วนราคายางแผ่นรมควัน

ชั้น 3 ในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าย่อมมีความสำคัญต่อเกษตรกรผู้ส่งออกยางพาราในด้านของการลดความเสี่ยงด้านราคายางพาราในอนาคตเพื่อที่จะตัดสินใจในการประกอบการที่ถูกต้องเกษตรกรจะได้ประโยชน์จากตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าในด้านที่ว่าผู้ส่งออกลดภาระความเสี่ยง ส่งผลให้ต้นทุนการตลาดต่ำลงเป็นการช่วยยกระดับราคาแก่เกษตรกรได้ผู้ส่งออกจะได้ประโยชน์จากตลาดล่วงหน้า คือ การลดความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของราคา(Hedging)

ยางแท่ง

ประเทศไทยเริ่มผลิตยางแท่งเมื่อปี 2511 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงรูปแบบให้เป็นวัตถุดิบที่เหมาะสมกับการนำไปใช้ในภาคอุตสาหกรรมทดแทนยางสังเคราะห์ และยางแผ่นรมควัน กระบวนการผลิตยางแท่ง จึงต้องมีการตรวจสอบคุณภาพทางวิทยาศาสตร์ และจำแนกชั้นตามข้อกำหนดมาตรฐานที่ชัดเจน เพื่อให้ได้ยางที่มีคุณภาพสม่ำเสมอ (Quality Consistency) และมีขนาดที่เป็นมาตรฐานทำให้การจัดเก็บ การขนส่ง และการนำไปใช้ในสายการผลิตสะดวกต่อการนำไปใช้ในอุตสาหกรรม การซื้อขายและมาตรฐานยางแท่งของไทย ยางแท่งเป็นสินค้ามีการจัดมาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกสำหรับประเทศไทย มาตรฐานยางแท่งเป็นไปตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เรื่องข้อกำหนดมาตรฐานยาง วิธีการมัดยาง และการบรรจุหีบห่อยางเพื่อการส่งออก กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยกำหนดคุณสมบัติทางวิทยาศาสตร์ของยางที่แน่นอนพร้อมกับวิธีการตรวจสอบคุณสมบัติที่ต้องอาศัยการวิเคราะห์ในห้องปฏิบัติการที่ได้รับการรับรองจากสถาบันวิจัยยาง มิใช่การตรวจสอบโดยสายตาเหมือนยางแผ่นรมควัน นอกจากนี้การผลิตยางแท่งจะต้องเป็นโรงงานที่ได้รับการอนุญาตจากกรมวิชาการเกษตร นอกจากนี้ยางแท่งยังมีชื่อเรียกและสัญลักษณ์ที่แตกต่างกันตามประเทศผู้ผลิต เช่น ยางแท่งที่ผลิตในประเทศมาเลเซียใช้ชื่อว่า Standard Malaysia Rubber (SMR) ประเทศอินโดนีเซียใช้ชื่อว่า Standard Indonesia Rubber (SIR) ประเทศเวียดนามใช้ชื่อว่า Standard Vietnam Rubber (SVR) สำหรับประเทศไทยใช้ชื่อว่า Standard Thai Rubber (STR) โดยการผลิตยางแท่งแบ่งได้เป็น 8 เกรด ขึ้นอยู่กับวัตถุดิบที่นำมาใช้ผลิตซึ่งใช้ได้ทั้งน้ำยางสด และยางแท่ง เช่น ยางแผ่นดิบ เศษยาง ก้นถ้วย

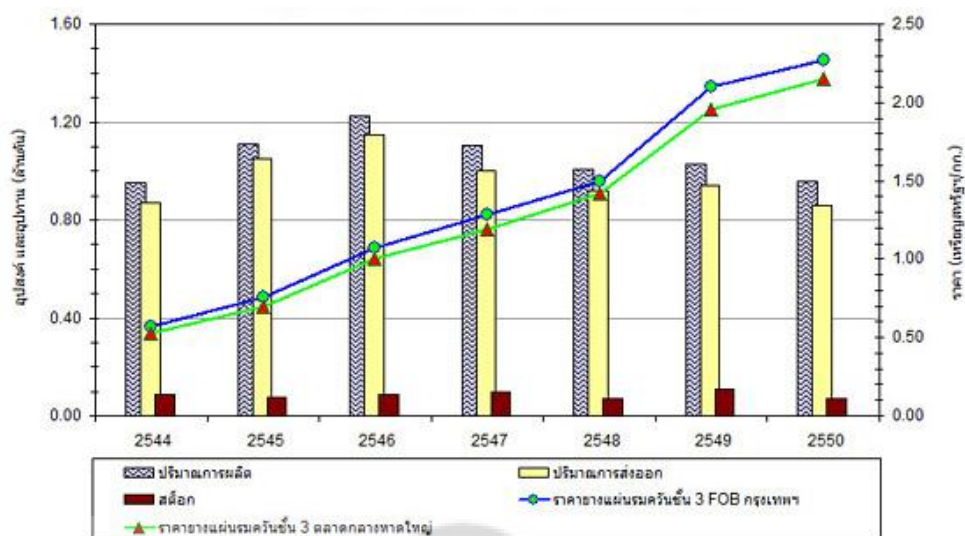
ภาพรวมอุปสงค์ อุปทานและราคายางพาราของประเทศไทย

ภาพประกอบ 3 อุปสงค์ อุปทานและราคายางพาราของประเทศไทย

ที่มา : สถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร และธนาคารแห่งประเทศไทย. (2551). อุปสงค์ อุปทานและราคายางพาราของประเทศไทย สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

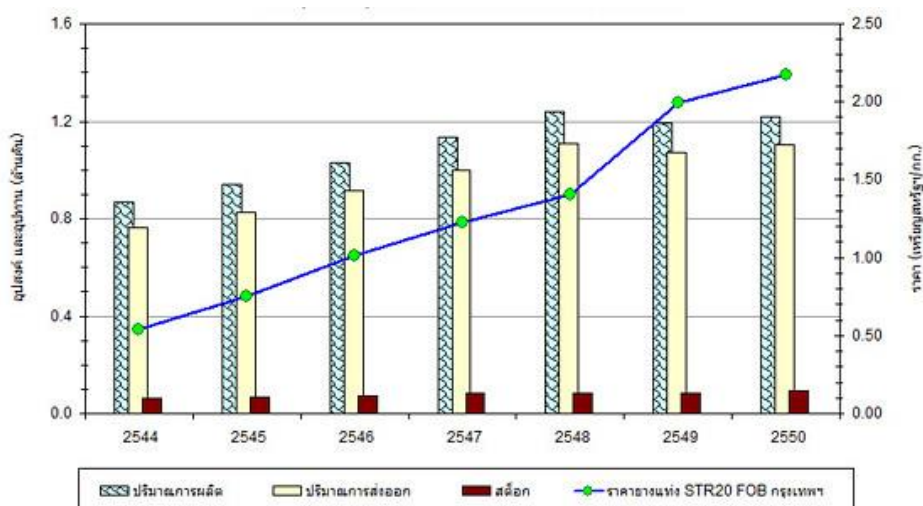
จากภาพประกอบ 3 แสดงอุปสงค์และอุปทานยางพารา จะเห็นได้ว่า ช่วงปี 2544-2550 นั้น ประเทศไทยมีปริมาณการผลิตหรืออุปทานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และอุปสงค์การส่งออกก็มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน ด้วยปัจจัยทั้งสองอย่าง ทำให้ราคาภายในประเทศ และราคาน้ำยาง ของไทยนั้นเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน ในส่วนของปริมาณสต็อกและการใช้ภายในประเทศนั้นมีปริมาณเปลี่ยนแปลงไม่มาก

ภาพประกอบ 4 อุปสงค์ อุปทานและราคาอย่างผ่านรมควินของประเทศไทย

ที่มา : สถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร และธนาคารแห่งประเทศไทย (2551). อุปสงค์ อุปทานและราคาอย่างพาราของประเทศไทย สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

จากภาพประกอบ 4 แสดงถึงอุปสงค์อุปทานและราคาอย่างผ่านรมควินของไทย แสดงให้เห็นว่า จากปีพ.ศ. 2544- 2546 นั้น มีอุปสงค์และอุปทาน ที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจน แต่หลังจากนั้นไปจนถึง พ.ศ. 2550 อุปสงค์และอุปทาน จะลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันระหว่างอุปสงค์และอุปทานของยางผ่านรมควิน แต่ในด้านของราคานี้จากกราฟจะเห็นว่าสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเห็นได้จากช่วง ปี พ.ศ. 2547 -2550 จะมีราคาสูงขึ้นมากเมื่อมีอุปทานการผลิตลดลง แต่ในส่วนของปริมาณสต็อก มีปริมาณที่เปลี่ยนแปลงไม่มากนัก

ภาพประกอบ 5 อุปสงค์ อุปทานและราคายางแท่งของประเทศไทย

ที่มา : สถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร และธนาคารแห่งประเทศไทย .(2551) . อุปสงค์อุปทาน และราคายางพาราของประเทศไทย สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

จากภาพประกอบ 5 จะเห็นว่าจากปี พ.ศ. 2544 -2548 อุปทานและอุปสงค์ของยางแท่งมีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้ราคาเพิ่มขึ้นทุกปีเช่นเดียวกัน แต่ในช่วงปี พ.ศ.2548 -2550 นั้นเริ่มมีการชะลอตัวของอุปทานและอุปสงค์ภายในประเทศ คืออุปทานอยู่ที่ระดับ 1.2 ล้านตัน และมีอุปสงค์ยางแท่งอยู่ที่ระดับ 1.0 ล้านตัน และในช่วงปี พ.ศ. 2549 -2550 อุปทานลดลง และมีปริมาณสต็อกที่เพิ่มขึ้น นั้นราคายางแท่งกลับสูงขึ้นอย่างมาก

1.8 การผลิตยางธรรมชาติของประเทศต่าง ๆ

การผลิตยางธรรมชาติของทุกประเทศทั่วโลก (สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร. (2551). การผลิตยางพารา สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2551, [http:// www.rubberthai.com](http://www.rubberthai.com)) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยเมื่อปี 2542 ผลิตได้ประมาณ 6.82 ล้านตัน เพิ่มขึ้นเป็น 7.98 ล้านตันเมื่อปี 2546 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 17 โดยตั้งแต่ปี 2544 เป็นต้นมา ปริมาณผลผลิตแทบทุกประเทศได้เพิ่มขึ้น สำหรับผู้ผลิตยางธรรมชาติมากที่สุด 3 อันดับแรกปี 2546 ได้แก่ประเทศไทยผลิตได้ 2.87 ล้านตัน หรือคิดเป็นร้อยละ 36 ของปริมาณการผลิตทั่วโลก รองลงมาคือ อินโดนีเซีย ผลิตได้ 1.79 ล้านตัน ส่วนประเทศมาเลเซียผลิตได้ 0.98 ล้านตัน ปริมาณการผลิตยางทั้งสามประเทศ คือ ไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย รวมกันประมาณ 5.64 ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ 70 ของปริมาณการผลิตทั่วโลก

ตาราง 5 ปริมาณผลผลิตยางพาราของประเทศสำคัญทั่วโลก

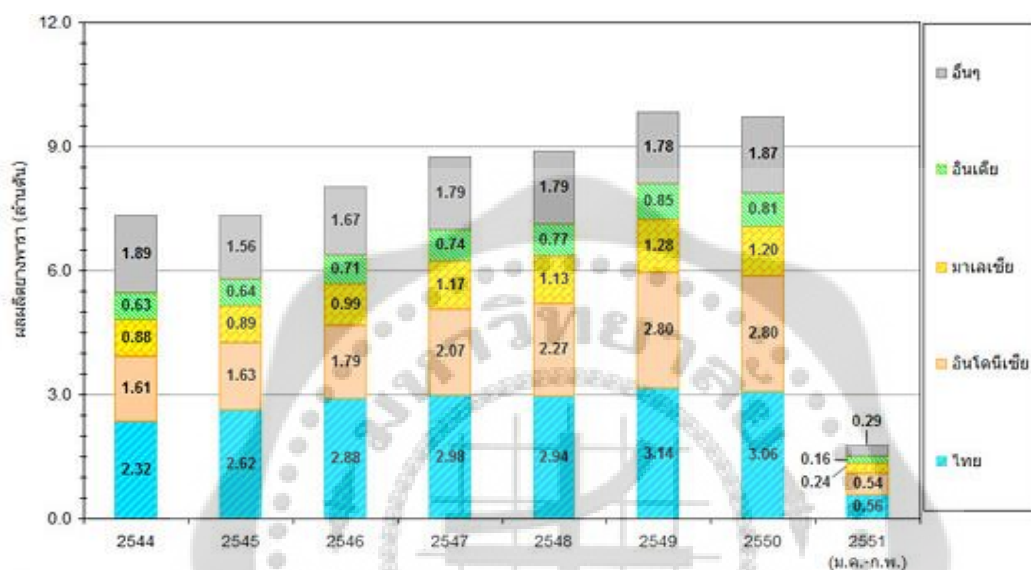
หน่วย : 1000 ตัน

ปี	ไทย	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย	จีน	อินเดีย	ศรีลังกา	ไลบีเรีย	ไนจีเรีย
2531	978.9	1,661.6	1,235.0	239.8	254.8	122.4	108.4	80.5
2532	1,178.9	1,415.6	1,256.0	242.8	288.6	110.7	106.0	118.4
2533	1,271.1	1,291.0	1,262.0	264.2	323.5	113.1	19.0	152.0
2534	1,340.8	1,255.7	1,284.0	296.4	360.2	103.9	32.0	79.7
2535	1,531.0	1,173.2	1,387.0	309.0	383.0	106.1	30.0	110.0
2536	1,551.4	1,074.3	1,301.3	326.0	428.1	104.2	45.0	105.0
2537	1,722.4	1,100.6	1,360.8	341.0	464.0	105.3	31.0	95.0
2538	1,804.8	1,089.3	1,454.5	424.0	499.6	105.7	13.0	116.2
2539	1,970.4	1,082.5	1,527.0	430.0	540.1	112.5	30.0	63.8
เฉลี่ย	1,483.30	1,238.20	1,340.84	319.24	393.54	109.32	46.04	102.29
2540	2,032.7	971.1	1,504.8	444.0	580.3	105.8	67.2	65.0
2541	2,075.9	885.7	1,714.0	450.0	591.1	95.7	75.0	92.5
2542	2,154.6	768.9	1,599.2	460.0	620.1	96.6	100.0	58.0
2543	2,346.4	927.6	1,501.1	445.0	629.0	87.6	105.0	55.0
2544	2,319.6	882.1	1,670.3	464.0	631.5	86.2	107.0	45.0
2545	2,615.1	889.8	1,630.0	468.0	640.8	90.5	109.0	42.0
2546	2,876.0	985.6	1,792.2	480.0	707.1	92.0	110.0	35.0
2547	2,984.3	1,168.7	2,066.2	486.0	742.6	94.7	115.0	40.0
2548	2,910.8	1,130.7	2,269.8	428.0	770.5	94.7	112.0	40.0
เฉลี่ย	2,479.49	956.69	1,749.73	458.33	657.00	93.76	100.02	52.50

ที่มา : สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร (Rubber Research Institute of Thailand)

จากปริมาณการผลิตของประเทศที่สำคัญทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย เป็นประเทศที่มีความสามารถในการผลิตยางพาราได้เป็นอันดับต้นๆของกลุ่มประเทศผู้ผลิตทั่วโลกและยังมีประเทศจีน และอินเดีย ที่มีแนวโน้มการผลิตเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จาก ช่วงปี พ.ศ. 2531-2539 ประเทศไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย จีน และอินเดีย มีปริมาณผลผลิต เฉลี่ย ดังนี้ 1,483.30 , 1,238.20 , 1,340.84 , 319.24 และ 393.54 ตามลำดับ ต่อมาช่วงปี พ.ศ. 2540 -2548 มีปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้น เฉลี่ยดังนี้ 2,479.49 956.69 1,749.73 458.33 และ 657.00 ตามลำดับ

ซึ่งจะเห็นได้ว่าทุกประเทศมีปริมาณผลผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น แต่ทั้งนี้จะมีเพียงประเทศไทย มาเลเซีย และ อินโดนีเซีย เท่านั้นที่เป็นผู้ส่งออกยางรายใหญ่เนื่องจากสามารถผลิตได้มาก และเกินความต้องการใช้ภายในประเทศ ส่วนประเทศอื่นๆ เช่น จีน อินเดีย ศรีลังกา และไนจีเรีย ผลิตได้น้อยและยังไม่เพียงพอต่อการใช้ภายในประเทศ อย่างเช่นประเทศจีน และอินเดีย ยังต้องนำเข้ายางพาราเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมภายในประเทศอยู่

ภาพประกอบ 6 ผลผลิตยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก

ที่มา : International Rubber Study Group . (2551). ผลผลิตยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

จากภาพประกอบ 6 แสดงผลผลิตยางพาราของประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก แสดงได้ว่าประเทศไทยมีผลผลิตสูงที่สุด โดยเฉลี่ย ในช่วง พ.ศ. 2544 -2550 มีค่าประมาณ 3 ล้านตัน ต่อปี อันดับที่สอง คือประเทศอินโดนีเซียเฉลี่ย ประมาณ 2 ล้านตัน ต่อปี และมาเลเซียมีค่าเฉลี่ย ประมาณ 1 ล้านตัน ต่อปี และยังมีประเทศอินเดีย ที่มีผลผลิตเฉลี่ย ประมาณ 0.7 ล้านตัน ต่อปี จากผลผลิตที่ได้ของทุกประเทศจะเห็นว่า ทุกประเทศมีแนวโน้มที่ผลผลิตยางพาราในทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะประเทศไทยมีทั้งผลผลิตที่สูงและทิศทางที่เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ส่วนผลผลิตของกลุ่มประเทศอื่นๆรวมกันก็มีปริมาณผลผลิตเฉลี่ย 1.7 ล้านตัน ต่อปี ซึ่งถือว่ามียุทธศาสตร์ที่สูง แต่ยังมีบทบาทน้อย

ตาราง 6 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศผู้ผลิต

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ไทย	มาเลเซีย	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์	ศรีลังกา	เวียดนาม	ไนจีเรีย	เมียนมาร์
2531	57.3	103	103	37	19.9	22	14.7	7
2532	77.6	121.6	105	44	21	24	17.1	6
2533	99.1	183.5	108	44	23.6	24	19.8	5
2534	103.7	216	110	36	26.8	26	16.7	6
2535	118.4	248.6	116	39	28.8	30	19	6
2536	130.2	268.6	117	33	32.9	30	18	6
2537	132.2	292.2	116	35	36.4	30	19	5
2538	153.2	327.4	133	35	36.9	16	17	5
2539	173.7	357.4	142	28	39.9	17	15	5
เฉลี่ย	116.16	235.37	116.67	36.78	29.58	24.33	17.37	5.67
2540	182	326.9	141	34	44	18	12	5
2541	186.4	334.1	97	36	53.6	19	18.5	5
2542	226.9	344.4	116	35	53.8	42	18	4
2543	242.5	363.7	139	37	55.1	44	17	5
2544	253.1	400.9	142	31	53.9	49	16	5
2545	278.4	407.9	145	31	54.4	54	16	5
2546	298.7	420.8	156	27.8	56.8	60	16	5.5
2547	318.6	402.8	196	36.1	54.4	62	16	5.5
2548	334.6	386.5	221	39	72.7	65	16	6
2549	334.6	386.5	221	39	72.7	65	16	6
เฉลี่ย	296.29	415.46	206.3	40.29	62.5	54.3	17.95	5.8

ที่มา : สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร (Rubber Research Institute of Thailand)

ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศของประเทศผู้ผลิตยางพารา ทุกประเทศมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้น โดยที่ ช่วงปี พ.ศ 2531-2539 ประเทศไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ศรีลังกา เวียดนาม ไนจีเรีย และประเทศเมียนมาร์ มีปริมาณการใช้เฉลี่ยดังนี้ 116.16, 235.37, 116.67, 36.78, 29.58, 24.33, 17.37 และ 5.67 ตามลำดับ และในช่วงปี พ.ศ. 2540 -2549 มีปริมาณการใช้เฉลี่ยเพิ่มสูงขึ้น ดังนี้ 296.29, 415.46 , 206.3 , 40.29 , 62.5 , 54.3 , 17.95 และ 5.8 ตามลำดับ โดยที่ประเทศมาเลเซีย

ไทย และประเทศอินโดนีเซีย มีปริมาณการใช้สูงกว่าประเทศผู้ผลิตรายอื่นๆ เนื่องจาก ทั้งสามประเทศ เป็นประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลกนั่นเอง ส่วนประเทศผู้ผลิตรายอื่นๆมีปริมาณการใช้ที่ไม่มากนัก เนื่องจากสามารถผลิตได้น้อยนั่นเอง

1.8.1 พื้นที่ปลูกยางธรรมชาติของโลก

ทั้งโลกมีประเทศผู้ปลูกยาง 24 ประเทศ (สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร. (2551). การผลิตยางพารา สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2551, [http:// www.rubberthai.com](http://www.rubberthai.com))
ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 58 ล้านไร่ ส่วนใหญ่ร้อยละ 70 เป็นสวนยางขนาดเล็ก ที่เหลืออีกร้อยละ 30 เป็นสวนยางขนาดใหญ่ ประเทศอินโดนีเซียมีพื้นที่ปลูกมากที่สุด คือ 20.56 ล้านไร่ รองลงมาคือ ประเทศไทย 12.56 ล้านไร่ และมาเลเซีย 8.21 ล้านไร่ รวมเนื้อที่ปลูกยางทั้ง 3 ประเทศ เป็นร้อยละ 70 ของพื้นที่ปลูกยางของโลก ที่เหลือเป็นพื้นที่ปลูกยางของประเทศอื่นๆ อีก 21 ประเทศ

ตาราง 7 พื้นที่ปลูกยางพาราของทุกประเทศทั่วโลก

หน่วย 1,000 เฮกเตอร์

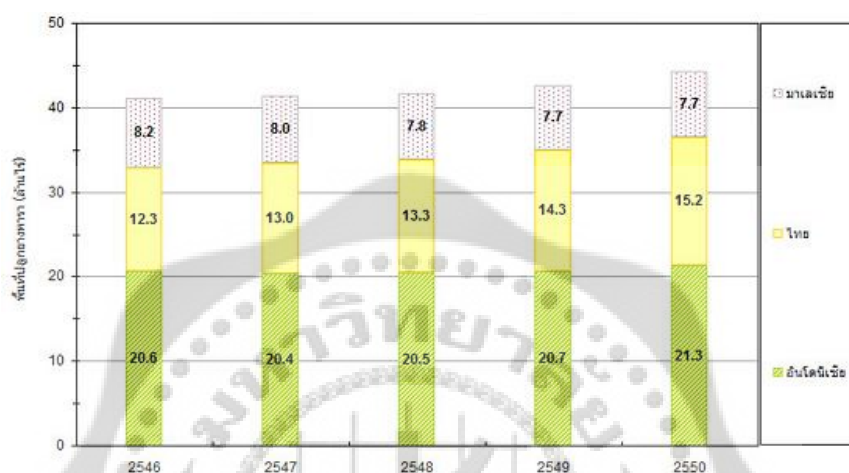
ประเทศ	สวนขนาดใหญ่ (Estate)	สวนขนาดเล็ก (Smallholding)	รวม
อินโดนีเซีย	549	2,823.00	3,372.00
ไทย	85	1,895.10	1,980.10
มาเลเซีย	186	1,244.50	1,430.70
อินเดีย	69	494.7	563
เวียดนาม	334.4	83.6	418
ไลบีเรีย	60.4	48.5	108.9
ศรีลังกา	57	101	158
ไนจีเรีย	60	90	150
เมียนมาร์	46	58.8	104.8
โกตดิวัวร์	70	25.8	95.8
คาเมรูน	39.8	2.2	42
ฟิลิปปินส์	92	-	92
คองโก	25	10	35
ปาปัวนิวกินี	9.5	8.7	18.2
กานา	16.1	0.8	16.9
กาบอง	10	3	13
กินี	4.5	1.5	6
จีน	-	-	618
กัมพูชา	-	-	52.3
เม็กซิโก	-	-	21
รวม	1713.7	6,891.20	9,295.70

หมายเหตุ : สวนขนาดใหญ่ (estate) พื้นที่มากกว่า 40 เฮกเตอร์

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand)

การปลูกยางพาราจะแบ่งออกเป็นสวนออกเป็น 2 ขนาดคือ สวนขนาดใหญ่ และสวนขนาดเล็ก ซึ่งขนาดใหญ่จะต้องมีพื้นที่มากกว่า 40 เฮกเตอร์ขึ้นไป ประเทศที่มีสวนขนาดใหญ่มากที่สุดคือ ประเทศอินโดนีเซีย รองลงมาคือประเทศเวียดนาม ประเทศมาเลเซีย และประเทศไทย ตามลำดับ

ซึ่งเมื่อเทียบกับประเทศผู้ผลิตยางอย่างเช่นมาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งการทำสวนขนาดใหญ่ นั้นจะมีข้อได้เปรียบในเรื่องของการจัดการคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของยางพาราได้ดีกว่าแต่ทั้งนี้พื้นที่ปลูกยางพาราของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย นั้นยังเป็นสวนขนาดเล็กอยู่ แต่ยังมีประเทศเวียดนามที่เป็นประเทศปลูกยางพารารายใหม่ซึ่งมีพื้นที่ปลูกแบบสวนขนาดใหญ่ มากกว่าสวนขนาดเล็ก ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นเพราะว่ารัฐบาลของเวียดนามเป็นผู้ดำเนินงานและเป็นเจ้าของสวนเอง นั่นเอง

ภาพประกอบ 7 พื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก

ที่มา : International Rubber Study Group. (2551). พื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

พื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลกในช่วงปีพ.ศ.2544-2550 แสดงให้เห็นว่าอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีพื้นที่ในการปลูกยางมากที่สุดคือมากกว่า 20 ล้านไร่ และมีแนวโน้มในการปลูกเพิ่มสูงขึ้น รองลงมาคือ ประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกประมาณ 13 ล้านไร่ และอันดับสุดท้าย คือมาเลเซียซึ่งโดยประมาณ 7.8 ล้านไร่ ตามลำดับ และการที่มาเลเซียมีพื้นที่ปลูกน้อยกว่าไทยและอินโดนีเซียทำให้ปริมาณผลผลิตที่ได้น้อยกว่า ทั้งสองประเทศด้วย ส่วนประเทศไทยถึงแม้ว่าจะมีพื้นที่ปลูกน้อยกว่าอินโดนีเซียแต่ผลผลิตของไทยที่ได้สูงกว่าอินโดนีเซียและจะเห็นได้ว่าอินโดนีเซียและไทยมีแนวโน้มปลูกยางพาราเพิ่มสูงขึ้น แต่มาเลเซียกลับมีพื้นที่ปลูกยางพาราที่ลดลง

1.8.2 การผลิตยางพาราของมาเลเซีย

เนื่องจากภาคเศรษฐกิจอื่น คือ ภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการของมาเลเซียเติบโตเร็วและให้ผลตอบแทนสูงกว่าการเกษตรการปลูกยางในมาเลเซียเป็นการปลูกแปลงใหญ่ขนาด 1,000 ไร่ และ

มาเลเซียเองก็มีความจำเป็นต้องพึ่งพาแรงงานในการกรีดและเก็บยางจำนวนมาก หลังจากเศรษฐกิจมาเลเซียที่เติบโตอย่างรวดเร็ว ค่าแรงเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ขาดแรงงานในการทำสวนยางที่เป็นแรงงานราคาถูก ยิ่งกว่านั้นการปลูกยางพาราก็ยังเป็นพืชที่ให้ผลตอบแทนน้อยกว่าพืชชนิดอื่น เช่น ปาล์มน้ำมัน จึงทำให้มีการเปลี่ยนแปลงจากการทำสวนยางเป็นสวนปาล์มน้ำมันและเป็นการเปลี่ยนแปลงของสวนขนาดใหญ่ จึงทำให้การปลูกยางพาราของมาเลเซียมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีกำลังการผลิตของโรงงานแปรรูปยางพาราเหลืออยู่ ผู้แปรรูปยางในมาเลเซียบางส่วนจึงนำเข้ายางแผ่น ยางถ้วย (cup lump) และวัตถุดิบอื่น เช่น น้ำยางข้นเพิ่มมากขึ้น เพื่อใช้กับกำลังการผลิตที่เหลืออยู่เพื่อผลิตยางแท่ง โดยส่วนใหญ่นำเข้าจากทางภาคใต้ของไทยประมาณ 3 - 4 แสนตันต่อปี โดยเข้ามาแย่งซื้อยางพาราของไทยในราคาที่สูงกว่าราคาที่พ่อค้าไทยรับซื้อ ที่ทำได้เช่นนี้เนื่องจากเป็นการค้าชายแดนที่สามารถเลี่ยงภาษีได้และค่าขนส่งก็ต่ำกว่าที่ไทยขนส่งไปยังโรงงานภายในประเทศ มาเลเซียมีความโดดเด่นในการผลิตยางแท่ง และยางแท่งของมาเลเซียได้รับความเชื่อถือจากตลาดโลกว่ามีคุณภาพดีและมีความสม่ำเสมอ (uniform) สำหรับโครงสร้างอุตสาหกรรมยางพาราในมาเลเซียจะมีความสมบูรณ์มากกว่าของไทย คือสามารถเปลี่ยนจากการเป็นประเทศส่งออกวัตถุดิบยางพารา เป็นประเทศที่ส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราที่มีมูลค่าเพิ่มสูงกว่าโดยเฉพาะ dipping product ปัจจุบันถึงแม้ว่ามาเลเซียจะมีการผลิตยางธรรมชาติลดลงแต่มาเลเซียก็ยังเป็นประเทศที่มีอิทธิพลต่อตลาดยางธรรมชาติของโลก เนื่องจากมาเลเซียได้รับการวางรากฐานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยางเป็นอย่างดี ตั้งแต่สมัยยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษ โดยมีการพัฒนาดนและการวิจัยเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ยางเป็นอย่างดี และส่งคนไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลกเพื่อศึกษาความเหมาะสมของยางธรรมชาติในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางแต่ละชนิด ทำให้ประเทศที่มีอุตสาหกรรมยางทั่วโลกยอมรับยางธรรมชาติมาตรฐานของมาเลเซีย มากกว่าของประเทศอื่นๆ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมาเลเซียผลิตยางธรรมชาติได้น้อยลงผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางจึงเริ่มมีการปรับตัวเพื่อใช้ยางมาตรฐานของประเทศผู้ส่งออกอื่นๆ มากขึ้น

1.8.3 การผลิตยางพาราของอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียมีการผลิตยางพาราประมาณ 1.6 – 1.7 ล้านตัน บนพื้นที่ประมาณ 23 ล้านไร่ โดยในปี 2540 มีการผลิตยางพาราชนิดต่างๆ ตามสัดส่วน คือ มีการผลิตยางแท่งมากกว่า 88% ของผลิตภัณฑ์ยางทั้งหมด รองลงมา คือยางแผ่นมากกว่า 4% ส่วนที่เหลือจึงเป็นการผลิตน้ำยางข้นและยางเครพอย่างละเท่าๆ กัน โดยยางแท่งที่ผลิตได้ส่วนใหญ่เป็นยางแท่งชั้น SIR 20 (ตามมาตรฐานอุตสาหกรรมของอินโดนีเซีย) ขณะที่ยางแผ่นส่วนใหญ่เป็นยางแผ่นชั้น 1 การบรรจุหีบห่อของผลิตภัณฑ์ยางของอินโดนีเซียทำได้ค่อนข้างดี คือ ร้อยละ 80 ของยางแท่งที่ผลิตได้ ห่อด้วยพลาสติกแล้วใช้ไม่รองจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเกิดแป้ง ส่วนยางแผ่นถูกอัดเป็นก้อนหนัก 33.3 หรือ 35 กิโลกรัม แล้วห่อด้วยพลาสติก ช่วยแก้ปัญหาด้านน้ำหนักและการเกิดแป้ง ทำเรือหลักที่ใช้ในการส่งออกยางพาราของ

อินโดนีเซีย คือ ท่าเรือเบลารัน ปาเลมบัง จัมบี และปอนเตียแนค แต่ท่าเรือที่ดีที่สุดในการส่งออก คือ ท่าเรือเบลารัน โดยการส่งออกยางพาราของอินโดนีเซียส่วนใหญ่จะถูกส่งผ่านไปยังสิงคโปร์ก่อน ทำให้ สิงคโปร์มีบทบาทมากต่อการส่งออกยางพาราของอินโดนีเซีย คู่ค้าหลักของอินโดนีเซีย คือ สหรัฐอเมริกาที่ นำยางแท่งของอินโดนีเซียไปทำยางล้อ การผลิตยางพาราของอินโดนีเซียจะอยู่ในบริเวณตอนเหนือและ ตอนใต้ของเกาะสุมาตรา จัมบี ธิู เกาะกาลิมันตัน ทางตะวันออกของอินโดนีเซีย ที่เรียกว่า เกาะเซราม และอาเรนจายา โดยในปี 2539 อินโดนีเซียมีพื้นที่ปลูกยางพารารวม 22 ล้านไร่ ส่วนใหญ่อยู่ทางตอนเหนือและใต้ของเกาะ สุมาตรา ซึ่งให้ผลผลิต 75% ของผลผลิตทั้งประเทศ รองลงมา คือ บริเวณเกาะ กาลิมันตันที่ให้ผลผลิต 20% ขณะที่พื้นที่ปลูกยางทางตอนเหนือของเกาะสุมาตราและธิูกำลังมีการ เปลี่ยนไปปลูกปาล์มแทน ในปี 2540 โครงสร้างการปลูกยางของอินโดนีเซียส่วนใหญ่ประมาณ 84% เป็น สวนยางขนาดเล็กซึ่งมีส่วนแบ่งการผลิตยาง 78% ซึ่งเป็นการปลูกยางแบบไม่เป็นระบบและเป็นยางพันธุ์พื้นเมือง การปลูกแทนด้วยยางพันธุ์ดีมีน้อย และรัฐยังคงดูแลไม่ทั่วถึง เนื่องจากขาดแคลนงบประมาณและ ปัญหาการเมืองภายใน การพัฒนาขึ้นมาเป็นผู้นำในการผลิตยางจึงทำได้ค่อนข้างยากในอนาคตจึงมี โครงการให้เกาะกาลิมันตันเป็นพื้นที่หลักในการปลูกยางแทนยังมีแผนการพัฒนาการปลูกยางที่ชัดเจน จากการแบ่งสวนยางออกเป็นสวนขนาดใหญ่และขนาดเล็ก โดยให้สวนยางขนาดใหญ่เป็นศูนย์กลาง ของสวนยางขนาดเล็กเพื่อพัฒนาตลาดและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตยางพาราของประเทศต่อไป

1.9 การค้าและการส่งออกยางพาราในตลาดโลก

ประเทศที่ส่งออกยางพาราส่วนใหญ่จะเป็นประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ (กระทรวง พาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการค้าส่งออก). (2551). ปริมาณการส่งออกยางพารา สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2551, [http:// www.thaifita.com](http://www.thaifita.com)) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประเทศที่กำลังพัฒนาอยู่ในทวีปเอเชียที่สำคัญ คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ส่วนที่เหลือเป็นยางที่ส่งออกจากทวีปแอฟริกา ประเทศผู้ส่งออกยาง เหล่านี้ส่วนใหญ่มีการใช้ยางภายในประเทศเพียงร้อยละ 10 – 35 ของปริมาณที่ผลิตได้ทั้งหมด ยางที่ ผลิตได้ส่วนใหญ่ส่งออกไปขายให้แก่ประเทศที่มีความเจริญทางอุตสาหกรรม เช่น สหรัฐอเมริกา จีน ญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 8 ปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลก

ที่มา : International Rubber Study Group.(2551). ปริมาณการส่งออกยางพาราของประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

จากภาพประกอบ 8 แสดงถึงปริมาณการส่งออกยางพาราในประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลก ซึ่งจะมีหลักๆได้แก่ประเทศไทย อินโดนีเซียและมาเลเซีย จาก ปี พ.ศ .2544- 2550 ประเทศไทยมีปริมาณส่งออกที่สูงที่สุด ซึ่งแต่ละปีมีมากกว่า 2 ล้านตัน และเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง รองลงมาคือประเทศอินโดนีเซียมีผลผลิตโดยเฉลี่ย ไม่เกิน 2 ล้านตัน และมีแนวโน้มผลผลิตสูงขึ้นเช่นกัน อันดับสุดท้ายคือประเทศมาเลเซีย เฉลี่ย ประมาณ 1 ล้านตันต่อปี เท่านั้น ซึ่งจากกราฟก็จะมีประเทศอื่นๆ รวมกัน แต่จะมีปริมาณที่น้อยมากเมื่อเทียบกับประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลก

ตาราง 8 ปริมาณส่งออกอย่าง 5 อันดับแรกของไทยไปประเทศต่างๆ ปี 2545 - 2548

หน่วย : ตัน

ประเทศ	ปี				% เพิ่ม / ลด		
	2545	2546	ปี 2547	ปี 2548*	ปี 2546	ปี 2547	ปี 2548
จีน	436,637	650,898	619,800	573,385	49.06	-4.59	-7.49
ญี่ปุ่น	498,854	542,837	525,654	540,485	8.82	-3.46	2.82
มาเลเซีย	363,651	365,486	383,695	403,506	0.50	3.33	5.16
สหรัฐอเมริกา	382,317	278,693	249,169	237,858	-27.10	-10.60	-4.55
เกาหลีใต้	138,756	165,832	171,668	185,308	19.51	3.28	7.95
อื่นๆ	534,502	569,704	687,083	691,856	6.65	20.11	0.69
รวม	2,354,416	2,573,450	2,637,096	2,632,398	9.30	2.10	-0.18

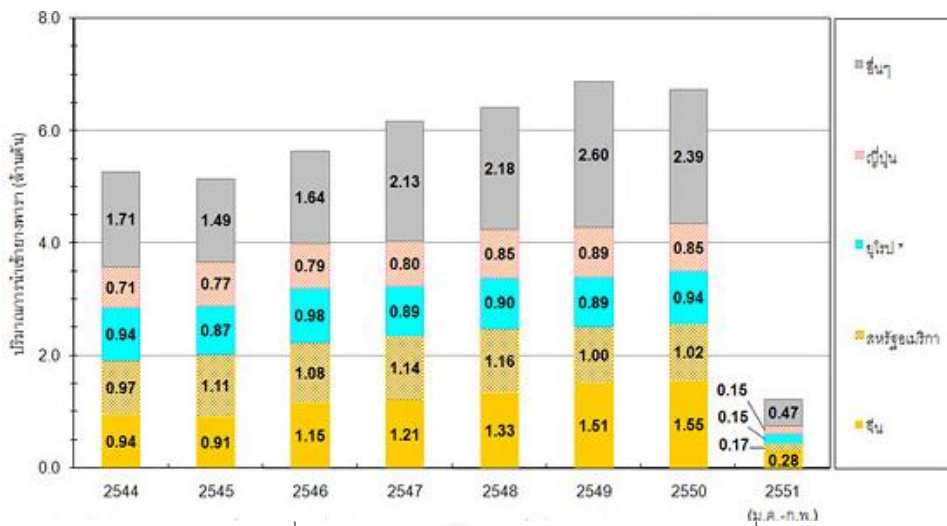
ที่มา : สถิติยางแห่งประเทศไทย ปี 2548 ฉบับที่ 4

* ตัวเลขเบื้องต้น

ปริมาณที่ไทยส่งออกไปยังประเทศต่างๆ 5 อันดับแรก จากปี พ.ศ. 2545- 2548 จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่นำเข้ายางพาราจากไทย จะเป็นประเทศอุตสาหกรรม โดยประเทศที่นำเข้าสูงสุดได้แก่ ประเทศจีน รองลงมาคือประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และเกาหลีใต้ ทั้งนี้เพราะว่าจีน และญี่ปุ่นนิยมนำเข้ายางแผ่นของไทยมากกว่ายางแท่งเนื่องจากมีความยืดหยุ่นสูง และราคาไม่แพง ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกานั้นถึงแม้ว่าจะเป็นผู้ใช้ยางรายใหญ่ของโลกแต่ไม่ได้นำเข้าจากไทยมากนักเพราะว่านิยมที่ใช้ยางแท่งคุณภาพดีมากกว่ายางแผ่นและนำเข้าจากมาเลเซียแทน ซึ่งจะเห็นได้ว่าระหว่าง มาเลเซียกับ สหรัฐอเมริกา นั้นไทยส่งออกปมาเลเซียในปริมาณที่สูงกว่า และในปี 2547- 2548 นั้นปริมาณการส่งออกไปยัง ประเทศจีนและสหรัฐอเมริกานั้น มีแนวโน้มที่ลดลง แต่มีแนวโน้มการส่งออกไปยังประเทศมาเลเซียเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้การที่มาเลเซียนำเข้ายางจากไทยเนื่องจากต้องการนำไปผลิตเป็นยางแท่งแล้วส่งออกต่อไป ทั้งนี้อเมริการถือเป็นตลาดสำคัญในการส่งออกยางแท่ง เพราะมีความต้องการใช้มากกว่ายางประเภทอื่น ส่วนประเทศเกาหลีใต้นั้นมีแนวโน้มการนำเข้ายางพาราจากประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

1.9.1 การนำเข้ายางพาราของตลาดโลก

ประเทศผู้นำเข้ายางธรรมชาติที่สำคัญและปริมาณที่มากของโลกประกอบด้วย ประเทศจีน สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป ญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ ตามลำดับ ซึ่งสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปจะนิยมนำเข้ายางแท่งคุณภาพดีเป็นส่วนใหญ่ ส่วนญี่ปุ่นและจีนนำเข้ายางแผ่นรมควันเป็นส่วนใหญ่

* ยุโรป เป็นข้อมูลเฉพาะประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี สเปน และสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นประเทศผู้ใช้ยางรายใหญ่ ภาพประกอบ 9 ปริมาณการนำเข้ายางพาราของประเทศผู้นำเข้ารายใหญ่ของโลก

ที่มา : International Rubber Study Group.(2551). ปริมาณการนำเข้ายางพาราของประเทศผู้นำเข้ารายใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

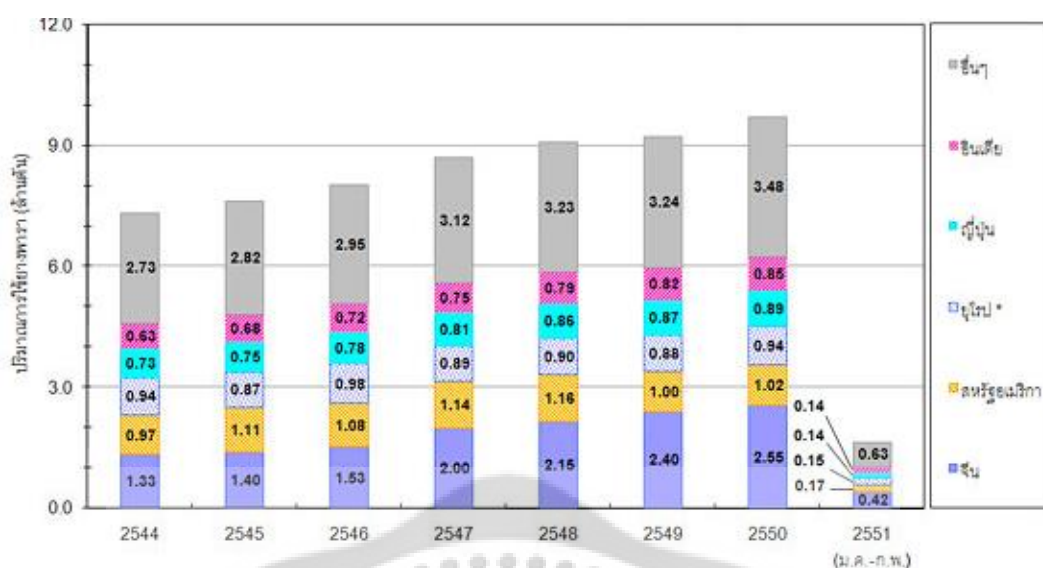

ตาราง 9 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศสำคัญๆ

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	สหรัฐฯ	ญี่ปุ่น	จีน	อินเดีย	มาเลเซีย	เกาหลีใต้	ฝรั่งเศส
2531	858.3	623.0	660.0	311.1	103.4	235.0	181.0
2532	866.9	657.0	675.0	333.2	121.6	232.0	184.0
2533	807.5	677.0	600.0	358.3	183.5	254.5	179.0
2534	755.8	689.5	610.0	374.8	216.0	263.5	183.0
2535	910.2	385.4	640.0	404.6	248.6	275.6	179.0
2536	966.7	631.0	650.0	443.9	268.6	271.0	168.5
2537	1,001.7	639.8	725.0	472.9	292.2	290.0	179.8
2538	1,003.9	692.0	780.0	516.5	327.4	300.0	176.0
2539	1,001.7	714.5	810.0	558.2	357.4	300.0	182.2
เฉลี่ย	908.08	634.36	683.33	419.28	235.41	269.07	179.17
2540	1,044.1	713.0	910.0	571.7	326.9	302.0	192.3
2541	1,157.4	707.3	839.0	580.3	334.1	282.0	223.0
2542	1,116.3	734.2	852.0	619.0	344.4	332.8	240.0
2543	1,194.8	751.8	1,080.0	637.7	363.7	332.4	270.0
2544	974.1	729.2	1,215.0	630.6	400.9	331.8	282.0
2545	1,110.8	749.0	1,310.0	680.0	407.9	325.6	230.7
2546	1,078.5	784.2	1,485.0	717.1	420.8	332.6	300.2
2547	1,143.6	814.8	1,630.0	745.3	402.8	351.7	230.1
2548	1,159.2	859.4	1,826.0	786.4	385.8	369.8	233.9
เฉลี่ย	1108.76	760.32	1238.56	663.12	376.37	328.97	244.69

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand)

* ยุโรป เป็นข้อมูลเฉพาะประเทศฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี สเปน และสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นประเทศผู้ใช้จ่ายพาราวยักษ์ใหญ่ ภาพประกอบ 10 ปริมาณการใช้ยางพาราของประเทศผู้ใช้จ่ายรายใหญ่ของโลก

ที่มา : International Rubber Study Group.(2551). ปริมาณการใช้ยางพาราของประเทศผู้ใช้จ่ายรายใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>

จากตาราง 9 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศที่สำคัญๆทั่วโลกส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่มีความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน อินเดียและประเทศเกาหลีใต้ ตามลำดับ ในช่วงปี พ.ศ. 2531 – 2539 ประเทศที่มีการใช้ยางธรรมชาติสูงที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา จีน ญี่ปุ่น อินเดีย เกาหลีใต้ มาเลเซีย ประเทศฝรั่งเศส เท่ากับ 908.08, 683.33, 634.36, 419.28, 269.07, 235.41, 179.17 ตามลำดับ และในช่วง ปีพ.ศ. 2540 - 2548 ความต้องการใช้ยางธรรมชาติของกลุ่มประเทศเหล่านี้ก็มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามลำดับสูงที่สุดดังนี้ ประเทศจีน สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อินเดีย มาเลเซีย เกาหลีใต้ และประเทศฝรั่งเศส เท่ากับ 1238.56, 1108.76, 760.32, 663.12, 376.37, 328.97, 244.69 ตามลำดับ ซึ่งในช่วง ปีพ.ศ. 2540 - 2548 จีนมีปริมาณการใช้ยางธรรมชาติมากที่สุดในโลกแทนที่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และมาเลเซียก็มีค่าเฉลี่ยการใช้ที่สูงกว่าประเทศเกาหลีใต้อีกด้วย จาก ปี 2543 เป็นต้นมา ประเทศจีนมีปริมาณการใช้ที่เพิ่มมากขึ้นและมากกว่า สหรัฐอเมริกา อย่างต่อเนื่องเป็นเพราะการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศจีนเอง ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ดีของไทยเนื่องจากจีนนิยมนำเข้ายางแผ่นมากกว่ายางแท่งซึ่งเห็นได้จากปริมาณการส่งออกของไทยจะส่งออกไปยังประเทศจีนมากที่สุดนั่นเอง

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ RCA

กนกวรรณ เทพวิวัฒน์จิต (2545) ความสามารถในการส่งออกคู่แข่งของไทยกรณีศึกษาตลาดสหรัฐอเมริกา โดยใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์ ได้แก่ การวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage index : RCA) และแบบจำลองส่วนแบ่งการตลาดคงที่ เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์การศึกษาความได้เปรียบที่ปรากฏของการส่งออกคู่แข่งของไทย ทั้งกรณีเปรียบเทียบกับการส่งออกสินค้าทุกสินค้าและกรณีเปรียบเทียบเฉพาะสินค้าเกษตร ล้วนมีค่า $RCA > 1$ และมีทิศทางเพิ่มในช่วงปีที่เปรียบเทียบ 3 ช่วงแรก คือ 2525 - 2539, 2532 - 2534, 2535 - 2539 ส่วนในช่วงปี 2540 - 2542 มีทิศทางลดลง โดยที่ค่า RAC ของประเทศคู่แข่ง ได้แก่ อินโดนีเซีย อินเดีย เอกวาดอร์ เวียดนาม เม็กซิโก บังคลาเทศ ต่างก็มีมากกว่า 1 และมีทิศทางที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ไม่มากนัก แสดงว่าประเทศดังกล่าวมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกคู่แข่ง ข้อมูลการส่งออกช่วงปี 2536 - 2539 และ 2540 - 2542 ปัจจัยที่ส่งผลให้การส่งออกคู่แข่งต่างๆ ของไทย ลดลง ได้แก่ ผลจากการขายตัวของการค้าโลก (การค้าของโลกลดน้อยลงทำให้การส่งออกของไทยลดลงด้วย) ผลจากการกระจายตลาด ผลจากความสามารถในการแข่งขัน โดยมีสัดส่วน 7.79, 26.22, 84.60 ตามลำดับ และมีเพียงปัจจัยเดียวที่มีผลทำให้การส่งออกคู่แข่งของไทยเพิ่มขึ้น ได้แก่ ผลจากการประกอบของสินค้า ร้อยละ 18.61 สรุปได้ว่าความสามารถในการส่งออกคู่แข่งของไทยมีความได้เปรียบคู่แข่งในช่วงก่อนปี 2540 แต่หลังจากนั้นไทยมีความสามารถในการส่งออกน้อยกว่าคู่แข่ง อันเนื่องมาจากการค้าโลกลดน้อยลง

ศรัณญา ประไพพงษ์ (2549) การวิเคราะห์การส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ของไทยไปจีน โดย ศึกษาถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ของประเทศไทยไปจีน และของสหรัฐไปยังจีน รวมทั้ง ของญี่ปุ่นไปยังจีนอีกด้วย โดยใช้ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ และผลการศึกษาพบว่า ประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในสินค้าอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ส่วนประกอบคอมพิวเตอร์ทั้งช่วงก่อนและหลังจากประเทศจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) โดยสินค้าส่วนประกอบคอมพิวเตอร์เป็นสินค้าที่มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมากที่สุดในการส่งออกไปยังประเทศจีน แต่ประเทศไทยเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกสายไฟคอมพิวเตอร์ไปประเทศจีนทั้งสองช่วงเวลาสำหรับคู่แข่ง สหรัฐอเมริกามีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ทั้งสองช่วงเวลา ส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้นมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกส่วนประกอบคอมพิวเตอร์เฉพาะก่อนประเทศจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) แต่สินค้าสายไฟคอมพิวเตอร์ประเทศญี่ปุ่นกับเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบกับประเทศจีนทั้งสองช่วงเวลา สรุปได้ว่า ประเทศไทย และญี่ปุ่น มีความได้เปรียบในการส่งออกอุปกรณ์ส่วนประกอบคอมพิวเตอร์ก่อนช่วงจีนเป็น

สมาชิกองค์การการค้าโลก(WTO) แต่ไทยเสียเปรียบในการส่งออกสายไฟคอมพิวเตอร์ ส่วนอเมริกานั้นได้เปรียบทั้งสองช่วงเวลา

ชลลิกา ทิพยกุล; สมจิตร ศิริรินมาศ; และ พัชรินทร์ ศรีวารินทร์ (2545) ศักยภาพและลู่ทางการขยายตลาดส่งออกของไทย โดย โดยพิจารณาจากสถานการณ์การส่งออกทางธรรมชาติของประเทศไทยในช่วงเวลาปี 2534 - 2539 จากการศึกษพบว่าในช่วงปี 2534 - 2539 มูลค่าการส่งออกยางพาราของไทยยังมีค่าเป็นบวก และในช่วงครึ่งปีหลัง ซึ่งเป็นปีที่เศรษฐกิจของประเทศเริ่มเข้าสู่ยุคตกต่ำ มูลค่าการส่งออกของประเทศไทยลดลงโดยตลอด มีค่าเป็นลบ แต่ในช่วงปี 2543 มูลค่าการส่งออกมีค่าเพิ่มสูงขึ้นและเป็นบวก ทั้งนี้เพราะว่าเศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัว และจากการวิเคราะห์ความสามารถและลู่ทางการส่งออกของประเทศไทย พบว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบในการส่งออกในสินค้ายางแผ่นรมควันและน้ำยางข้น คือ ค่า RCA. ของยางแผ่น - รมควันและน้ำยางข้อมีค่ามากกว่า 1 แต่ในส่วนของตลาดยางแท่งไทยยังอยู่ในระดับเสียเปรียบซึ่งค่า RCA. มีค่าน้อยกว่า 1 และถ้าหากประเทศไทยต้องการเข้าไปแย่งตลาดยางแท่งในตลาดโลกในอนาคต จำเป็นต้องพัฒนาการผลิตยางแท่งให้มีต้นทุนที่ต่ำที่สามารถแข่งขันกับประเทศผู้ผลิตรายอื่นๆ ได้จะทำให้ประเทศไทยส่งออกยางแท่งได้มากขึ้น สรุปได้ว่าไทยมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นและน้ำยางมากกว่ายางแท่ง ส่วนยางแท่งนั้นไทยยังเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบ

ชลลิกา ทิพยกุล;สุภาพร บัวแก้ว; และ สมจิตร ศิริรินมาศ (2545) ศึกษาเรื่องสถานการณ์การผลิตและการใช้ยางธรรมชาติของโลก โดยศึกษาการผลิตของโลกทั้งยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ในช่วงเวลา 5 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 - 2543 ซึ่งมีแนวโน้มในการผลิตเพิ่มขึ้นในปี 2543 โลกผลิตยางทั้งสองชนิด ได้ 17,600 ล้านตัน ประกอบด้วยยางธรรมชาติ 6.810 ล้านตัน และยางสังเคราะห์ 10.790 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.74 และ 10.55 ตามลำดับ โดยมีประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตรายใหญ่อันดับหนึ่งของโลก รองลงมาคือ อินโดนีเซียและมาเลเซีย ส่วนประเทศที่ผลิตยางสังเคราะห์มี ประมาณ 30 ประเทศ ส่วนใหญ่เป็นประเทศที่เจริญทางอุตสาหกรรม โดยมีสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศผู้ผลิตรายใหญ่อันดับหนึ่งของโลกและประเทศที่ใช้ยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์รายใหญ่ของโลกอันดับหนึ่ง คือสหรัฐอเมริกา รองลงมาคือญี่ปุ่น ผลการวิเคราะห์สถานการณ์การผลิต การใช้ยางธรรมชาติ และปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการผลิต การใช้ยางของโลก ตามทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศเชิงเปรียบเทียบ (The Theory of Comparative Advantage) กล่าวไว้ว่า ประเทศผู้ผลิตจะเสียเปรียบการค้ากับประเทศผู้ใช้ เพราะประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติส่วนใหญ่เป็นประเทศเกษตรกรรมที่มีฐานะยากจนหรือกำลังพัฒนา จะขายสินค้าวัตถุดิบไปให้กับประเทศผู้ใช้ซึ่งเป็นประเทศอุตสาหกรรมซึ่งจะทำการผลิตผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่เป็นสินค้าที่มีมูลค่าสูงกว่า ส่งกลับไปขายยังประเทศผู้ผลิต จากการศึกษาสถานการณ์การผลิตและการ

ใช้ยางของโลกทำให้พบว่า ประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติควรร่วมมือกันให้จริงจัง โดยเฉพาะในด้านการลดอุปทานยางเพื่อยกระดับราคาขายให้สูงขึ้นเพื่อให้สามารถมีอำนาจต่อรองกับประเทศผู้ใช้อย่างได้สูงขึ้นหรือสามารถที่จะกำหนดราคาขายได้เอง จากงานวิจัยนี้จะเห็นว่ากลุ่มประเทศผู้ผลิตยางพารายังยังมีการส่งออกสินค้าที่เป็นวัตถุดิบเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งไม่สามารถที่จะควบคุมปริมาณการผลิตของแต่ละประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมกับความต้องการของตลาดโลกได้ โดยเฉพาะอุปทานยางของกลุ่มประเทศผู้ผลิตยังมีอยู่มากทำให้ต้องมีการบริหาร ปริมาณการผลิต และสต็อกยางภายในประเทศเพื่อควบคุม ไม่ให้เสียเปรียบในด้านราคาที่ตกต่ำ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยางพารา

ปทุมพร วรชาติไพศาล (2545) แนวโน้มการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นรมควันของไทยสู่ตลาดโลก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสถานการณ์ทั่วไปด้านการผลิต และการตลาดยางแท่งและยางแผ่นรมควันของไทย แนวโน้มการส่งออกยางธรรมชาติในภาพรวมของไทย และแนวโน้มการส่งออกยางแท่งเปรียบเทียบกับแนวโน้มการส่งออกยางแผ่นรมควันของไทย โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิด้านการผลิตและการตลาดยางธรรมชาติของไทย และนำข้อมูลปริมาณการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นรมควันของไทยในช่วงปี 2525 - 2544 มาประมาณการสมการแนวโน้มและพยากรณ์ปริมาณการส่งออกยางของไทย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจุบันประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกยางพารา 12.56 ล้านไร่ โดยมีปริมาณการผลิตยางธรรมชาติ 2.28 ล้านตัน/ปี ละส่งออก 2.10 ล้านตัน/ปี ซึ่งปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติของไทยจากช่วงปี 2525 - 2544 มีแนวโน้มสูงขึ้น และเมื่อพิจารณาแยกตามประเภทของยางพบว่า ปริมาณการส่งออกยางแท่งของไทยทั้งในภาพรวมและยางแท่ง STR 20 มีแนวโน้มสูงขึ้นเช่นกัน ในขณะที่ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันทั้งในภาพรวมและยางแผ่นรมควันชั้น 3 มีแนวโน้มลดลง และจากการพยากรณ์ปริมาณการส่งออกยางชนิดต่างๆ ของไทย ตั้งแต่ปี 2545 - 2549 พบว่าปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติของไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2549 ประเทศไทยจะมีการส่งออกยางธรรมชาติถึง 2.64 ล้านตัน และเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างปริมาณการส่งออกยางแท่งกับยางแผ่นรมควันพบว่า การส่งออกยางแท่งเพิ่มขึ้นในทิศทางเดียวกับการส่งออกยางธรรมชาติ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันเป็นไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับยางแท่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติของไทย ได้ปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการบริโภคยางของตลาดโลก จากงานวิจัยที่ได้ศึกษาจะเห็นว่าแนวโน้มของการส่งออกยางของประเทศไทยนั้นมีทิศทางเปลี่ยนไประหว่างยางแท่งกับยางแผ่น ซึ่งยางแท่งจะมีแนวโน้มในการส่งออกเพิ่มขึ้นซึ่งมีทิศตรงข้ามกับยางแผ่น ซึ่งยางทั้งสองชนิดนั้นจะมีมูลค่าการส่งออกที่แตกต่างกัน กล่าวคือยางแท่งจะมีราคาที่สูงกว่ายางแผ่นแต่อย่างไรก็ตามการทำยางแท่งจะต้องอาศัยเทคโนโลยีและต้นทุนในกระบวนการผลิตที่สูงกว่าซึ่งประเทศไทยเองในอดีตจะส่งออกยางแผ่นมากกว่ายางแท่งเพราะกรรมวิธีการทำไม่ยากและไม่ต้องใช้เทคโนโลยีมากมายนัก

สมพร กฤษณะทรัพย์; และ บุญอาจ กฤษณะทรัพย์ (2545) แนวทางพัฒนายางพาราไทย โดย โดยการศึกษาสภาพการผลิตยางในประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติที่สำคัญๆ รูปแบบและชั้นยางที่ส่งออก แนวโน้มของการส่งออก และความนิยมของประเทศผู้ใช้อย่างที่มีต่ออย่างรูปแบบและชั้นต่างๆ ในรายงานนี้ได้ชี้ให้เห็นจุดเด่นของประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศผู้ผลิตยางรายใหญ่ที่สุดของโลก แต่ยังคงยึดมั่นอยู่ในการผลิตและส่งออก ยางแผ่นรมควันรูปแบบดั้งเดิมออกขายแข่งกับยางแท่งสมัยใหม่ ซึ่งอินโดนีเซีย และมาเลเซียผลิตออกขายมากที่สุดในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เน้นถึงข้อได้เปรียบด้านราคา และคุณภาพของยางแผ่นรมควันชั้นสามที่เหนือกว่ายางแท่งชั้น 20 ซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยบริษัทผู้ผลิตยางรถยนต์รายใหญ่ๆ ของโลก แต่อย่างไรก็ตามมีสิ่งชี้ให้เห็นว่ายางแผ่นรมควันชั้นหนึ่ง ชั้นสอง กำลังลดความสำคัญลงมาเรื่อยๆ เพราะผู้ใช้ได้หันไปให้ความนิยмыางแท่งชั้น ซีวี 5L, L และชั้น 10 ทดแทนมากขึ้นส่วนยางแผ่นรมควันชั้นสี่และห้า นั้น ถึงแม้ว่าจะยังคงเป็นที่ต้องการของประเทศจีน ญี่ปุ่น และอุตสาหกรรมที่ใช้อย่างคุณภาพต่ำก็ตาม ประเทศไทยก็ไม่ควรผลิตเพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ผู้มีทางเลือกซื้อยางราคาต่ำได้ อันจะส่งผลให้ยางชั้นดีและคุณภาพสูงกว่าขายยากยิ่งขึ้น ยังเสนอว่าควรจะได้เริ่มเบนทิศทางการผลิตยางคุณภาพปัจจุบันไปเป็นยางใส่สารเคมีปรุงแต่งคุณภาพ เพื่อต้องการเปลี่ยนแปลงความหนืด เติมสารและเพิ่มกระบวนการแปรรูปให้เป็นยางวัลดูดิบที่มีคุณค่าทางอุตสาหกรรมสูงกว่าเดิมมากชนิดขึ้น ให้ได้ยางที่อยู่ในรูปกึ่งผลิตภัณฑ์พร้อมใช้มากขึ้น ซึ่งโดยทั้งหมดต้องการที่จะให้ได้รับราคายางส่งออกสูงมากกว่าที่เป็นอยู่ จากงานวิจัยจะเห็นได้ว่าการผลิตยางพาราที่มีคุณภาพต่ำเพื่อส่งออกนั้น จะมีราคาส่งออกที่ต่ำไปด้วยเช่นกัน ซึ่งความเป็นจริงแล้วยางพาราที่คุณภาพต่ำที่ประเทศไทยเราผลิตได้นั้นสามารถที่จะปรับปรุงให้เป็นยางพาราที่มีคุณภาพที่สูงกว่าที่เป็นอยู่ได้ หรือปรับเปลี่ยนเปลี่ยนการผลิตให้อยู่ในรูปแบบผลิตภัณฑ์พร้อมใช้ให้มากกว่าเดิม ซึ่งก็หมายความว่าต้องมีการลงทุนเพื่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องหรือทำให้เกิดการใช้ยางพาราที่เป็นวัลดูดิบขั้นต้นให้เกิดขึ้นภายในประเทศเพื่อที่จะไม่ต้องส่งออกยางพาราที่มีคุณภาพต่ำได้ราคาต่ำต่อไป

สุทธิ อินทรสกุล; และ สมเกียรติ ทองรักษา (2537) ระบบการค้ายางต่างประเทศของผู้ส่งออกกรุงเทพฯ โดย สถานการณ์ตลาดและผลของการค้าโดยตรงได้สร้างผลกระทบต่อราคายางธรรมชาติในตลาดโลกเป็นอย่างมาก ดังนั้น การศึกษาถึงระบบการค้ายางต่างประเทศของผู้ส่งออก จะช่วยให้สามารถปรับปรุงระบบการค้าให้เอื้ออำนวยต่อผู้ส่งออกยางและอุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่งจะมีผลต่อราคายางในระดับรวมถึงชาวสวนยางมีความเป็นธรรมต่อไปผลการศึกษาพบว่าระบบการค้ายางต่างประเทศของผู้ส่งออกยังคงเน้นการขายตรงต่อผู้ผลิตยางรถยนต์ และผู้นำเข้าในประเทศผู้ใช้อย่างตลอดจนขายผ่านผู้แทนจำหน่ายระหว่างประเทศ ทำให้ราคายางไม่สามารถกำหนดขึ้นอย่างมีเหตุผลและเป็นธรรม จึงควรเร่งรัดพัฒนานาการจัดตั้งตลาดกลางซื้อขายล่วงหน้าเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว สรุปได้ว่าการส่งออกยางพารานั้นยังต้องอาศัยการขายตรงให้กับผู้รับซื้อ หรือประเทศผู้นำเข้าซึ่งกระทบต่อราคาส่งออกซึ่งจะถูกกำหนดโดยผู้ซื้อ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ปริมาณการส่งออกยางแท่ง และยางแผ่น มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดของแต่ละประเทศ คือ ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ปริมาณการส่งออกยางแผ่นโดยรวมของโลก ปริมาณการส่งออกยางแท่งโดยรวมของโลก และมูลค่าส่งออกสินค้ารวมในตลาดโลก ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2549 โดยที่มูลค่าการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย รวมทั้งของโลกนั้นจะคำนวณจากปริมาณการส่งออกยางแผ่นและยางแท่ง การคำนวณค่า RCA และการหาการเปลี่ยนแปลงของค่า RCA และการวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดกับค่า RCA ของยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซียนั้นจะทำเป็นรายปี

ข้อมูลและแหล่งที่มาข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่รวบรวมมาเพื่อทำการศึกษานี้ได้มาจากหลายแหล่งและเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ซึ่งรายละเอียดแหล่งข้อมูล มีดังนี้

1. สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร ซึ่งได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ในรูปของหนังสือ ซึ่งรวบรวมสถิติเกี่ยวกับยางพาราของประเทศไทย และสถิติที่เกี่ยวข้องกับยางพาราของแต่ละประเทศ สถิติราคาและยางพาราโดยรวมทั้งโลก ซึ่งข้อมูลทั้งหมดได้มีการเก็บรวบรวมรายปีอย่างเป็นระเบียบ ได้แก่

ข้อมูล มูลค่าการส่งออกยางแผ่นของประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซีย

มูลค่าการส่งออกยางแท่งของประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซีย

มูลค่าการส่งออกยางแท่งโดยรวมของโลก

มูลค่าการส่งออกยางแผ่นโดยรวมของโลก

ปริมาณการใช้ยางในประเทศของประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซีย

ปริมาณการสต็อกยางพารา ของประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย และประเทศมาเลเซีย

ข้อมูล ปริมาณการผลิต ของประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย และ
ประเทศมาเลเซีย

2. กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการส่งออก) ซึ่งได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบของเอกสารรวบรวมสถิติฐานข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับมูลค่าการส่งออกสินค้า แต่ละประเภทของประเทศไทย รวมทั้งของประเทศต่างๆ ที่สำคัญ และสถิติของโลก ซึ่งข้อมูลทั้งหมดได้มีการเก็บรวบรวมเป็นรายปีอย่างเป็นระเบียบ ซึ่งได้แก่

- ข้อมูล มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดในแต่ละปีของประเทศไทย
- มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดในแต่ละปีของประเทศไทย
- มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดในแต่ละปีของประเทศอินโดนีเซีย
- มูลค่าส่งออกสินค้ารวมในแต่ละปีในตลาดโลก

ข้อมูลในการศึกษา ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (RCA)

ในการศึกษานี้ได้กำหนดข้อมูลในการหาค่า RCA และวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของค่า RCA ไว้ดังนี้

1. ข้อมูลที่ใช้ในการหาค่า RCA มีดังนี้

ข้อมูล	แหล่งที่มา
1.1 ปริมาณการส่งออกยางแท่ง ของประเทศไทย	(ข้อมูล 1.1 – 1.8)
1.2 ปริมาณการส่งออกยางแท่ง ของประเทศมาเลเซีย	สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร
1.3 ปริมาณการส่งออกยางแท่ง ของประเทศอินโดนีเซีย	
1.4 ปริมาณการส่งออกยางแผ่น ของประเทศไทย	
1.5 ปริมาณการส่งออกยางแผ่น ของประเทศมาเลเซีย	
1.6 ปริมาณการส่งออกยางแผ่น ของประเทศอินโดนีเซีย	
1.7 ปริมาณการส่งออกยางแผ่นโดยรวมของโลก	
1.8 ปริมาณการส่งออกยางแท่งโดยรวมของโลก	
1.9 มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดของประเทศไทย	กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการส่งออก)

1. ข้อมูลที่ใช้ในการหาค่า RCA (ต่อ)

ข้อมูล	แหล่งที่มา
1.10 มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดของประเทศมาเลเซีย	กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงาน กรมเจรจาการส่งออก)
1.11 มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดของประเทศอินโดนีเซีย	
1.12 มูลค่าส่งออกสินค้ารวมในตลาดโลก	

2. ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงพรรณนา มีดังนี้

ข้อมูล	แหล่งที่มา
3.1 ปริมาณการสต็อกยางพาราของประเทศไทย	(ข้อมูล 3.1 – 3.12) สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร
3.2 ปริมาณการสต็อกยางพาราของประเทศมาเลเซีย	
3.3 ปริมาณการสต็อกยางพาราของประเทศ อินโดนีเซีย	
3.4 ปริมาณการใช้จ่ายในประเทศของประเทศไทย	
3.5 ปริมาณการใช้จ่ายในประเทศของประเทศมาเลเซีย	
3.6 ปริมาณการใช้จ่ายในประเทศของประเทศอินโดนีเซีย	
3.7 ปริมาณการผลิต ในประเทศของประเทศไทย	
3.8 ปริมาณการผลิต ในประเทศของประเทศมาเลเซีย	
3.9 ปริมาณการผลิต ในประเทศของประเทศอินโดนีเซีย	
3.10 ปริมาณการส่งออกของประเทศไทย	
3.11 ปริมาณการส่งออกของประเทศมาเลเซีย	
3.12 ปริมาณการส่งออกของประเทศอินโดนีเซีย	

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 คือ การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงปริมาณการผลิตยางพารา ปริมาณการใช้จ่ายภายในประเทศ ปริมาณสต็อกยางพารา กับ ปริมาณการส่งออกยางพารา ในแต่ละปีและนำเสนอในรูปแบบพรรณนาและใช้แผนภูมิ และแผนภาพเป็นส่วนประกอบ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทางสถิติ (Secondary Data) ที่ต้องใช้สูตร ในการคำนวณเพื่อหาค่าที่สามารถเปรียบเทียบกันได้ โดยการศึกษาครั้งนี้ต้องการเปรียบเทียบความสามารถในการส่งออกยางพาราจึงใช้วิธีการคำนวณดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage

index : RCA) มาเป็นตัววัดเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาความสามารถในการส่งออกยางแผ่น และยางแท่ง ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

การรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ เพื่อหาค่า RCA ในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของทั้งสามประเทศ และการเปลี่ยนแปลงปริมาณการผลิตยางพารา ปริมาณการใช้ภายในประเทศ ปริมาณสต็อกยางพารา กับ ปริมาณการส่งออกยางพารา และ RCA ของทั้งสามประเทศ มีขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เป็นขั้นตอนที่สำคัญก่อนที่จะนำข้อมูลต่างๆ มาใช้ โดยจะต้องศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ที่จะใช้ในการหาคำนวณค่า RCA ในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นว่ามีอะไรบ้าง และเกี่ยวข้องกันอย่างไร

2. ศึกษาข้อมูลหลังจากที่ศึกษาทฤษฎีแล้ว จึงทำการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิที่เกี่ยวกับการหาค่าความสามารถในการส่งออก แท่งและยางแผ่น โดยได้ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานรวมถึงรายงานสถิติด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับยางพารา เช่น ปริมาณการผลิต ปริมาณสต็อกยางพารา และการใช้ยางพาราของแต่ละประเทศ ราคายางพารา ปริมาณการส่งออกยางของผู้ผลิตทั่วโลก ปริมาณการส่งออกโดยรวมทั่วโลก จากสถาบันวิจัยยางพาราและกรมวิชาการเกษตร ดำเนินการขอข้อมูลสถิติมูลค่าการส่งออกสินค้าโดยรวมของทุกประเทศและโดยรวมของโลกจาก กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการค้า)

3. คัดเลือกข้อมูล เมื่อได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาแล้วต้องดำเนินการคัดเลือกข้อมูลที่มีความสมบูรณ์มากที่สุดเพื่อที่จะใช้ในการศึกษา โดยดูวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดทำข้อมูลของหน่วยงานที่จัดทำข้อมูลเหล่านี้ และความน่าเชื่อถือของผู้จัดทำข้อมูล

4. เรียบเรียงข้อมูล เมื่อได้รับข้อมูลที่ศึกษาแล้ว จะต้องนำข้อมูลที่ได้มาจัดเป็นหมวดหมู่ตามหัวข้อที่จะศึกษา และทำการคำนวณข้อมูลที่ได้โดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป

5. การตรวจสอบความถูกต้อง หลังจากจัดแปลงข้อมูลเรียบร้อยแล้ว จะต้องทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลซ้ำอีกครั้ง ก่อนที่จะนำไปเปรียบเทียบข้อมูลและวิเคราะห์ในลำดับต่อไป

การคำนวณและวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ความสามารถในการส่งออกโดยใช้ค่า RCA

สูตรการคำนวณ (Revealed Comparative Advantage index : RCA) มีดังนี้ (Balassa. B. 1998)

$$RCA = \frac{Xi / \sum Xij}{Wi / \sum Wj}$$

โดย RCA = ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการส่งออกยางแผ่น/ยางแท่ง
ของประเทศ i

X_i = มูลค่าการส่งออกยางแผ่น/ยางแท่ง โดยประเทศ i

$\sum X_{ij}$ = มูลค่าการส่งออกของสินค้าทั้งหมดของประเทศ i

W_i = มูลค่าส่งออกยางแผ่น/ยางแท่ง โดยรวมของโลก

$\sum W_j$ = มูลค่าส่งออกสินค้ารวมในตลาดโลก

ตัวอย่างเช่น

การคำนวณ (Revealed Comparative Advantage index : RCA) ยางแท่งของประเทศไทย
มี ดังนี้

$$RCA = \frac{X / \sum X}{W / \sum W}$$

โดย RCA = ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการส่งออก ยางแท่ง ของ
ประเทศไทย

X = มูลค่าการส่งออกยางแท่ง โดยประเทศไทย

$\sum X$ = มูลค่าการส่งออกของสินค้าทั้งหมดของประเทศไทย

W = มูลค่าส่งออกยางแท่ง โดยรวมของโลก

$\sum W$ = มูลค่าส่งออกสินค้ารวมในตลาดโลก

สูตรในการคำนวณ

1. สูตรการเปลี่ยนแปลงของปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้จ่ายภายในประเทศ ปริมาณสต็อก ปริมาณการส่งออก และ ค่า RCA

$$\text{สูตรทิศทางการเปลี่ยนแปลง ในแต่ละปี} = RCA_{t1} - RCA_{t-1}$$

$$\text{สูตรอัตราการเปลี่ยนแปลง ในแต่ละปี} = \frac{RCA_{t1} - RCA_{t-1}}{RCA_{t-1}} \times 100$$

2. สูตรค่าเฉลี่ย

$$\begin{aligned} \text{โดยที่ } n &= \sum N \\ &= RCA \\ &= \text{ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม} \\ &= \text{ปริมาณการใช้จ่ายภายในประเทศ} \\ &= \text{ปริมาณการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น} \\ &= \text{ปริมาณสต็อกยางพารา} \\ &= \text{สัดส่วนการผลิตยางพาราโดยรวม} \\ &= \text{สัดส่วนการใช้จ่ายภายในประเทศ} \\ &= \text{สัดส่วนการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น} \\ &= \text{สัดส่วนปริมาณสต็อกยางพารา} \\ N &= \text{จำนวนปี} \end{aligned}$$

3. สูตรในการหาสัดส่วน การใช้จ่ายภายในประเทศและการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น และสต็อกยางพารา เทียบกับปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม หาได้จาก

$$\text{การใช้จ่ายภายในประเทศ} = \frac{\text{ปริมาณการใช้จ่ายภายในประเทศ}}{\text{ปริมาณการผลิตโดยรวม}} \times 100$$

$$\text{การส่งออกยางแท่งและยางแผ่น} = \frac{\text{ปริมาณการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น}}{\text{ปริมาณการผลิตโดยรวม}} \times 100$$

$$\text{สต็อกยางพารา} = \frac{\text{ปริมาณการสต็อกยางพารา}}{\text{ปริมาณการผลิตโดยรวม}} \times 100$$

4. การคำนวณหามูลค่าการส่งออกยางแผ่นและยางแท่ง มูลค่าการส่งออกยางแผ่นและยางแท่ง โดยรวมของโลก เพื่อใช้ในการคำนวณ หาค่า RCA

X = มูลค่าการส่งออกยางแผ่นหรือยางแท่ง โดยประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

X = ปริมาณการส่งออกยางแผ่นหรือยางแท่งในแต่ละปี x ราคากลางสิงคโปร์
ในช่วงปี 2540-2549

W = มูลค่าส่งออกยางแผ่น หรือ ยางแท่ง โดยรวมของโลก

W = ปริมาณการส่งออกยางแผ่นหรือยางแท่งในแต่ละปี x ราคากลางสิงคโปร์ ในช่วงปี 2540-2549 ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถในการส่งออกยางพาราประเภทยางแท่ง และยางแผ่น ของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งการศึกษาครั้งนี้จะทำการศึกษา และปริมาณการผลิต ปริมาณสต็อกยางพารา และปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศของทั้งสามประเทศ กับความเปลี่ยนแปลงของปริมาณการส่งออกยางพาราของแต่ละประเทศ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศ ปริมาณสต็อกยางพารากับปริมาณการส่งออกยางพาราของแต่ละประเทศ

ส่วนที่ 2 ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น จากการคำนวณค่า RCA ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ตามลำดับ

ผลการคำนวณข้อมูล

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศ ปริมาณสต็อกยางพารากับปริมาณการส่งออกยางพาราของแต่ละประเทศ

ตาราง 10 แสดงปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ภายในประเทศและปริมาณสต็อกกับปริมาณการส่งออก
ของประเทศไทย

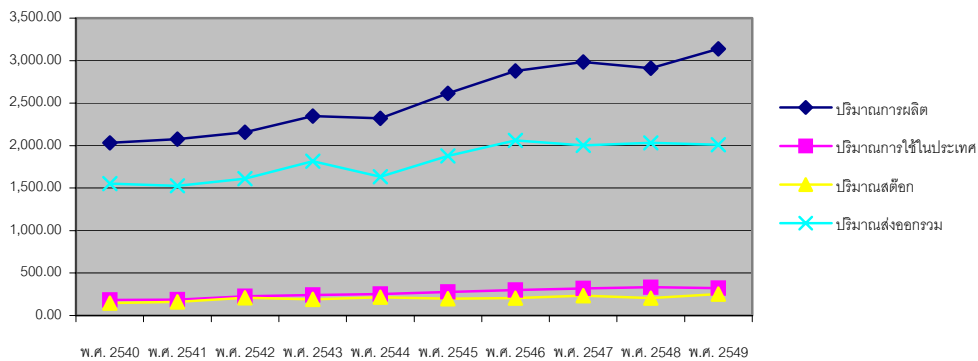
หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ประเทศไทย											
	ปริมาณการ ผลิต ยางพารา โดยรวม*	%	ปริมาณการ ใช้ ยางพารา ในประเทศ	%	% สัดส่วนการ ใช้ยางพารา ในประเทศ			% สัดส่วนสต็อก			%	
					ปริมาณ ต่อปริมาณ ผลิต โดยรวม	ปริมาณ สต็อกยาง แผ่นและ ยางแท่ง	การ เปลี่ยนแปลง	ยางแผ่นและ ยางแท่งต่อ ปริมาณผลิต โดยรวม	ปริมาณการ ส่งออกรวม ยางแผ่น และยาง แท่ง*	การ เปลี่ยนแปลง		
2540	2,032.70	-	182.0	-	8.95	147.7	-	7.27	1,551.70	-	76.34	
2541	2,075.90	2.13	186.4	2.42	8.98	159.4	7.92	7.68	1,527.40	-1.6	73.58	
2542	2,154.60	3.79	226.9	21.73	10.53	209.5	31.43	9.72	1,612.50	7.1	74.84	
2543	2,346.40	8.9	242.5	6.88	10.33	188.6	-9.98	8.04	1,814.60	7	77.34	
2544	2,319.60	-1.14	253.1	4.37	10.91	214.9	13.94	9.26	1,633.70	-22.5	70.43	
รวม	10,929.20	13.68	1,090.90	35.40	49.71	920.10	43.31	41.97	8,139.90	-10.0	-372.52	
เฉลี่ย	2,185.84	3.41	218.18	8.85	9.98	184.02	10.82	8.42	1,627.98	-2.50	74.48	
2545	2,615.10	12.74	278.4	9.09	10.65	198.5	-7.63	7.59	1,878.60	25	71.84	
2546	2,876.00	9.98	298.7	7.29	10.39	204.1	2.82	7.10	2,062.20	-5.2	71.70	
2547	2,984.30	3.77	318.6	6.66	10.68	234.4	14.85	7.85	2,001.40	-12.7	67.06	
2548	2,910.80	-2.46	334.6	5.02	11.50	206.1	-12.07	7.08	2,030.30	4.4	69.75	
2549	3,137.00	7.77	320.9	-4.09	10.23	251.26	21.91	8.01	2,008.30	-2.5	64.02	
รวม	14,523.20	31.80	1,551.20	23.97	53.43	1,094.36	19.88	37.63	9,980.80	9.0	344.38	
เฉลี่ย	2,904.64	6.36	310.24	4.79	10.68	218.87	3.96	7.52	1,996.16	1.8	68.76	
รวม	25,452.40	45.48	2,642.10	59.37	103.14	2,014.46	63.19	79.60	18,120.70	9.00	716.90	
เฉลี่ย	2545.24	5.05	264.21	6.60	10.31	201.45	7.02	7.96	1812.07	1.00	71.69	

ที่มา : จากการคำนวณ

* ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมนั้นรวมถึงน้ำยางสด ซึ่งจะทำให้ปริมาณการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นมีค่าไม่เท่ากับปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมของประเทศไทย

หน่วย: 1,000 ตัน

ภาพประกอบ 11 แผนภาพแสดงปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณส่งออก และปริมาณการส่งออกยกยงโดยรวม ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2549 ของประเทศไทย

จากตาราง 10 แสดงถึงปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณส่งออกยกยงพารา ปริมาณการส่งออกยกยงโดยรวม ของประเทศไทย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2549

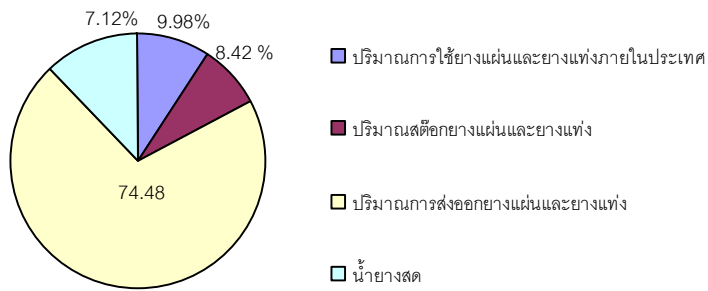
มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นแม้ว่าบางปีจะมีปริมาณที่ลดลงก็ตาม ปริมาณผลิตยกยงพาราโดยรวมช่วง 5 ปีแรก คือ ปี พ.ศ. 2540 – 2544 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 2,185.84 พันตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 3.41 % ต่อปี และ ช่วง 5 ปีหลัง คือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณผลิตยกยงพาราโดยรวมก็มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน โดยเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 2,904.64 พันตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 6.33 % ต่อปี และเฉลี่ยปริมาณผลิตยกยงพาราโดยรวมจาก ปี พ.ศ. 2540 – 2549 ปริมาณผลิตยกยงพาราโดยรวมก็มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น คือผลิตได้เท่ากับ 2,545.24 พันตัน ต่อปี หรือเฉลี่ย 5.05 % ต่อปี

ปริมาณการใช้ภายในประเทศโดยรวมช่วง 5 ปีแรก มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 218.18 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 8.85 % ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ภายในประเทศกับปริมาณผลิตยกยงพาราโดยรวม ช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 9.98 % ต่อปี ส่วน 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณการใช้ภายในประเทศยังมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน โดยมีค่ารวม 1,551.20 พันตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 4.79% ต่อปี เมื่อเทียบปริมาณการใช้ภายในประเทศกับปริมาณการผลิตโดยรวม มีสัดส่วนการใช้เพิ่มสูงขึ้น เฉลี่ย 10.68 %ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณการใช้ภายในประเทศ ทั้งสองช่วงปี มีทิศทางที่เพิ่มขึ้น ซึ่งในช่วง 5 ปีหลัง จะมีค่าสูงกว่า และจากช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณการใช้ภายในประเทศรวม 25,452.40 พันตัน เฉลี่ย 2,545.24 พันตัน ต่อปี หรือ เพิ่มขึ้น 6.60 % ต่อปี และมีสัดส่วนการใช้ภายในประเทศเทียบกับการผลิตยกยงพาราโดยรวม คิดเป็น 10.31 % ต่อปี

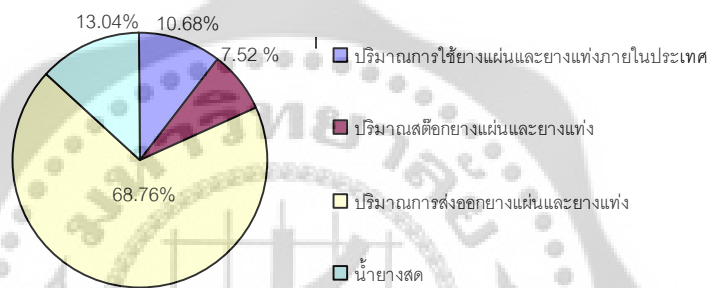
ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยช่วง 5 ปีแรก มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 184.02 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 10.82 % ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลิตรายพาราโดยรวมแนวโน้มเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ย 8.42% ต่อปี ส่วน 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยยังมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน โดยมีค่ารวม 218.87 พันตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 3.96% ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลิตรายพาราโดยรวมแนวโน้มลดลง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.52% ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยเพิ่มขึ้น ในช่วง 5 ปีแรก และลดลงในช่วง 5 ปีหลัง และจากช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 ประเทศไทยมีปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่ง รวม 2,014.46 พันตัน เฉลี่ย 201.45 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้น 7.02 % ต่อปี และมีสัดส่วนการใช้ภายในประเทศเทียบกับการผลิตรายพาราโดยรวม คิดเป็น 7.96 % ต่อปี

ปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยช่วง 5 ปีแรก มีทิศทางลดลง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1,627.98 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 2.50 % ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลิตรายพาราโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 74.48% ต่อปี ส่วนช่วง 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยมีค่ารวม 1,996.16 พันตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.8% ต่อปี และเมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลิตรายพาราโดยรวม มีแนวโน้มลดลงจากช่วงปีแรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 68.76% ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยลดลง ในช่วง 5 ปีแรก และเพิ่มขึ้นในช่วง 5 ปีหลังและสัดส่วนการส่งออกเมื่อเทียบกับการผลิตโดยรวม จะเห็นว่า ช่วงปีแรกจะมีค่าสูงกว่า ช่วงปีหลัง และโดยรวมช่วงปีพ.ศ. 2540 – 2549 ประเทศไทยมีปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่ง รวม 18,120.07 พันตัน เฉลี่ย 1,812.07 พันตัน ต่อปี หรือ เพิ่มขึ้น 1.00 % ต่อปี ซึ่งมีสัดส่วนการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งเมื่อเทียบกับการผลิตรายพาราโดยรวมคิดเป็น 71.69% ต่อปี

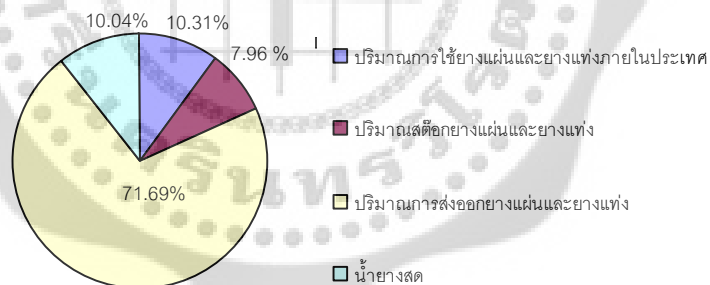
ช่วงปี พ.ศ. 2540-2544

ช่วงปี พ.ศ. 2545-2549

รวมปี พ.ศ. 2540 -2549

ภาพประกอบ 12 แผนภาพแสดงสัดส่วน ปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งเปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวมของประเทศไทย

หมายเหตุ : ปริมาณการผลิตโดยรวมของประเทศไทยรวมถึงการผลิตน้ำยางสดด้วย ซึ่งอาจทำให้ ปริมาณการใช้ยางแผ่นและยางแท่งภายในประเทศ ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่ง และปริมาณการส่งออกยางแผ่นและยางแท่ง มีสัดส่วนไม่เท่ากับการผลิตยางพาราโดยรวม

ตาราง 11 แสดงปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ภายในประเทศและปริมาณสต็อก กับปริมาณการส่งออก และ RCA ยางพาราโดยรวม ของประเทศมาเลเซีย

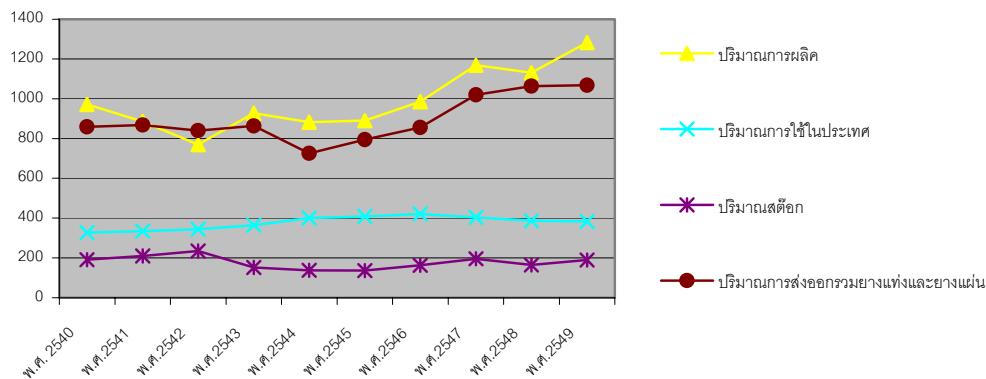
หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ประเทศมาเลเซีย										
	ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม*			สัดส่วนการใช้ยางพาราในประเทศ			สัดส่วนสต็อกยางพารา			สัดส่วนการส่งออกยางพารา	
	ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม*	% การเปลี่ยนแปลง	ปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศ	% การเปลี่ยนแปลง	ปริมาณการใช้ยางพาราในประเทศโดยรวม	ปริมาณสต็อกยางพารา	% การเปลี่ยนแปลง	ปริมาณสต็อกยางพาราโดยรวม	ปริมาณการส่งออกยางพารา	% การเปลี่ยนแปลง	สัดส่วนการส่งออกยางพารา
2540	971.1	-	326.9	-	33.7	190.3	-	19.6	858.8	-	88.4
2541	885.7	-8.79	334.1	2.2	37.7	209.5	10.09	23.7	867.8	1.05	98
2542	768.9	-13.19	344.4	3.08	44.8	234.2	11.79	30.5	840	-4.25	109.2
2543	927.6	20.64	363.7	5.6	39.2	151.1	-35.48	16.3	863.5	6.0	93.1
2544	882.1	-4.91	400.9	10.23	45.4	138.2	-8.54	15.7	726.4	-18.67	82.3
รวมเฉลี่ย	4435.4	-6.3	1770.0	21.1	200.8	923.3	-22.1	105.7	4156.5	-15.87	471.1
2545	887.08	-1.56	354	5.3	40.2	184.7	-5.5	21.1	831.3	-3.97	94.2
2546	889.8	0.87	407.9	1.72	45.84	135.6	-1.88	15.24	794.4	25.24	89.28
2547	985.6	10.77	420.8	3.16	42.69	162.6	19.91	16.5	855.7	-1.64	86.82
2548	1168.7	18.58	402.8	-4.28	34.47	195	19.93	16.69	1019.3	11.4	87.22
2549	1130.7	-3.25	386.5	-4.05	34.18	164.1	-15.85	14.51	1064	-14.73	94.1
รวมเฉลี่ย	1283	13.47	383.3	-0.83	29.88	189.65	15.57	14.78	1068.6	-3.95	83.29
รวมทั้งหมด	5457.8	40.4	2001.3	-4.3	187.1	847.0	37.7	77.7	4802.0	16.3	440.7
เฉลี่ย	1091.6	8.1	400.3	-0.9	37.4	169.4	7.5	15.5	960.4	3.3	88.1
รวมเฉลี่ย	9893.2	34.2	3771.3	16.8	387.9	1770.3	15.5	183.4	8958.5	0.4	911.8
เฉลี่ย	989.3	3.8	377.1	1.9	38.8	177.0	1.7	18.3	895.9	0.05	91.2

ที่มา : จากการคำนวณ

* มาเลเซียมีการนำเข้ายางพาราจากต่างประเทศเพื่อผลิตยางแผ่นและยางแท่งเพื่อการส่งออก จึงทำให้สัดส่วนมีค่าไม่เท่ากับการผลิตยางพาราโดยรวมภายในประเทศมาเลเซีย

หน่วย 1,000 ตัน

ภาพประกอบ 13 แผนภาพแสดงปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อก และปริมาณการส่งออกยางโดยรวม ของประเทศมาเลเซีย

จากตาราง 11 แสดงถึงปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ ปริมาณการส่งออกยางโดยรวม ของประเทศมาเลเซีย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นแม้ว่าบางปีจะมีปริมาณที่ลดลงก็ตาม ยกเว้น ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่ง ที่มีทิศทางลดลง ปริมาณผลิตยางพาราโดยรวมช่วง 5 ปีแรก คือ ปี พ.ศ. 2540 – 2544 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 887.08 พันตัน หรือลดลงเฉลี่ย 1.56 % ต่อปี และช่วง 5 ปีหลัง คือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณผลิตยางพาราโดยรวมมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 1,091.60 พันตัน หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 8.10 % ต่อปี และปริมาณผลิตยางพาราโดยรวมจาก ปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณผลิตยางพาราโดยรวมเท่ากับ 9,893.20 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 3.80 % ต่อปี

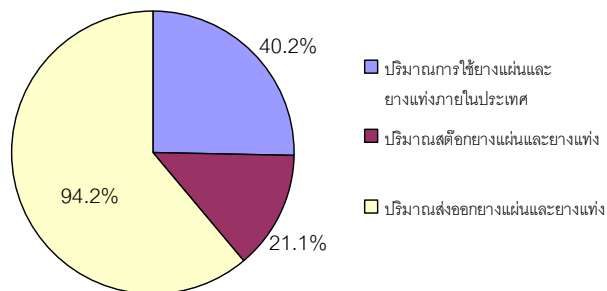
ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศโดยรวมช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 354 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 5.3% ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ยางพาราภายในประเทศกับปริมาณผลิตยางพาราโดยรวม ช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 40.20 % ต่อปี ส่วน 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นกว่าช่วงปีแรกโดยมีค่าเฉลี่ย 400.3 พันตัน แต่มีสัดส่วนที่ลดลง 0.9% ต่อปี เมื่อเทียบปริมาณการใช้ภายในประเทศกับปริมาณการผลิตโดยรวม เฉลี่ย 37.4 % ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าในช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ยการใช้สูงกว่า ช่วง 5 ปีหลัง และจากปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศรวม 3,771.3 พันตัน เฉลี่ย 377.1 พันตัน ต่อ ปี หรือ ซึ่งมีทิศทางเพิ่มขึ้น 1.9 % ต่อปี และมีสัดส่วนการใช้ภายในประเทศเทียบกับการผลิตยางพาราโดยรวม คิดเป็น 38.8 % ต่อปี

ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมาเลเซีย ในช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 184.7 พันตัน ต่อปี ซึ่งมีทิศทางลดลงเฉลี่ย 5.5 % ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งกับ

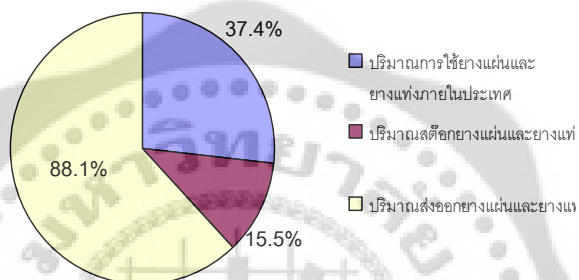
ปริมาณผลผลิตยางพาราโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 21.1% ต่อปี ส่วนในช่วง 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมีทิศทางที่ลดลงจากช่วง ปีแรกโดยมีค่ารวม 169.4 พันตัน ต่อปี แต่เป็นทิศทางที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 7.5% ต่อปี และเมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลผลิตยางพาราโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.5% ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าช่วง 5 ปีหลัง และจากช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมาเลเซียรวม 1,770.3 พันตัน เฉลี่ย 177.0 พันตัน ต่อ ปี และมีสัดส่วนการใช้ภายในประเทศเทียบกับการผลิตรายางพาราโดยรวม คิดเป็น 18.3 % ต่อปี

ปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมาเลเซียในช่วง 5 ปีแรกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 887.08 พันตัน ต่อปี มีทิศทางที่ลดลงเฉลี่ย 3.97 % ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลผลิตยางพาราโดยรวม มีสัดส่วนเฉลี่ยเท่ากับ 94.2 % ต่อปี ส่วน 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมาเลเซียมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 960.4 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 3.3 % ต่อปี และเมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลผลิตยางพาราโดยรวม มีทิศทางที่ลดลงจากช่วงปีแรก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 88.1% ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมาเลเซียมีปริมาณที่เพิ่มขึ้น แต่เป็นสัดส่วนที่ลดลงเมื่อเทียบกับปริมาณการผลิต และในช่วง 5 ปีแรก มีสัดส่วนที่สูงกว่า ในช่วง 5 ปีหลัง ซึ่งโดยรวมช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 ประเทศมาเลเซียมีปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งรวม 8,958.5 พันตัน เฉลี่ย 895.9 พันตัน ต่อ ปี หรือ เพิ่มขึ้น 0.05 % ต่อปี และมีสัดส่วนการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งเทียบกับการผลิตรายางพาราโดยรวม คิดเป็น 91.2 % ต่อปี

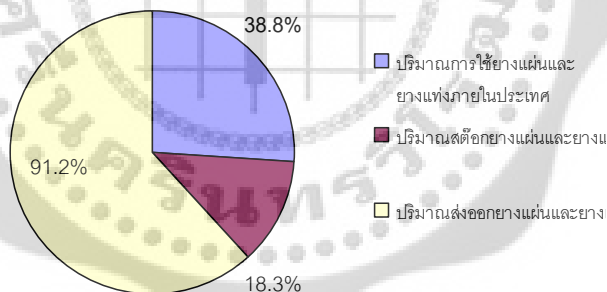
ช่วงปี พ.ศ. 2540-2544

ช่วงปี พ.ศ. 2545-2549

รวมปี พ.ศ. 2540 - 2549

ภาพประกอบ 14 แผนภาพแสดงสัดส่วน ปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งเปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวมของประเทศมาเลเซีย

หมายเหตุ : เนื่องจากมาเลเซียมีการนำเข้ายางพาราเพื่อใช้ในการผลิตยางแผ่นและยางแท่งเพื่อการส่งออก จึงทำให้มีปริมาณการส่งออก ปริมาณสต็อกภายในประเทศและปริมาณการใช้ภายในประเทศในสัดส่วนที่สูงกว่าสัดส่วนการผลิตยางพาราโดยรวม

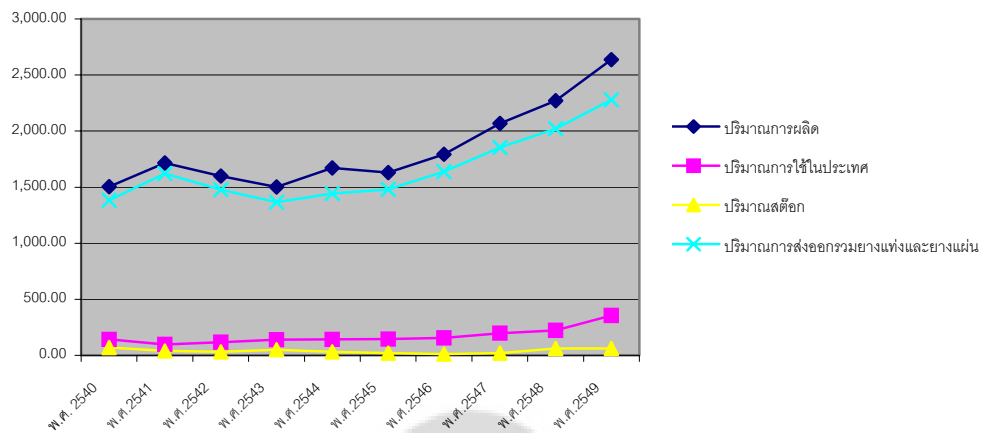
ตาราง 12 แสดงปริมาณการผลิตปริมาณการใช้ภายในประเทศและปริมาณสต็อก กับปริมาณการส่งออก และ RCA ยางพาราโดยรวม ของประเทศอินโดนีเซีย

หน่วย : 1,000 ตัน

ประเทศอินโดนีเซีย											
ปี	ปริมาณการ ผลิต ยางพารา โดยรวม	% การ เปลี่ยน แปลง	ปริมาณการ ใช้ยางพารา ในประเทศ	% การ เปลี่ยน แปลง	สัดส่วนการ ใช้ยางพารา ในประเทศ ต่อปริมาณ ผลิตโดยรวม	ปริมาณ สต็อก ยางแผ่น และยาง แท่ง	% การ เปลี่ยน แปลง	สัดส่วนส ต็อกยาง	ปริมาณการ ส่งออกรวม ยางแผ่นและ ยางแท่ง	% การ เปลี่ยน แปลง	สัดส่วนการ ส่งออกยาง
								แผ่นและ ยางแท่งต่อ ปริมาณผลิต โดยรวม			แผ่นและยาง แท่งต่อ ปริมาณผลิต โดยรวม
2540	1,504.80		141		9.37	70		4.65	1,382.40	-	91.87
2541	1,714.00	13.9	97	-31.21	5.66	40	-42.86	2.33	1,621.60	17.3	94.61
2542	1,599.20	-6.7	116	19.59	7.25	30	-25	1.88	1,477.10	-8.91	92.36
2543	1,501.10	-6.13	139	19.83	9.26	50	66.67	3.33	1,364.80	-7.6	90.92
2544	1,670.30	11.27	142	2.16	8.5	30	-40	1.8	1,444.10	5.81	86.46
รวม	7,989.40	12.34	635.00	10.37	40.04	220.00	-41.19	13.99	7,290.00	6.60	-456.22
เฉลี่ย	1,597.88	3.09	127.00	2.59	8.01	44.00	-10.30	2.8	1,458.00	1.65	91.24
2545	1,630.00	-2.41	145	2.07	8.9	20	-33.33	1.23	1,480.20	2.5	90.81
2546	1,792.20	9.95	156	7.59	8.7	10	-50	0.56	1,636.70	10.57	91.32
2547	2,066.20	15.29	196	25.64	9.49	20	100	0.97	1,853.40	13.24	89.7
2548	2,269.80	9.85	221	12.76	9.74	60	200	2.64	2,019.60	8.97	88.98
2549	2,637.00	16.18	355	60.63	13.46	60	0	2.28	2,279.30	12.86	86.44
รวม	10,395.20	48.86	1,073.0	108.69	50.28	170.00	216.67	7.67	9,269.20	48.14	-447.25
เฉลี่ย	2,079.04	9.77	214.60	21.74	10.06	34.00	43.33	1.53	1,853.84	9.63	89.45
เฉลี่ย	18,384.60	61.20	1,708.00	119.06	-90.33	390.00	175.48	-21.66	16,559.20	54.74	-903.46
เฉลี่ย	1838.46	6.80	170.80	13.23	-9.03	39.00	19.50	-2.17	1655.92	6.08	-90.35

ที่มา : จากการค้าคำนวณ

หน่วย 1,000 ตัน

ภาพประกอบ 15 แผนภาพแสดงสัดส่วน ปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณสต็อกและปริมาณการส่งออก ยางยางแท่งและยางแผ่นเปรียบเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวมของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2549

จากตาราง 12 แสดงถึงปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ และ ปริมาณการส่งออกยางโดยรวม ของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นแม้ว่าบางปี จะมีปริมาณที่ลดลงก็ตาม ยกเว้น ปริมาณสต็อกยางพารา ที่มีทิศทางที่ลดลง ซึ่งปริมาณผลิตรายางพารา โดยรวมช่วง 5 ปีแรก คือ ปี พ.ศ. 2540 – 2544 เฉลี่ยปีละ 1,597.88 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 3.09 % ต่อปี และ ช่วง 5 ปีหลัง คือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณผลิตรายางพาราโดยรวมก็มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดย เฉลี่ยปีละ 2,097.04 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 9.77 % ต่อปี และปริมาณผลิตรายางพาราโดยรวมจาก ปี พ.ศ. 2540 – 2549 ปริมาณผลิตรายางพาราโดยรวมก็มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น คือผลิตได้เท่ากับ 18,384.60 พันตัน เฉลี่ย 1,838.46 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้น 6.8 % ต่อปี

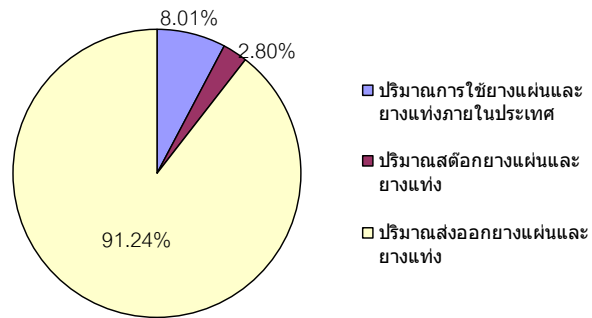
ส่วนปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศโดยรวมช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 127.0 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 2.59 %ต่อปีเมื่อเทียบสัดส่วนการใช้ยางพาราภายในประเทศกับปริมาณผลิตรายางพารา โดยรวม ช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 8.01%ต่อปี ส่วน 5 ปีหลังคือปีพ.ศ.2545 – 2549 ปริมาณการใช้ ยางพาราภายในประเทศมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย 214.60พันตัน ต่อปี เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 21.74% ต่อปี เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการใช้ภายในประเทศกับปริมาณการผลิตโดยรวม มีสัดส่วนการใช้เพิ่มสูงขึ้น เฉลี่ย 10.06 %ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ มีทิศทางที่เพิ่มขึ้นทั้งสองช่วงปี ซึ่ง ในช่วง 5 ปีหลัง จะมีปริมาณการใช้สูงกว่า และจากช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณการใช้ยางพารา

ภายในประเทศอินโดนีเซียรวม 1,708 พันตัน เฉลี่ย 170.80 พันตัน ต่อปี หรือเฉลี่ย 13.23 % ต่อปี และมีสัดส่วนการใช้ภายในประเทศเทียบกับการผลิตยางพาราโดยรวม คิดเป็น 9.33 % ต่อปี

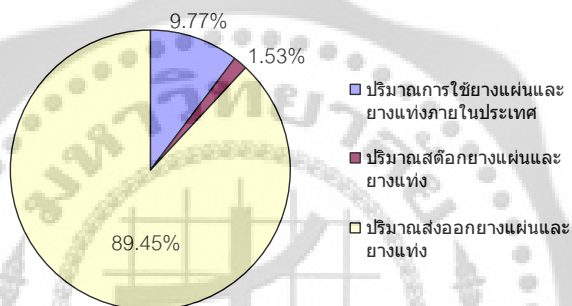
ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง 5 ปีแรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44 พันตัน ต่อปี มีแนวโน้มลดลงเฉลี่ย 10.30 % ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งต่อปริมาณผลิตยางพาราโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 2.80% ต่อปี ส่วนช่วง 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศมียังมีทิศทางลดลงเช่นเดิม โดยมีค่าเฉลี่ย 34 พันตัน ต่อปี หรือลดลงเฉลี่ย 43.33 % ต่อปี และเมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งต่อปริมาณผลิตยางพาราโดยรวมก็มีแนวโน้มที่ลดลง โดยมีค่าลดลงเฉลี่ยเท่ากับ 1.53% ต่อปีซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศอินโดนีเซีย มีทิศทางลดลงทั้ง 2 ช่วง และจากช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณสต็อกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศอินโดนีเซีย รวม 390 พันตัน เฉลี่ย 39.00 พันตัน ต่อ ปี หรือเพิ่มขึ้น 0.24 % ต่อปี และมีสัดส่วนการใช้ภายในประเทศเทียบกับการผลิตยางพาราโดยรวม คิดเป็น 19.50 % ต่อปี

ปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศอินโดนีเซียช่วง 5 ปีแรกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1,458.0 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.65% ต่อปี เมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลิตยางพาราโดยรวม มีค่าเฉลี่ย 91.24% ต่อปี ส่วนช่วง 5 ปีหลังคือ ปี พ.ศ. 2545 – 2549 ปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งมีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 1,853.84 พันตันต่อปี หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 9.63% ต่อปี และเมื่อเทียบสัดส่วนปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งกับปริมาณผลิตยางพาราโดยรวม มีแนวโน้มลดลงจากช่วงปีแรก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 89.45% ต่อปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศอินโดนีเซียเพิ่มขึ้นทั้งสองช่วงเวลา แต่สัดส่วนการส่งออกเมื่อเทียบกับการผลิตโดยรวม จะเห็นว่า ช่วงปีแรกจะมีค่าสูงกว่า ช่วงปีหลัง โดยรวมช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 มีปริมาณส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทยรวม 16,559.20 พันตัน หรือเฉลี่ย 1,655.92 พันตัน ต่อปี หรือเพิ่มขึ้น 6.08 % ต่อปี และมีสัดส่วนการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งเทียบกับการผลิตยางพาราโดยรวม คิดเป็น 90.35 % ต่อปี

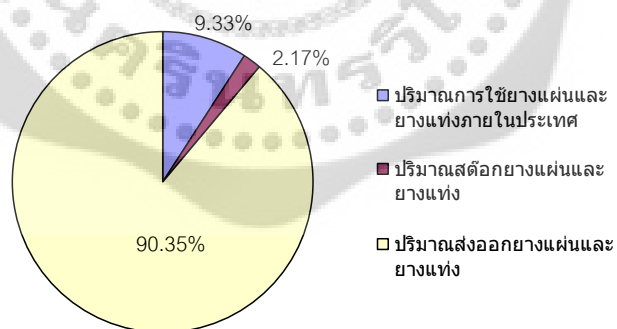
ช่วงปี 2540-2545

ช่วงปี 2545-2549

รวมปี 2540-2549

ภาพประกอบ 16 แผนภาพแสดงสัดส่วนการผลิตปริมาณการใช้ในประเทศ ปริมาณเสต็อก และปริมาณการส่งออกยางโดยรวม ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 – 2545 และ 2545-2549 ของประเทศอินโดนีเซีย

ส่วนที่ 2 ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น จากการคำนวณค่า RCA ของประเทศไทย ในช่วงปี 2540 – 2549 มีดังนี้

ตาราง 13 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทยในช่วงปี 2540 – 2549

ปี พ.ศ.	ประเทศไทย	
	RCA ยางแท่ง	RCA ยางแผ่น
2540	142.33	168.12
2541	15.19	805.69
2542	15.69	748.69
2543	205.39	805.14
2544	192.13	71.20
2545	223.08	557.51
2546	228.56	802.9
2547	224.93	723.49
2548	246.42	623.81
2549	230.15	656.03
เฉลี่ย	198.80	596.25

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 10 แสดงถึงความสามารถของการส่งออกยางแท่งยางแผ่น ของประเทศไทย โดยมีค่าเฉลี่ย ในช่วงปี 2540 – 2549 ดังนี้ ยางแท่งมีค่า RCA เฉลี่ย เท่ากับ 198.80 ยางแผ่นมีค่า RCA เฉลี่ย เท่ากับ 596.25 ซึ่ง RCA ที่มีค่าต่ำและสูงที่สุด ของยางทั้งสองประเภท เมื่อปี พ.ศ. 2541 ทั้งสองประเภท โดยน้อยที่สุดได้แก่ยางแท่ง เท่ากับ 15.19 ซึ่งมีค่าที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ย และ RCA สูงที่สุดคือยางแผ่น เท่ากับ 805.69 แสดงว่าประเทศไทยมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นโดยเฉลี่ย สูงกว่ายางแท่ง มาเกือบตลอดทุกปี

ตาราง 14 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของ ประเทศมาเลเซีย ในช่วงปี 2540 – 2549

ปี พ.ศ.	ประเทศมาเลเซีย	
	RCA ยางแท่ง	RCA ยางแผ่น
2540	1103.60	147.08
2541	194.75	22.83
2542	163.30	11.96
2543	153.31	4.86
2544	587.99	26.75
2545	167.71	4.67
2546	159.58	3.30
2547	162.46	4.62
2548	156.31	3.61
2549	142.29	1.92
เฉลี่ย	299.13	23.16

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 11 แสดงถึงความสามารถของการส่งออกยางแท่งยางแผ่น ของประเทศมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 โดยที่ มาเลเซียมีค่า RCA หรือความสามารถในการส่งออก มีค่าเฉลี่ยดังนี้ ยางแท่งมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 299.13 ยางแผ่นมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 23.16 และยังเห็นได้ว่า ในปี พ.ศ. 2540 มาเลเซียมีค่า RCA ของยางแท่งที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของยางแท่งรวมถึงมีค่าสูงสุดของทุกปี คือสูงถึง 1103.60 และมาเลเซียมีค่า RCA ต่ำสุดคือยางแผ่นในปี พ.ศ. 2549 โดยมีค่าเท่ากับ 1.92 เท่านั้น ซึ่งถือว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ย ของยางแท่งและยางแผ่น และแสดงให้เห็นว่ามาเลเซียมีค่า RCA หรือความสามารถในการส่งออกของยางแท่ง โดยเฉลี่ยแล้ว สูงกว่ายางแผ่น เป็นอย่างมาก

ตาราง 15 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศอินโดนีเซียในช่วงปี 2540 – 2549

ปี พ.ศ.	ประเทศอินโดนีเซีย	
	RCA ยางแท่ง	RCA ยางแผ่น
2540	445.07	42.15
2541	509.52	38.60
2542	494.53	47.72
2543	379.28	34.38
2544	441.43	32.06
2545	517.48	332.06
2546	544.09	44.16
2547	544.30	148.95
2548	53.98	326.15
2549	330.08	619.86
เฉลี่ย	425.98	166.61

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 12 แสดงถึงความสามารถของการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น ของประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 ซึ่งจะเห็นว่าอินโดนีเซียจะมีค่า RCA ของยางแท่งที่เปลี่ยนแปลงไปไม่มากเท่าไร และมีค่าเฉลี่ย โดยรวมเท่ากับ 425.98 ส่วนยางแผ่น มีแนวโน้มที่จะมีค่า RCA เพิ่มขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย โดยรวม เท่ากับ 166.61 โดยอินโดนีเซียมีค่า RCA หรือความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นสูง ที่สุดในปี พ.ศ. 2549 คือยางแผ่น เท่ากับ 619.86 และมีค่าต่ำสุดในปี พ.ศ. 2544 เป็นของยางแผ่น เท่ากับ 32.06 ซึ่งมีค่าที่ต่ำเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ย ที่ 166.61 และเห็นได้ว่าค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดของ RCA อินโดนีเซียนั้น อยู่ที่ยางแผ่นทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามในส่วนของยางแท่งนั้นถึงแม้ว่าจะมี RCA ที่สูงตลอด แต่ ปี 2548 มีค่าที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ย คือมีค่าเท่ากับ 53.98 โดยที่ค่าเฉลี่ยรวม มีค่าเท่ากับ 425.98 และประเทศอินโดนีเซียก็มีความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 โดยเฉลี่ยแล้ว ปริมาณยางแท่งมีความสามารถในการส่งออกสูงกว่ายางแผ่น

ตาราง 16 ค่า RCA การส่งออกยางแท่งของ ประเทศไทย มาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี 2540 – 2549

ปี พ.ศ.	RCA ของยางแท่ง		
	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย	ประเทศอินโดนีเซีย
	RCA	RCA	RCA
2540	142.33	1103.60	445.07
2541	15.19	194.75	509.52
2542	15.69	163.30	494.53
2543	205.39	153.31	379.28
2544	192.13	587.99	441.43
2545	223.08	167.71	517.48
2546	228.56	159.58	544.09
2547	224.93	162.46	544.30
2548	246.42	156.31	53.98
2549	230.15	142.29	330.08
เฉลี่ย	172.39	299.13	425.98

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 13 แสดงถึงความสามารถของการส่งออกยางแท่ง ของประเทศไทยประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 ซึ่งประเทศไทย มีค่า RCA เฉลี่ย เท่ากับ 172.39 มาเลเซียมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 299.13 และประเทศอินโดนีเซียมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 425.98 และยังเห็นได้ว่า ประเทศไทยยังมีค่า RCA ที่ต่ำที่สุดของทั้งสามประเทศในช่วงดังกล่าว คือ ในปี พ.ศ. 2541 และ 2542 คือ เท่ากับ 15.19 และ 15.69 ซึ่งถือว่าต่ำมากเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของไทยเอง คือ 177.39 และค่า RCA สูงที่สุดในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 เป็นของประเทศมาเลเซีย ในปี พ.ศ. 2540 เท่ากับ 1103.60 ซึ่งมีค่าสูงมากเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของมาเลเซียเองคือ 299.13 แต่ประเทศไทยนั้นมีแนวโน้มที่ความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่เพิ่มขึ้น ส่วนมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย นั้น ยังมีความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่เปลี่ยนแปลงไม่มากนัก ซึ่งจะเห็นว่าในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 ประเทศอินโดนีเซียมีความสามารถในการส่งออกยางแท่งสูงที่สุด อันดับสอง คือมาเลเซีย และอันดับสุดท้าย คือประเทศไทย

ตาราง 17 ค่า RCA การส่งออกยางแผ่นของ ประเทศไทย มาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี 2540 – 2549

ปี พ.ศ.	RCA ของยางแผ่น		
	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย	ประเทศอินโดนีเซีย
	RCA	RCA	RCA
2540	168.12	147.08	42.15
2541	805.69	22.83	38.60
2542	748.69	11.96	47.72
2543	805.14	4.86	34.38
2544	71.20	26.75	32.06
2545	557.51	4.67	332.06
2546	802.9	3.30	44.16
2547	723.49	4.62	148.95
2548	623.81	3.61	326.15
2549	656.03	1.92	619.86
เฉลี่ย	596.26	23.16	166.61

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 14 แสดงถึงความสามารถของการส่งออกยางแผ่น ของประเทศไทยประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549 ซึ่งประเทศไทย มีค่า RCA เฉลี่ยเท่ากับ 596.26 มาเลเซียมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 23.16 และประเทศอินโดนีเซียมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 166.61 และค่า RCA สูงที่สุดในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549 ได้แก่ประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2541 เท่ากับ 805.69 และค่า ค่า RCA ที่ต่ำที่สุดของทั้งสามประเทศในช่วงดังกล่าว ได้แก่ประเทศมาเลเซีย ในปี พ.ศ. 2549 คือเท่ากับ 1.92 ซึ่งถือว่าต่ำมากเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ย คือ 23.16 และเห็นได้ว่าประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงของ RCA ไม่มากนัก และประเทศอินโดนีเซียนั้นมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนมาเลเซีย ความสามารถในการส่งออกยางแผ่นมีแนวโน้มที่ลดลง และจะเห็นว่าในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549

ประเทศไทยมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นสูงที่สุด อันดับสอง คือประเทศอินโดนีเซีย และอันดับสุดท้าย คือประเทศมาเลเซีย

ตาราง 18 ค่า RCA การส่งออกโดยรวมของยางแท่งและยางแผ่นของ ประเทศไทย มาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี 2540 – 2549

ปี พ.ศ.	RCA โดยรวมของยางแท่งและยางแผ่น		
	ประเทศไทย	ประเทศมาเลเซีย	ประเทศอินโดนีเซีย
	RCA	RCA	RCA
2540	343.38	778.90	308.30
2541	36.21	139.61	358.12
2542	347.96	114.46	350.34
2543	355.14	110.46	279.72
2544	337.54	431.04	326.93
2545	344.87	111.70	419.92
2546	390.85	115.43	402.84
2547	352.76	122.35	443.10
2548	345.62	116.20	483.71
2549	214.15	67.95	344.65
เฉลี่ย	306.84	210.81	317.76

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง 18 แสดงถึงความสามารถของการส่งออกโดยรวมของยางแท่งและยางแผ่นของ ประเทศไทยประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549 ซึ่งจากค่าเฉลี่ยของแต่ละประเทศจะเห็นได้ว่า ประเทศไทยมีค่า RCA เฉลี่ย เท่ากับ 306.84 มาเลเซีย เท่ากับ 210.81 และอินโดนีเซียมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 317.76 และ RCA ที่มีค่าต่ำสุดในช่วงนี้ ได้แก่ประเทศไทย ในปี 2541 เท่ากับ 36.21 และสูงสุด ได้แก่ประเทศมาเลเซีย ในปี 2540 เท่ากับ 778.90 ซึ่งเป็นค่าที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของมาเลเซียมาก และจากค่า RCA โดยรวมนั้น แสดงว่าอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวม

สูงที่สุด อันดับสองคือ ประเทศไทย และอันดับสุดท้ายได้แก่ประเทศมาเลเซีย ทั้งนี้ ทั้งสามประเทศมีความสามารถในการส่งออกโดยรวมเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก

ตาราง 19 สรุปปริมาณการใช้อย่างพาราในประเทศ ปริมาณสต็อกอย่างพารา กับปริมาณ การส่งออกอย่างพารา เทียบกับปริมาณการการผลิตอย่างพาราโดยรวม ของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย

หน่วย 1000 ตัน

ประเทศ	ช่วงปี	ค่าเฉลี่ย						
		ปริมาณการผลิตอย่างพาราโดยรวม	ปริมาณการใช้ภายในประเทศ	สัดส่วนเทียบกับการผลิตโดยรวม	ปริมาณสต็อกอย่างพารา	สัดส่วนเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวม	ปริมาณการส่งออกอย่างพารา	สัดส่วนเทียบกับการผลิตโดยรวม
ไทย	พ.ศ.2540 - 2544	2185.84	218.18	9.89	184.02	8.42	1627.98	74.48*
	พ.ศ.2545-2549	2904.64	310.24	10.66*	218.87	7.52	1996.16	68.76
	รวม	2545.24	264.21	10.31*	201.45	7.96*	1812.07	71.69*
มาเลเซีย	พ.ศ.2540 - 2544	887.08	354.04	40.2	184.66	21.1	837.3	94.2
	พ.ศ.2545- 2549	1091.56	400.26	37.4	169.39	15.5	960.4	88.1
	รวม	989.32	377.15	38.8*	177.03	18.3*	898.85	91.2*
อินโดนีเซีย	พ.ศ.2540 - 2544	1597.88	127.60	8.01	44.00	2.80	1458.08	91.24
	พ.ศ.2545- 2549	2079.04	214.60	10.06	34.00	1.53	1853.84	89.45
	รวม	1838.46	171.10	9.33	39.00	2.17	1655.96	90.35

* ปริมาณการผลิตอย่างพาราโดยรวมนั้นรวมถึงน้ำยางสด ซึ่งจะทำให้ปริมาณการส่งออกอย่างพาราและยางแผ่นมีค่าไม่เท่ากับการผลิตภายในประเทศ

* เนื่องจากมาเลเซียมีการนำเข้าอย่างพาราเพื่อใช้ในการผลิตยางแผ่นและยางแท่งเพื่อการส่งออก จึงทำให้มีปริมาณการส่งออก ปริมาณสต็อกภายในประเทศและปริมาณการใช้ภายในประเทศในสัดส่วนที่สูงกว่าสัดส่วนการผลิตได้จริงภายในประเทศภายในประเทศ

จากตารางที่ 19 ปริมาณการการผลิตอย่างพาราโดยรวม ของทั้งสามประเทศ ในช่วง ปี พ.ศ.2540- 2549 มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นทั้งสามประเทศ ส่วนปริมาณการใช้อย่างพาราในประเทศ และสัดส่วนเมื่อเทียบกับปริมาณการผลิตอย่างพาราโดยรวมแล้ว ทั้งสามประเทศมีทิศทางที่เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ปริมาณสต็อกอย่างพารา ของ

ประเทศไทยมีปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้น แต่สัดส่วนเมื่อเทียบกับการผลิตมีทิศทางการส่งออกที่ลดลง มาเลเซียมีปริมาณส่งออกและสัดส่วนส่งออกเมื่อเทียบกับปริมาณการผลิต มีทิศทางที่ลดลง ประเทศอินโดนีเซียที่มีปริมาณการส่งออกที่เพิ่มขึ้น แต่มีสัดส่วนการส่งออกเมื่อเทียบกับปริมาณการผลิตโดยรวมในทิศทางที่ลดลง ส่วนปริมาณการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นนั้น ทั้งสามประเทศ มีปริมาณการส่งออกในทิศทางที่เพิ่มขึ้น แต่เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนการส่งออกรับกับปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ระหว่าง ช่วงปีแรก 2540-2544 และช่วงปี หลัง 2545-2549 ทั้งสามประเทศมีสัดส่วนการส่งออกยางแผ่นและยางแท่ง ในสัดส่วนที่ลดลง

ตาราง 20 เปรียบเทียบความสามารถในการส่งออกระหว่างยางแท่งกับยางแผ่นของแต่ละประเทศ

สรุปความสามารถในการส่งออกระหว่างยางแท่งและยางแผ่นของแต่ละประเทศในช่วงปีพ.ศ. 2540 – 2549 จากค่า RCA มีดังนี้

ประเทศ	ยางแท่ง		ยางแผ่น
ไทย	ค่าเฉลี่ย RCA = 198.80	<	ค่าเฉลี่ย RCA = 596.25
มาเลเซีย	ค่าเฉลี่ย RCA = 299.13	>	ค่าเฉลี่ย RCA = 23.16
อินโดนีเซีย	ค่าเฉลี่ย RCA = 425.98	>	ค่าเฉลี่ย RCA = 166.61

จากตาราง ที่ 20 แสดงว่าประเทศไทยมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นมากกว่ายางแท่ง และมาเลเซีย มีความสามารถในการส่งออกยางแท่งมากกว่ายางแผ่น รวมทั้ง อินโดนีเซียก็มีความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่มากกว่ายางแผ่น

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาความสามารถในการส่งออกยางพาราจะทำการศึกษา ประเภทยางแท่ง และยางแผ่นของประเทศไทย มาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย โดยการหาค่า RCA และปัจจัยที่กำหนดกับความเปลี่ยนแปลงของค่า RCA ของการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของทั้งสามประเทศ ซึ่งได้แก่ ปริมาณการผลิตของแต่ละประเทศ ปริมาณสต็อกยางพารา และปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ ของทั้งสามประเทศ โดยสามารถนำผลการศึกษาที่ได้นี้ไปเป็นข้อมูลสำหรับการวางแผนและกำหนดแนวทางการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาความสามารถในการส่งออกและใช้ประโยชน์จากยางพาราให้มีมูลค่าที่มากยิ่งขึ้น ซึ่งสามารถสรุปขั้นตอนและผลการศึกษาได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์เชิงพรรณนาทางด้านปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราและปริมาณสต็อกยางพารา กับปริมาณการส่งออกยางโดยรวม ของประเทศของประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราและปริมาณสต็อกยางพารา กับการผลิตเปลี่ยนแปลง ปริมาณการส่งออกยางโดยรวม รวมถึง RCA ของยางพาราโดยรวมของประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวางแผนและกำหนดแนวนโยบายในการส่งออกที่เหมาะสม และเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาและใช้ประโยชน์จากยางพาราของประเทศไทย
2. ทำให้ทราบถึงความได้เปรียบ โดยเปรียบเทียบในการส่งออกยางแผ่น และยางแท่งของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย โดยให้ดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะอย่างแม่นยำและแย่ง เนื่องจากทั้งสองประเภทนั้นเป็นสินค้าที่มีการผลิตเพื่อการส่งออกมาก โดยใช้ข้อมูลปริมาณการส่งออกอย่างแม่นยำและแย่ง แบบอนุกรมเวลาระหว่าง ปีพ.ศ .2540 - 2549 เพื่อหาค่า RCA ของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย และวิเคราะห์ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อก กับปริมาณการส่งออกโดยรวมแต่ละประเทศ

ข้อมูลและแหล่งที่มาข้อมูล

แหล่งข้อมูลที่รวบรวมมาเพื่อทำการศึกษานี้ได้มาจากหลายแหล่งและเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ในการศึกษาซึ่งรายละเอียดข้อมูล มีดังนี้

แหล่งข้อมูล

1. สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร ซึ่งได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆ ในรูปของหนังสือซึ่งรวบรวมสถิติเกี่ยวกับยางพาราของประเทศไทย และสถิติที่เกี่ยวข้องกับยางพาราของแต่ละประเทศ สถิติราคาและยางพาราโดยรวมทั่วโลก ซึ่งข้อมูลทั้งหมดได้มีการเก็บรวบรวมรายปีอย่างเป็นระเบียบ ได้แก่ มูลค่าการส่งออก ปริมาณการใช้ภายในประเทศ ปริมาณการสต็อกยางพารา ปริมาณการผลิต ของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

2. กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการค้า) ซึ่งได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปของเอกสารรวบรวมสถิติฐานข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เกี่ยวกับมูลค่าการส่งออกสินค้าแต่ละประเภทของไทย รวมทั้งของประเทศต่างๆ ที่สำคัญ และสถิติของโลก ซึ่งข้อมูลทั้งหมดได้มีการเก็บรวบรวมเป็นรายปีอย่างเป็นระเบียบ ซึ่งได้แก่ มูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดในแต่ละปีของประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย และมูลค่าส่งออกสินค้ารวมในแต่ละปีในตลาดโลก

การจัดทำข้อมูลและการคำนวณข้อมูล

เมื่อได้รับข้อมูลทุติยภูมิที่ใช้ในการทำวิจัย ขึ้นต่อนต่อไป คือ การกระทำข้อมูลและการคำนวณข้อมูล และการเปรียบเทียบวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนของข้อมูล เลือกข้อมูล que คิดว่าเหมาะสมที่สุดที่จะใช้ในการคำนวณและวิเคราะห์ข้อมูล และนำข้อมูลดังกล่าวมาจัดการเสียใหม่ โดยนำข้อมูลที่ยังเป็นข้อมูลดิบที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการกระทำให้อยู่ในรูปที่สามารถนำไปคำนวณและวิเคราะห์ผลต่อไปโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

2. ใช้โปรแกรม สำเร็จรูปเพื่อคำนวณค่า RCA (Revealed Comparative Advantage index) จัดทำข้อมูล ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศและปริมาณสต็อกปริมาณการส่งออกโดยรวม และคำนวณเปอร์เซ็นต์และการเปลี่ยนแปลง เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการส่งออกและวิเคราะห์ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ความสามารถในการส่งออกแบ่งตาม ประเภท คือ ยางแท่งและยางแผ่นและยางโดยรวม ของประเทศไทย ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย และวิเคราะห์ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อก กับปริมาณการส่งออก โดยรวมและ การเปลี่ยนแปลง RCA ในแต่ละปี ของประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้ต้องการทราบถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกยางแผ่น และยางแท่ง ของประเทศไทย อินโดนีเซียและมาเลเซีย ว่าแต่ละประเทศเป็นอย่างไร รวมถึง ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ ปริมาณสต็อกยางพาราของทั้งสามประเทศ กับ ปริมาณการส่งออกโดยรวมในแต่ละปีเป็นอย่างไร

สรุปผล

ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อกยางพารา กับ ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวมของ ประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 -2549 พบว่า ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศและปริมาณสต็อกยางพาราภายในประเทศ มีค่าเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย โดยมีทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้น ถึงแม้ว่าบางปีจะมีปริมาณที่ลดลงก็ตาม และเมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณสต็อกยางพารา ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม กับ ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม แล้วปริมาณทุกอย่างมีสัดส่วนในทิศทางที่เพิ่มขึ้น ยกเว้น ปริมาณการส่งออก ที่ปริมาณเพิ่มขึ้น แต่สัดส่วนการส่งออกเมื่อเทียบกับปริมาณการผลิต แล้วกลับมีทิศทางที่ลดลง

ส่วนประเทศมาเลเซียพบว่า ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ปริมาณการใช้ภายในประเทศและ ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม ในช่วงปี พ.ศ. 2540 -2549 ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม มีค่าเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย โดยมีทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้น ยกเว้น ปริมาณสต็อกยางพาราเท่านั้นมีทิศทางที่ลดลง และเมื่อเปรียบเทียบสัดส่วน กับ ปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม ในช่วงดังกล่าว จะเห็นว่า ปริมาณสต็อกยางพารา ปริมาณการใช้ภายในประเทศ และปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม ทุกอย่างมีสัดส่วนในทิศทางที่ลดลง เมื่อเทียบกับการผลิตโดยรวมของมาเลเซีย

ประเทศอินโดนีเซีย ในส่วนของ ปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ภายในประเทศ กับ ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวมของ ในช่วงปีพ.ศ. 2540 -2549 พบว่า ทุกอย่างมีปริมาณ ในทิศทางที่เพิ่มขึ้น ยกเว้น ปริมาณสต็อกยางพาราของอินโดนีเซียเท่านั้น ที่มีปริมาณที่ลดลง และเมื่อเทียบสัดส่วน ของ ปริมาณการใช้

ภายในประเทศ ปริมาณการส่งออกยางพาราโดยรวม และปริมาณสต็อกยางพารา กับปริมาณการผลิตยางพารารวมของอินโดนีเซียแล้ว จะเห็นได้ว่ามีเพียง ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศเท่านั้นที่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นตามการผลิต นอกจากนั้นแล้วแต่มีสัดส่วนตรงข้ามกับปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวม คือลดลงนั่นเอง

ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549 จากค่า RCA แสดงให้เห็นว่าไทยมีความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่สูงกว่ายางแผ่น ยกเว้น ปี พ.ศ. 2544 เท่านั้นที่มีความสามารถในการส่งออกยางแท่งสูงกว่ายางแผ่น ส่วนในการส่งออกโดยรวมแล้วประเทศไทยยังมีความสามารถในการส่งออกเพิ่มขึ้นและลดลงมาโดยตลอด แต่ถือว่าเปลี่ยนแปลงไม่มาก ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549 จากค่า RCA แสดงได้ว่ามาเลเซียมีความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่สูงกว่ายางแผ่นและเมื่อเปรียบเทียบ RCA แล้วมาเลเซียจะมีความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่เพิ่มขึ้น ซึ่งตรงข้ามกับความสามารถในการส่งออกของยางแผ่น ที่ลดลงอย่างชัดเจน แต่โดยรวมแล้วประเทศไทยมาเลเซียยังมีความสามารถในการส่งออกที่เปลี่ยนแปลงไปไม่มากนัก เพราะว่าถึงแม้ความสามารถในการส่งออกยางแผ่นจะลดลงแต่ยางแท่งไม่ได้ลดตามไปด้วย

ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 จากค่า RCA แสดงได้ว่ามีความสามารถในการส่งออกยางแท่งที่สูงกว่ายางแผ่นเป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามในส่วนของยางแผ่น อินโดนีเซียก็ยังมีความสามารถในการส่งออกในทิศทางที่เพิ่มขึ้น ซึ่งโดยรวมแล้วประเทศไทยอินโดนีเซียมีความสามารถในการส่งออกโดยรวมทั้งสองประเภท ที่เพิ่มสูงขึ้น

ความสามารถของการส่งออกโดยรวมของยางแท่งและยางแผ่นของ ประเทศไทยมาเลเซียและประเทศไทยอินโดนีเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 –2549 เห็นได้ว่าประเทศไทยอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวมสูงสุด โดยรองลงมาได้แก่ประเทศไทย และต่ำที่สุดได้แก่ประเทศมาเลเซียตามลำดับ ทั้งนี้ประเทศไทยอินโดนีเซียยังมีความสามารถในการส่งออกที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นด้วย ในส่วนของประเทศไทยและประเทศมาเลเซียมีความสามารถที่เปลี่ยนแปลงไม่มากนัก

อภิปรายผล

1. จากผลการศึกษาปริมาณการผลิตยางพาราโดยรวมของทั้งสามประเทศ มีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น แต่การเพิ่มขึ้นของปริมาณการผลิตในประเทศไทยและอินโดนีเซียเพิ่มขึ้นจากการขยายพื้นที่เพาะปลูก ส่วนมาเลเซียมีปริมาณผลผลิตเพิ่มสูงขึ้น แต่พื้นที่เพาะปลูกยางพารากลับลดลง จาก International Rubber Study Group. (2551). *พื้นที่ปลูกยางพาราในประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, <http://www.aftc.or.th>* กล่าวว่าเป็นช่วงปีพ.ศ.2544-2550 อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีพื้นที่ในการปลูก

อย่างมากที่สุดคือมากกว่า 20 ล้านไร่ และมีแนวโน้มในการปลูกเพิ่มสูงขึ้น รองลงมาคือ ประเทศไทยมีพื้นที่ปลูกประมาณ 13 ล้านไร่ และอันดับสุดท้าย คือมาเลเซียซึ่งโดยประมาณ 7.8 ล้านไร่ ตามลำดับ และการที่ มาเลเซียมีพื้นที่ปลูกน้อยกว่าไทยและอินโดนีเซียทำให้ปริมาณผลผลิตที่ได้น้อยกว่า ทั้งสองประเทศด้วย ส่วน ประเทศไทยถึงแม้ว่าจะมีพื้นที่ปลูกน้อยกว่าอินโดนีเซียแต่ผลผลิตของไทยที่ได้สูงกว่าอินโดนีเซียและจะเห็นได้ว่าอินโดนีเซียและไทยมีแนวโน้มปลูกยางพาราเพิ่มสูงขึ้น แต่มาเลเซียกลับมีพื้นที่ปลูกยางพาราที่ลดลง แต่อย่างไรก็ตาม สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand) เสนอไว้ว่าการปลูกยางพารา จะแบ่งออกเป็นสวนออกเป็น 2 ขนาดคือ สวนขนาดใหญ่ และสวนขนาดเล็ก ซึ่งขนาดใหญ่จะต้องมีพื้นที่มากกว่า 40 เฮกเตอร์ขึ้นไป (ประมาณ 250 ไร่) ประเทศที่มีสวนขนาดใหญ่มากที่สุดคือประเทศอินโดนีเซีย รองลงมาคือประเทศเวียดนาม ประเทศมาเลเซีย และประเทศไทย ตามลำดับ ซึ่งเมื่อเทียบกับประเทศผู้ผลิตยางอย่างเช่นมาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งการทำสวนขนาดใหญ่นั้นจะมีข้อได้เปรียบในเรื่องของการจัดการคุณภาพและเพิ่มผลผลิตของยางพาราได้ดีกว่า ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่ามาเลเซียอาจจะเพิ่มปริมาณผลผลิตจากการที่มีสวนขนาดยางพาราขนาดใหญ่ หรืออีกส่วนหนึ่งคือการนำเข้าน้ำยางสดหรือยางพาราที่เป็นวัตถุดิบ และนำไปผลิตเป็นยางแผ่นและยางแท่ง เพื่อการส่งออก ทำให้มีปริมาณผลผลิตที่สูงขึ้นได้

2. ปริมาณการใช้ภายในประเทศ จากการศึกษาในช่วง 2540-2549 พบว่าทุกประเทศมีแนวโน้มการใช้ที่สูงขึ้น โดยเฉพาะประเทศมาเลเซียซึ่งมีปริมาณการใช้ภายในประเทศที่สูงสุด คิดเป็น 38.8 % ของการผลิตทั้งหมดในมาเลเซีย รองลงมาได้แก่ประเทศไทย 10.31% และ อันดับสุดท้ายคือ ประเทศอินโดนีเซียซึ่งยางพาราเป็นวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้าอื่นได้หลายประเภทโดยเฉพาะยางแท่ง เช่น ล้อรถยนต์สายพานต่างๆ ยางรองพื้นยางรองคอกสะพาน ยางกันกระแทก ซึ่งประเทศไทยเองก็ยังมีจำนวนโรงงานที่สามารถผลิตสินค้าเหล่านี้ได้ จากบทวิเคราะห์ของ ชัยวัฒน์ ประสมสุข *ทิศทางอุตสาหกรรมยางรถยนต์ปี 2548* ปีที่ 9 ฉบับที่ 17 พฤษภาคม 2548 ปัจจุบันจำนวนโรงงานผลิตยางรถยนต์ในประเทศไทยมี 10 แห่ง และมีกำลังการผลิตรวมประมาณ 31 ล้านเส้นต่อปี ในจำนวนนี้แบ่งเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ 5 รายได้แก่ บริษัทบริดจสโตน จำกัด บริษัทสยามมิชลิน จำกัด บริษัทยางสยามอุตสาหกรรม จำกัด บริษัทยางสยามพระประแดง จำกัด และบริษัทก๊อดเยียร์(ประเทศไทย) จำกัด(มหาชน) ซึ่งมีกำลังการผลิตรวมกัน 29 ล้านเส้น หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 93.5 ของกำลังการผลิตทั้งหมด ที่เหลือเป็นผู้ผลิตรายเล็กได้แก่ บริษัทยางไอตานิ จำกัด บริษัทดีสโตน จำกัด บริษัทไฮฮีโร จำกัด บริษัท วิโทรแอนดร์รับเบอร์ จำกัด และหจก.ป.สยามอุตสาหกรรมยาง จากจำนวนโรงงานผลิตยางรถยนต์ที่มีอยู่ในประเทศไทยรวมทั้งปริมาณการผลิตที่เพิ่มขึ้นอาจทำให้ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศไทยนั้นมีปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้นได้

ตาราง 21 การผลิต การนำเข้า การใช้ในประเทศและส่งออกยางรถยนต์ของไทย

ปี	การผลิต1/		นำเข้า2/		การใช้ในประเทศ 3/		ส่งออก2/	
	ล้านเส้น	%	ล้านเส้น	%	ล้านเส้น	%	ล้านเส้น	%
2543	15.03	33.4	0.81	61.2	7.36	9.5	8.48	68.1
2544	16.90	12.4	1.18	45.9	9.93	34.8	8.15	-3.8
2545	16.21	-4.1	1.08	-8.7	8.13	-18.1	9.15	12.2
2546	20.31	25.3	1.35	25.3	11.53	41.8	10.13	10.7
2547	25.80	27.0	1.65	22.4	12.36	7.2	15.09	48.9
2548	24.80	-3.9	2.00	21.2	12.60	1.9	14.20	-5.9

ที่มา : 1/ การผลิต ปรับตัวเลขจากกระทรวงอุตสาหกรรม

2/ นำเข้า และส่งออก จากกรมศุลกากร กระทรวงการคลัง

3/ การใช้ในประเทศ = การผลิต + นำเข้า - ส่งออก

หมายเหตุ : ปี 2548 ประมาณการโดยสำนักวิจัยธุรกิจ บมจ.ธนาคารกรุงไทย

ที่มา : ชัยวัฒน์ ประสมสุข *ทิศทางอุตสาหกรรมยางรถยนต์ปี2548* ปีที่ 9 ฉบับที่ 17 เดือน พฤษภาคม 2548

3. ความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวม ของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2549 ส่วนใหญ่แล้วประเทศอินโดนีเซียจะมีความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวมสูงที่สุดรองลงมาคือประเทศไทยและอันดับสุดท้ายคือประเทศมาเลเซีย ตามลำดับ ทั้งนี้การที่อินโดนีเซียมีความสามารถในการส่งออกสูงกว่าเมื่อเทียบกับไทยนั้นเป็นเพราะว่าอินโดนีเซียมีปริมาณการส่งออกยางแท่งที่มีคุณภาพดีราคาสูง ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบอย่างหนึ่งของประเทศที่พัฒนาเกี่ยวกับกระบวนการผลิตยางพาราอย่างเห็นได้ชัด ส่วนมาเลเซียนั้นมีความสามารถในการส่งออกยางพาราโดยรวมน้อยที่สุด เนื่องจากว่ามาเลเซียมีปริมาณการผลิตยางพาราได้น้อยกว่าไทยและอินโดนีเซียมาก จึงทำให้ส่งออกได้น้อย แต่อย่างไรก็ตามมาเลเซียก็ยังคงมีความสามารถในการส่งออกยางแท่งคุณภาพดีราคาสูงกว่าประเทศไทยเช่นเดียวกับอินโดนีเซีย ซึ่งประเทศผู้นำเข้ายางพาราที่สำคัญและปริมาณที่มากของโลกส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่มีความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม ประกอบด้วย ประเทศจีน สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป ญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ ซึ่งสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปจะนิยมนำเข้ายางแท่งคุณภาพดีเป็นส่วนใหญ่ ส่วนญี่ปุ่นและจีนนำเข้ายางแผ่นรมควันเป็นส่วนใหญ่ ความต้องการใช้ยางธรรมชาติของกลุ่มประเทศเหล่านี้ก็มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษา และวิเคราะห์เชิงพรรณนาทางด้านปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราและปริมาณสต็อกยางพารา รวมถึงปริมาณการส่งออกยางโดยรวม และความสามารถของการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และอินโดนีเซีย

1. จากการศึกษาด้านปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพารา กับปริมาณการส่งออกยางโดยรวมของประเทศของประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และประเทศอินโดนีเซีย ไทยนั้นมีการผลิตและปริมาณการใช้ที่เพิ่มสูง แต่ยังมีปริมาณการส่งออกยางแผ่นในปริมาณที่น้อยกว่ายางแท่ง ทั้งนี้เนื่องจากยางแท่งกำลังเป็นที่ต้องการของตลาดโลกเพิ่มขึ้นทุกปีซึ่งจะเห็นได้จากปริมาณความต้องการของตลาดโลกและแนวโน้มในการส่งออกระหว่างยางแผ่นและยางแท่งที่กำลังมีทิศทางที่ตรงกันข้าม คือปริมาณการส่งออกยางแผ่นมีทิศทางที่ลดลงตรงข้ามกับยางแท่งนั่นเอง รวมทั้งราคาในการขายก็สูงกว่ายางแผ่น ประเทศไทยจะต้องมีมาตรการในการส่งเสริมการส่งออกยางแท่ง ให้มีปริมาณสูงขึ้น ควบคู่ไปกับการส่งออกยางแผ่น แต่ทั้งนี้เนื่องจากว่ายางแท่งมีกระบวนการผลิตที่ซับซ้อนและต้องใช้เทคโนโลยีในการผลิตมากกว่ายางแผ่น รัฐบาลจะต้องมีนโยบายเพื่อส่งเสริมและให้การสนับสนุนให้เกิดภาคอุตสาหกรรมการผลิตยางแท่ง ให้มีมากขึ้น ทั้งนี้จะเป็นการส่งเสริมให้มีกระบวนการการใช้ยางพาราซึ่งเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้า หรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้นด้วย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการผลิตสูงที่สุด พร้อมกับส่งเสริมให้เพิ่มพื้นที่ในการปลูก และประสิทธิภาพในการผลิต เพื่อเพิ่มปริมาณการผลิตภายในประเทศควบคู่กันไปด้วย

2. ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นของทั้งสามประเทศ ในช่วงปี พ.ศ. 2540 -2549 ประเทศไทยยังมีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นที่สูงกว่ายางแท่งซึ่งตรงข้ามกับมาเลเซียและอินโดนีเซีย ซึ่งจะเห็นได้ว่า อินโดนีเซียและมาเลเซียสามารถส่งออกยางแท่งที่มี ราคาสูงกว่ายางแผ่น ซึ่งในปัจจุบันกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมอย่างเช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น มีความต้องการยางแท่งในปริมาณที่สูงกว่ายางแผ่นเนื่องจากมีคุณสมบัติและคุณภาพดีกว่ายางแผ่น ส่วนกลุ่มประเทศที่ต้องการใช้ยางแผ่นที่สูงได้แก่กลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนาเช่นประเทศจีน แต่อย่างไรก็ตามยางแท่งและยางแผ่นระหว่างไทยมาเลเซียและอินโดนีเซีย ยังถือว่ามีขีดความสามารถในการผลิตที่แตกต่างกันทางด้านปริมาณผลิต ซึ่งอาจจะเป็นไปได้เปรียบของแต่ละประเทศดังนั้นการที่ประเทศไทยจะเพิ่มปริมาณการส่งออกยางแท่งไปยังตลาดโลก รัฐบาลจะต้องกำหนดเป็นนโยบาย ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปดำเนินการ ด้านการผลิตทั้งในด้านปริมาณและคุณสมบัติของยางแท่งที่เป็นที่ต้องการของตลาดเพื่อให้การส่งออกยางแท่งเพิ่มสูงขึ้นส่วนความสามารถในการส่งออกยางแผ่นของไทยนั้นยังถือว่าสูงอยู่ซึ่งส่วนหนึ่งไทยควรจะต้องส่งเสริมด้านปริมาณความสามารถในการส่งออกยางแท่ง รวมทั้งปริมาณการส่งออกยางแผ่น เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและส่งออกยางทั้งสองประเภทให้สูงขึ้นต่อไป

จาก International Rubber Study Group .(2551).ปริมาณการใช้ยางพาราของประเทศผู้ซื้อขาย
ใหญ่ของโลก สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551 , <http://www.aftc.or.th> แสดงให้เห็นว่าปริมาณการใช้ยาง
ธรรมชาติของประเทศที่สำคัญทั่วโลกส่วนใหญ่จะเป็นประเทศที่มีความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็น
เป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน อินเดียและประเทศเกาหลีใต้ และในช่วง
ปีพ.ศ.2540-2548 ความต้องการใช้ยางธรรมชาติของกลุ่มประเทศเหล่านี้ก็มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง
ซึ่งเห็นได้ว่าจีนมีปริมาณการใช้ยางธรรมชาติมากที่สุดในโลกแทนที่ ประเทศสหรัฐอเมริกา เริ่มตั้งแต่ ปีพ.ศ.
2543 เป็นต้นมา ประเทศจีนมีปริมาณการใช้ที่เพิ่มมากขึ้นและมากกว่า สหรัฐอเมริกา อย่างต่อเนื่องเป็นเพราะ
การขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศจีนเอง ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ดีของไทยที่จะส่งออกยางแท่งและยางแผ่น
ไปยังจีนเนื่องจากจีนนิยมนำเข้ายางแผ่นมากกว่ายางแท่งซึ่งไทยเองก็ผลิตยางแผ่นและส่งออกยางไปยังจีน
ได้มากอยู่แล้ว และต้องเพิ่มปริมาณการส่งออกยางแท่ง ไปยังประเทศประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น
รวมทั้งประเทศผู้นำเข้าอื่นๆ ให้มากยิ่งขึ้น

ตาราง 22 ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศสำคัญๆ

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	สหรัฐฯ	ญี่ปุ่น	จีน	อินเดีย	มาเลเซีย	เกาหลีใต้	ฝรั่งเศส
2531	858.3	623.0	660.0	311.1	103.4	235.0	181.0
2532	866.9	657.0	675.0	333.2	121.6	232.0	184.0
2533	807.5	677.0	600.0	358.3	183.5	254.5	179.0
2534	755.8	689.5	610.0	374.8	216.0	263.5	183.0
2535	910.2	385.4	640.0	404.6	248.6	275.6	179.0
2536	966.7	631.0	650.0	443.9	268.6	271.0	168.5
2537	1,001.7	639.8	725.0	472.9	292.2	290.0	179.8
2538	1,003.9	692.0	780.0	516.5	327.4	300.0	176.0
2539	1,001.7	714.5	810.0	558.2	357.4	300.0	182.2
เฉลี่ย	908.08	634.36	683.33	419.28	235.41	269.07	179.17
2540	1,044.1	713.0	910.0	571.7	326.9	302.0	192.3
2541	1,157.4	707.3	839.0	580.3	334.1	282.0	223.0
2542	1,116.3	734.2	852.0	619.0	344.4	332.8	240.0
2543	1,194.8	751.8	1,080.0	637.7	363.7	332.4	270.0
2544	974.1	729.2	1,215.0	630.6	400.9	331.8	282.0
2545	1,110.8	749.0	1,310.0	680.0	407.9	325.6	230.7
2546	1,078.5	784.2	1,485.0	717.1	420.8	332.6	300.2
2547	1,143.6	814.8	1,630.0	745.3	402.8	351.7	230.1
2548	1,159.2	859.4	1,826.0	786.4	385.8	369.8	233.9
เฉลี่ย	1108.76	760.32	1238.56	663.12	376.37	328.97	244.69

ที่มา : สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการส่งออกยางพารา ของประเทศไทยมาเลเซีย และ อินโดนีเซีย ครั้งต่อไปควรจะนำปัจจัยภายในของแต่ละประเทศที่สามารถส่งผลกระทบต่อ ความสามารถในการส่งออกยางพารามา เป็นตัวแปรในการศึกษาเพิ่มเติม เพื่อที่จะได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลอย่างแน่ชัดและสามารถนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ดียิ่งขึ้น

2. การศึกษาถึงปริมาณการผลิต ปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ และปริมาณสต็อกยางพารา กับปริมาณการส่งออก ในบางปี มีความสามารถในการส่งออกยางแผ่นและยางแท่งตรงข้ามกับปริมาณการส่งออก ฉะนั้นควรศึกษาถึงปัจจัยด้านอื่นๆที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม รวมทั้งข้อตกลงทางการค้าของประเทศผู้ผลิต และส่งออกยางพารา เพื่อที่จะสามารถวิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้ความสามารถในการส่งออกยางแท่งและยางแผ่น เพิ่มขึ้นหรือลดลง ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. การเปลี่ยนแปลง ปริมาณการผลิต การใช้ภายในประเทศ และสต็อกยางพารา กับปริมาณการส่งออก ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาด้วยว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นส่งผลต่อปริมาณการส่งออกและค่า RCA อย่างไรบ้าง

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ เทพวิวัฒน์จิต. (2547). *ความสามารถในการส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทย กรณีศึกษาตลาด สหรัฐอเมริกา*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กตัญญู หิรัญญสมบุญ. (2547). *การจัดการกิจการระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น.
- กระทรวงพาณิชย์ (หน่วยงานกรมเจรจาการส่งออก). (2551). *ปริมาณการส่งออกยางพารา สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2551*, จาก [http:// www.thaifta.com](http://www.thaifta.com)
- ชลลิกา ทิพยกุล; สมจิตร ศิรินมาศ และ พัชรินทร์ ศรีวารินทร์. (2545). *รายงานผลการวิจัย ศักยภาพและสู่ทางการขยายตลาดส่งออกยางของไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการ เกษตร.
- ชนงกรณ์ กุลชลบุตร. (2546). *การบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลลิกา ทิพยกุล; สุภาพร บัวแก้ว และ สมจิตร ศิรินมาศ. (2545). *รายงานผลการวิจัย สถานการณ์การผลิตและการใช้ยางธรรมชาติของโลก*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการ เกษตร.
- ชัยวุฒิ ชัยพันธุ์. (2547). *หลักและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิฐิตา เบญจมสุทิน; นงนุช พันธกิจไพบูลย์. (2547). *เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปทุมพร วรชาติไพศาล. (2545). *แนวโน้มการส่งออกยางแท่งและยางแผ่นรมควันของไทยสู่ ตลาดโลก*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ รอดพินิจ. (2537). *การตลาดสินค้าเกษตร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรัณยา ประไพพงษ์. (2549). *วิเคราะห์การส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ของไทยไปจีน*. ปริญญาโท ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. (2538). *รายงานสถิติยางประเทศไทย*. ฉบับที่ 4. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.
- สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. (2543). *รายงานสถิติยางประเทศไทย*. ฉบับที่ 4. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร. (2548). *รายงานสถิติยางประเทศไทย*. ฉบับที่ 2. กรุงเทพฯ:

สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

สถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร และธนาคารแห่งประเทศไทย. (2551). *ภาพรวม อุปสงค์*

อุปทาน และราคายางพาราของประเทศไทย สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2551, จาก

<http://www.aftc.or.th>

สถาบันวิจัยยางและกรมวิชาการเกษตร. (2551). *การผลิตยางพารา* สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2551,

จาก <http://www.rubberthai.com>

สมพร กฤษณะทรัพย์; บุญอาจ กฤษณะทรัพย์. (2545). *รายงานการวิจัยแนวทางพัฒนา*

ยางพาราไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร.

สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์. (2549). *สถิติการค้าระหว่างประเทศของไทย ปี 2548*.

สันติยา เอกอัคร. *เศรษฐศาสตร์มหภาคเพื่อการจัดการ*. (2549). กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุธี อินทรสกุล; สมเกียรติ ทองวัช และ เสมอ สมนาค. (2537). *รายงานการวิจัยระบบการค้ายาง*

ต่างประเทศของผู้ส่งออกกรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร.

สุวินัย ภรณวลัย. *ทฤษฎีบริษัทข้ามชาติกับการพัฒนาเศรษฐกิจไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

องค์การสวนยาง. (2551). *สภาพโดยทั่วไปของอุตสาหกรรมยางพาราไทยและประวัติยางพารา* สืบค้นเมื่อ

12 พฤษภาคม 2551, จาก <http://www.reothai.co.th>

Balassa, B. (1998). *Comparative Advantage Trade Policy and Economics Development*.

New York: Haevester Wheatsheaf.

Degenais, M.G.; & P-A Muet. (1992). *International Trade Modeling*. Chaoman and Hall,

London.

Hill, C. (2002) *Global Business* (2nd ed) New York: McGraw-Hill, Inc

International Rubber Study Group. (1997, April) *Rubber Statistical Bullitin*. Vol 51.

International Rubber Study Group. (2000, September) *Rubber Statistical Bullitin*. Vol 54.

ภาคผนวก

มูลค่าการส่งออกของประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญทั่วโลก ปี 2540 – 2549

ล้าน : เหรียญสหรัฐอเมริกา

ประเทศ \ ปี	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
สหรัฐอเมริกา										
เอมิเรตส์	38,000.0	33,800.0	39,900.0	50,870.0	48,995.0	42,272.9	46,019.6	n.a.	n.a.	n.a.
อาร์เจนตินา	26,430.4	26,220.8	23,333.0	26,253.0	26,701.0	27,823.9	32,132.8	35,201.4	37,591.0	39,237.5
ออสเตรเลีย	58,000.6	62,000.7	64,000.1	64,000.2	63,000.3	68,000.6	75,000.5	80,000.5	87,000.2	93,000.9
ออสเตรเลีย	62,900.0	55,901.0	56,080.0	63,815.0	64,360.0	64,690.6	75,074.1	81,043.1	87,855.2	95,742.5
บังคลาเทศ	3,784.0	3,829.3	3,923.2	4,696.0	4,658.0	4,446.7	4,925.3	n.a.	n.a.	n.a.
เบลเยียม	171,000.9	179,000.1	179,000.0	187,000.6	177,000.2	188,000.1	212,000.5	215,000.5	220,000.7	225,000.3
โบลิเวีย	1,166.5	1,103.9	1,051.2	1,229.6	1,226.0	1,341.6	1,541.2	n.a.	n.a.	n.a.
บราซิล	52,995.0	51,141.0	48,012.0	55,087.0	57,598.0	61,797.7	68,856.6	76,550.7	81,424.4	87,951.5
แคนาดา	214,000.4	214,000.3	238,000.4	277,000.1	259,000.9	267,000.7	289,000.6	315,000.1	348,000.4	386,000.1
ชิลี	16,663.3	14,829.7	15,615.6	18,158.0	17,468.0	18,615.8	22,361.4	25,988.6	29,259.9	32,854.2
จีน	182,840.0	183,750.0	195,190.0	249,240.0	262,393.0	274,341.7	306,589.8	344,719.2	390,916.8	456,019.4
คิวบา	1,819.1	1,539.5	1,456.1	1,691.8	1,696.0	1,902.8	2,035.0	n.a.	n.a.	n.a.
โคลัมเบีย	11,549.1	10,821.1	11,568.7	13,037.4	12,774.0	11,934.9	12,705.0	13,644.0	14,610.6	15,214.5

ที่มา : Economist Intelligence Unit, มกราคม 2545

มูลค่าการส่งออกของประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญทั่วโลก ปี 2540 – 2549

ล้าน:เหรียญสหรัฐอเมริกา

ประเทศ \ ปี	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
เยอรมนี	512,000.4	543,000.4	542,000.9	549,000.6	561,000.6	599,000.0	680,000.0	729,000.0	777,000.4	838,000.4
เดนมาร์ค	47,000.7	47,000.5	48,000.7	49,000.5	51,000.0	54,000.8	61,000.0	64,000.1	66,000.1	68,000.9
เอกวาดอร์	5,361.0	4,326.0	4,616.0	5,137.0	4,420.0	4,179.1	4,953.7	5,472.2	6,024.5	6,345.6
เอลซัลวาดอร์	2,437.1	2,459.5	2,534.3	2,971.6	2,885.0	3,065.6	3,552.4	n.a.	n.a.	n.a.
สเปน	104,362.8	109,227.8	109,963.9	47,789.0	49,154.0	120,895.6	138,636.2	152,972.6	167,567.7	184,710.5
ฟินแลนด์	39,315.8	42,104.3	40,665.2	44,524.4	39,010.0	39,312.9	46,482.7	51,523.4	54,100.1	57,089.8
ฝรั่งเศส	289,000.7	305,000.6	300,000.8	289,000.8	297,000.0	310,000.6	358,000.3	393,000.9	424,000.9	460,000.8
กรีซ	11,127.7	10,731.9	9,814.9	10,182.0	10,592.0	10,557.0	11,460.6	12,526.0	13,620.9	14,623.9
ฮ่องกง	188,058.5	174,002.5	42,813.0	201,859.7	62,442.0	192,106.3	210,124.1	223,621.2	239,455.2	262,686.3
อินโดนีเซีย	53,444.0	48,846.0	48,665.0	61,493.0	52,785.0	49,402.4	52,987.3	55,122.7	57,322.4	59,298.8
ไอร์แลนด์	53,000.3	64,000.3	71,000.2	76,000.9	79,000.7	58,000.9	95,000.4	102,000.0	107,000.4	113,000.3
อินเดีย	34,248.0	33,063.0	36,564.0	42,402.0	43,464.0	46,746.1	54,366.7	61,595.8	70,903.2	80,792.9
อิรัก	5,086.0	7,417.0	12,750.0	20,603.0	15,924.0	15,151.0	17,361.9	17,841.4	17,655.5	18,381.8
อิตาลี	240,000.4	245,000.7	235,000.2	238,000.3	239,000.0	260,000.0	259,000.5	316,000.0	332,000.1	357,000.2
ญี่ปุ่น	421.0	387,000.9	419,000.4	479,000.3	403,000.1	374,000.7	419,000.8	465,000.1	516,000.3	571,000.8
เคนยา	2,042.5	2,008.6	1,735.7	1,735.0	1,740.0	1,827.2	1,955.8	n.a.	n.a.	n.a.

ที่มา : Economist Intelligence Unit, มกราคม 2545

มูลค่าการส่งออกของประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญทั่วโลก ปี 2540 – 2549

ล้าน: เหรียญสหรัฐอเมริกา

ประเทศ \ ปี	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
เกาหลีใต้	5,099.0	1,243.0	12,613.0	41,200.0	21,294.0	150,082.1	162,984.1	173,469.7	175,656.2	179,651.2
ศรีลังกา	4,647.8	4,816.1	4,603.5	5,455.7	4,981.0	5,312.9	6,024.9	6,886.5	7,636.2	8,469.8
ลักเซมเบิร์ก	6,973.0	7,919.0	7,847.0	7,826.0	7,674.0	8,254.0	9,443.0	10,153.0	11,009.0	12,031.0
มอริเชียส	1,600.1	1,651.9	1,588.8	1,559.0	1,551.0	1,604.4	1,639.6	n.a.	n.a.	n.a.
สหภาพพม่า	867.7	1,062.1	1,125.0	1,627.0	1,765.0	1,913.5	2,343.0	n.a.	n.a.	n.a.
เม็กซิโก	110,431.3	117,459.4	136,391.1	166,454.9	25,086.0	156,433.6	170,371.2	187,607.7	207,177.4	230,821.2
มาเลเซีย	13,164.0	73,021.7	84,592.1	98,238.9	20,103.0	83,177.3	96,482.9	109,082.2	124,026.3	142,180.6
เนเธอร์แลนด์	194,000.9	201,000.4	200,000.8	211,000.6	207,000.0	227,000.5	260,000.4	281,000.6	302,000.2	325,000.2
นิวซีแลนด์	14,076.2	12,070.5	12,453.7	13,270.0	13,942.0	14,327.5	16,779.6	18,265.2	19,968.0	21,273.1
โอมาน	7,657.0	5,521.0	7,239.0	11,319.0	10,836.0	8,770.5	9,965.7	n.a.	n.a.	n.a.
ปารากวัย	1,142.8	1,014.1	740.8	869.4	964.0	1,170.7	1,454.9	n.a.	n.a.	n.a.
เปรู	6,831.7	5,756.8	6,118.6	7,028.4	7,252.0	7,658.4	8,829.7	10,088.3	10,968.9	11,929.0
ปาปัวนิวกินี	2,160.1	1,773.3	1,927.4	2,088.9	1,818.0	1,726.8	1,871.0	n.a.	n.a.	n.a.
ฟิลิปปินส์	25,055.9	29,496.5	36,649.4	40,123.4	34,122.0	33,708.9	37,880.4	42,685.9	47,127.3	51,647.4
ปานามา	722.8	784.1	822.1	859.5	822.0	902.7	1,007.0	n.a.	n.a.	n.a.
โปรตุเกส	23,000.1	24,000.7	24,000.6	23,000.4	24,000.2	26,000.3	29,000.8	n.a.	n.a.	n.a.

ที่มา : Economist Intelligence Unit, มกราคม 2545

มูลค่าการส่งออกของประเทศผู้ส่งออกที่สำคัญทั่วโลก ปี 2540 – 2549

ล้าน: เหรียญสหรัฐอเมริกา

ประเทศ \ ปี	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
รัสเซีย	23,472.0	9,348.0	10,130.0	40,029.0	37,347.0	91,974.2	103,380.5	110,378.5	117,006.5	123,968.4
สวีเดน	82,000.8	84,000.8	84,000.8	86,000.9	73,000.5	75,000.0	89,000.8	95,000.8	101,000.6	108,000.1
สิงคโปร์	125,000.0	109,000.9	114,000.7	137,000.8	118,000.6	118,000.6	132,000.1	142,000.2	152,000.8	163,000.7
ไทย	57,618.0	54,340.4	58,386.9	69,249.8	63,268.0	65,479.0	72,376.7	77,995.1	82,642.3	87,212.3
แทนซาเนีย	750.7	589.5	553.5	663.5	839.0	905.6	988.2	n.a.	n.a.	n.a.
ไต้หวัน	56,546.0	110,583.1	56,056.0	17,249.0	55,275.0	128,625.6	139,344.9	155,363.2	170,155.3	179,181.9
สหราชอาณาจักร	281,000.7	272,000.6	269,000.5	282,000.8	274,000.0	272,000.8	310,000.0	337,000.7	362,000.1	394,000.1
สหรัฐอเมริกา	688,000.7	682,000.1	702,000.1	781,000.6	731,000.8	683,000.0	762,000.8	847,000.5	943,000.1	1,050,000.7
อุรุกวัย	2,725.7	2,770.7	2,237.1	2,294.7	1,943.0	2,001.7	2,313.9	n.a.	n.a.	n.a.
เวเนซุเอลา	21,624.0	17,193.0	20,190.0	31,802.0	26,537.0	21,771.7	25,278.5	26,332.2	26,277.3	26,317.8
เวียดนาม	9,145.0	9,365.0	11,540.0	14,449.0	15,100.0	16,259.6	19,159.4	22,062.5	25,188.6	28,572.3
เยเมน	2,274.0	1,503.7	2,478.3	4,094.0	3,517.0	2,740.8	2,992.6	n.a.	n.a.	n.a.
แอฟริกาใต้	31,051.6	26,551.2	26,712.9	30,189.4	30,509.0	31,289.3	34,845.3	37,755.1	39,540.2	40,944.4
รวมทั้งโลก	4,230,963.4	4,736,476.3	4,704,832.4	5,264,588.0	4,727,727.9	5,412,263.7	6,077,048.9	6,526,952.4	7,069,692.0	7,706,156.0

ที่มา : Economist Intelligence Unit, มกราคม 2545

มูลค่าการส่งรวมยางแผ่นยางแท่ง ของไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

หน่วย : เหรียญสหรัฐ/อเมริกา

ปี	ไทย			มาเลเซีย			อินโดนีเซีย		
	ยางแผ่น	ยางแท่ง	รวม	ยางแผ่น	ยางแท่ง	รวม	ยางแผ่น	ยางแท่ง	รวม
2539	1,896,109,320.0	460,506,000.0	2,356,615,320.0	82,257,920.0	1,094,394,000.0	1,176,651,920.0	115,675,200.0	1,897,262,000.0	2,012,937,200.0
2540	1,339,320,080.0	504,934,650.0	1,844,254,730.0	61,267,290.0	894,503,070.0	955,770,360.0	71,295,070.0	1,464,587,010.0	1,535,882,080.0
2541	936,615,680.0	372,731,240.0	1,309,346,920.0	36,312,640.0	642,072,640.0	678,385,280.0	40,337,440.0	1,123,679,300.0	1,164,016,740.0
2542	865,582,200.0	380,972,200.0	1,246,554,400.0	20,043,360.0	574,063,840.0	594,107,200.0	45,986,580.0	1,000,104,840.0	1,046,091,420.0
2543	836,672,760.0	587,375,250.0	1,424,048,010.0	7,983,360.0	620,358,350.0	628,341,710.0	35,343,000.0	960,650,950.0	995,993,950.0
2544	649,753,600.0	451,499,160.0	1,101,252,760.0	7,763,600.0	439,051,200.0	446,814,800.0	24,410,550.0	865,470,480.0	889,881,030.0
2545	952,140,000.0	702,597,720.0	1,654,737,720.0	9,793,440.0	670,996,680.0	680,790,120.0	400,800,560.0	1,229,646,800.0	1,630,447,360.0
2546	1,414,122,960.0	1,022,203,260.0	2,436,326,220.0	7,749,630.0	951,412,940.0	959,162,570.0	56,953,630.0	1,781,407,040.0	1,838,360,670.0
2547	1,491,554,100.0	1,347,799,000.0	2,839,353,100.0	16,648,800.0	1,361,439,050.0	1,378,087,850.0	217,029,000.0	2,304,990,000.0	2,522,019,000.0
2548	1,535,859,600.0	1,703,219,220.0	3,239,078,820.0	13,340,800.0	1,621,382,400.0	1,634,723,200.0	556,978,400.0	2,588,070,240.0	3,145,048,640.0
2549	2,153,220,900.0	2,249,165,620.0	4,402,386,520.0	10,318,950.0	2,266,958,640.0	2,277,277,590.0	697,678,520.0	4,118,667,540.0	4,816,346,060.0

ที่มา : จากการค้าทางนวม

ปริมาณการผลิตยางพาราของไทยมาเลเซียและอินโดนีเซีย

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย			ประเทศอินโดนีเซีย		
	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์
2540	2032700	62300	3.162	971100	-111400	-10.291	1504800	-22200	-1.454
2541	2075900	43200	2.125	885700	-85400	-8.794	1714000	209200	13.902
2542	2154600	78700	3.791	768900	-116800	-13.187	1599200	-114800	-6.698
2543	2346400	191800	8.902	927600	158700	20.640	1501100	-98100	-6.134
2544	2319600	-26800	-1.142	882100	-45500	-4.905	1670300	169200	11.272
2545	2615100	295500	12.739	889800	7700	0.873	1630000	-40300	-2.413
2546	2876000	260900	9.977	985600	95800	10.766	1792200	162200	9.951
2547	2984300	108300	3.766	1168700	183100	18.578	2066200	274000	15.288
2548	2910800	-73500	-2.463	1130700	-38000	-3.251	2269800	203600	9.854
2549	3137000	226200	7.771	1283000	152300	13.470	2637000	367200	16.178

ที่มา : จากการคำนวณ

ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศผู้ผลิต

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย			ประเทศอินโดนีเซีย		
	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์
2540	182000	8300	4.778	326900	-30500	-8.534	141000	-1000	-0.704
2541	186400	4400	2.418	334100	7200	2.203	97000	-44000	-31.206
2542	226900	40500	21.727	344400	10300	3.083	116000	19000	19.588
2543	242500	15600	6.875	363700	19300	5.604	139000	23000	19.828
2544	253100	10600	4.371	400900	37200	10.228	142000	3000	2.158
2545	278400	25300	9.088	407900	7000	1.716	145000	3000	2.069
2546	298700	20300	7.292	420800	12900	3.163	156000	11000	7.586
2547	318600	19900	6.662	402800	-18000	-4.278	196000	40000	25.641
2548	334600	16000	5.022	386500	-16300	-4.047	221000	25000	12.755
2549	320900	-13700	-4.094	383300	-3200	-0.828	355000	134000	60.633

ที่มา : จากการคำนวณ

ปริมาณสต็อกยางธรรมชาติของประเทศผู้ผลิต

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย			ประเทศอินโดนีเซีย		
	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์	ปริมาณต้น	การเปลี่ยนแปลง	เปอร์เซ็นต์
2540	147700	34700	30.71	190300	14700	8.37	70000	-40000	-36.364
2541	159400	11700	7.92	209500	19200	10.09	40000	-30000	-42.857
2542	209500	50100	31.43	234200	24700	11.79	30000	-10000	-25
2543	188600	-20900	-9.98	151100	-83100	-35.48	50000	20000	66.667
2544	214900	26300	13.94	138200	-12900	-8.54	30000	-20000	-40
2545	198500	-16400	-7.63	135600	-2600	-1.88	20000	-10000	-33.333
2546	204100	5600	2.82	162600	27000	19.91	10000	-10000	-50
2547	234400	30300	14.85	195000	32400	19.93	20000	10000	100
2548	206100	-28300	-12.07	164100	-30900	-15.85	60000	40000	200
2549	2583200	2377100	1153.37	2275900	2111800	1286.90	60000	0	0

ที่มา : จากการคำนวณ

มูลค่าการส่งออกยางแผ่น และยางแท่ง ทั้งหมดของโลก

หน่วย : เหรียญสหรัฐอเมริกา

ปี	ยางแผ่น	ยางแท่ง
2534	1,226,732,000.00	1,700,943,840.00
2535	1,292,444,960.00	1,959,327,060.00
2536	1,114,331,670.00	1,797,530,560.00
2537	1,622,552,490.00	2,793,911,160.00
2538	2,098,866,000.00	8,777,366,800.00
2539	2,094,042,440.00	3,452,162,000.00
2540	1,471,882,440.00	2,864,024,730.00
2541	1,013,265,760.00	2,138,483,180.00
2542	931,612,140.00	1,955,140,880.00
2543	879,999,120.00	2,168,384,550.00
2544	681,927,750.00	1,756,020,840.00
2545	1,362,734,000.00	2,603,241,200.00
2546	1,478,826,220.00	3,755,023,240.00
2547	1,725,231,900.00	5,014,228,050.00
2548	2,106,178,800.00	5,912,671,860.00
2549	2,900,179,930.00	8,634,791,800.00

ที่มา : จากการคำนวณ

ปริมาณการส่งออกยางแท่ง และยางแผ่น ของไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ไทย		มาเลเซีย		อินโดนีเซีย	
	ยางแท่ง	ยางแผ่น	ยางแท่ง	ยางแผ่น	ยางแท่ง	ยางแผ่น
2534	147.1	977.1	773.3	116.3	1,030.0	124.2
2535	230.3	1068.9	759.8	77.6	1,103.1	121.1
2536	216.2	985.3	717.4	58.5	1,094.3	75.8
2537	278.6	1,106.1	823.5	50.8	1,131.6	75.2
2538	316.1	1,086.9	816.8	44.0	1,230.9	65.1
2539	324.3	1,180.2	770.7	51.2	1,336.1	72.0
2540	456.5	1,095.2	808.7	50.1	1,324.1	58.3
2541	480.2	1,047.2	827.2	40.6	1,576.5	45.1
2542	541.0	1,071.5	815.2	24.8	1,420.2	56.9
2543	808.5	1,006.1	853.9	9.6	1,322.3	42.5
2544	763.3	870.4	716.0	10.4	1,411.4	32.7
2545	828.6	1,050.0	783.6	10.8	1,436.0	44.2
2546	912.6	1,149.6	849.4	6.3	1,590.4	46.3
2547	998.0	1,003.4	1,008.1	11.2	1,707.4	146.0
2548	1,109.3	921.0	1,056.0	8.0	1,685.6	334.0
2549	1,069.3	939.0	1,064.1	4.5	1,958.1	321.2

ที่มา: สถาบันวิจัยยาง (Rubber Research Institute of Thailand)

ค่า RCA ยางแท่ง ของประเทศไทย ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 - 2549

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย			ประเทศอินโดนีเซีย		
	RCA	ทิศทางการเปลี่ยนแปลง	% การเปลี่ยนแปลง	RCA	ทิศทางการเปลี่ยนแปลง	% การเปลี่ยนแปลง	RCA	ทิศทางการเปลี่ยนแปลง	% การเปลี่ยนแปลง
2540	142.33	-	-	1103.6	-	-	445.07	-	-
2541	15.19	-127.137	-89.32	194.75	-908.85	-82.35	509.52	64.44	14.47
2542	15.69	0.5	33.3	163.3	-31.44	-1614	494.53	-14.98	-2.94
2543	205.39	189.7	1028.75	153.31	-9.98	-6.11	379.28	-115.24	-23.3
2544	192.13	-13.26	-6.45	587.99	434.68	283.52	441.43	62.14	16.38
2545	223.08	30.95	16.11	167.71	-420.28	-71.47	517.48	76.05	17.22
2546	228.56	5.48	2.45	159.58	-8.13	-4.84	544.09	26.05	5.14
2547	224.93	-3.63	-1.58	162.46	2.87	1.8	544.3	0.21	0.003
2548	246.42	21.48	9.55	156.31	-6.15	-3.78	53.98	-409.32	-90.08
2549	230.15	-16.26	-6.06	142.29	-14.01	-8.96	330.08	276.09	511.44

ที่มา : จากการคำนวณ

ค่า RCA ยางแผ่น ของประเทศไทย ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ในช่วง ปี พ.ศ. 2540 - 2549

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย			ประเทศอินโดนีเซีย		
	ทิศทางการ	% การ		ทิศทางการ	% การ		ทิศทางการ	% การ	
	RCA	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแปลง	RCA	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแปลง	RCA	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแปลง
2540	168.12	-	-	147.08	-	-	42.15	-	-
2541	805.69	619.58	332.9	22.83	-124.24	-84.47	38.6	-3.55	-8.43
2542	748.69	-57	-7.07	11.96	-10.87	-47.6	47.72	9.12	23.62
2543	805.14	56.45	7.54	4.86	-7.1	-59.37	34.38	-13.33	-27.94
2544	71.2	-733.94	-91.15	26.75	21.89	450.37	32.06	-2.32	-6.75
2545	557.519	506.31	711.1	4.67	22.08	-82.52	332.06	290.15	905
2546	802.9	225.31	39.02	3.3	-0.37	-29.41	44.16	-278.04	-86.29
2547	723.49	-79.41	-9.89	4.62	3.32	40.09	148.95	104.78	237.22
2548	623.81	-99.68	-13.77	3.61	-1.01	21.91	326.15	177.19	118.96
2549	656.03	32.21	5.16	1.92	-1.68	-46.58	619.86	293.71	90.05

ที่มา : จากการคำนวณ

ค่า RCA ของการส่งออกยางโดยรวมยางทั้งสองประเภท ของประเทศไทย มาเลเซียและอินโดนีเซีย

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย			ประเทศอินโดนีเซีย		
	RCA	ทิศทางการ		RCA	ทิศทางการ		RCA	ทิศทางการ	
		เปลี่ยน แปลง	% การเปลี่ยน แปลง		เปลี่ยน แปลง	% การ เปลี่ยนแปลง		เปลี่ยน แปลง	% การเปลี่ยน แปลง
2540	343.38	-	-	778.90	-	-	308.30	-	-
2541	36.21	-307.17	89.45	139.61	-639.29	82.08	358.12	49.83	16.16
2542	347.96	311.75	860.94	114.46	-25.15	18.01	350.34	-7.79	2.17
2543	355.14	7.18	2.06	110.46	-4.01	3.50	279.72	-70.62	20.16
2544	337.54	-17.60	4.95	431.04	320.59	290.24	326.93	47.20	16.88
2545	344.87	7.33	2.17	111.70	-319.35	74.09	419.92	92.99	28.44
2546	390.85	45.98	13.33	115.43	3.73	3.34	402.84	-17.08	4.07
2547	352.76	-38.09	9.74	122.35	6.92	6.00	443.10	40.26	9.99
2548	345.62	-7.14	2.02	116.20	-6.15	-5.02	483.71	40.61	9.17
2549	214.15	-131.47	38.04	67.95	-48.25	41.53	344.65	-139.07	28.75

ที่มา : จากการคำนวณ

ปริมาณการผลิตยางพาราของไทยมาเลเซียและอินโดนีเซีย กับการเปลี่ยนแปลง ค่า RCA ของทั้งสามประเทศ

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ประเทศไทย			ประเทศมาเลเซีย				ประเทศอินโดนีเซีย				
	ปริมาณ การผลิต	การ เปลี่ยนแปลง ลงการผลิต	RCA	การ เปลี่ยนแปลง ลง RCA	ปริมาณ การผลิต	การ เปลี่ยนแปลง ลงการผลิต	RCA	การ เปลี่ยนแปลง ลง RCA	ปริมาณ การผลิต	การ เปลี่ยนแปลง ลงการผลิต	RCA	การ เปลี่ยนแปลง ลง RCA
พ.ศ.2540	2,032.7	62.3	343.38	-	971.1	-111.4	778.9	-	1504.8	-22.2	308.3	-
พ.ศ.2541	2,075.9	43.2	36.21	-307.17	885.7	-85.4	139.61	-639.29	1714	209.2	358.12	49.83
พ.ศ.2542	2,154.6	78.7	347.96	311.75	768.9	-116.8	114.46	-25.15	1,599.2	-114.8	350.34	-7.79
พ.ศ.2543	2,346.4	191.8	355.14	7.18	927.6	158.7	110.46	-4.01	1,501.1	-98.1	279.72	-70.62
พ.ศ.2544	2,319.6	-26.8	337.54	-17.60	882.1	-45.5	431.04	320.59	1,670.3	169.2	326.93	47.20
พ.ศ.2545	2,615.1	295.5	344.87	7.33	889.8	7.7	111.7	-319.35	1,630.0	-40.3	419.92	92.99
พ.ศ.2546	2,876.0	260.9	390.85	45.98	985.6	95.8	115.43	3.73	1,792.2	162.2	402.84	-17.08
พ.ศ.2547	2,984.3	108.3	352.76	-38.09	1,168.7	183.1	122.35	6.92	2,066.2	274	443.1	40.26
พ.ศ.2548	2,910.8	-73.5	345.62	-7.14	1,130.7	-38	116.2	-6.15	2,269.8	203.6	483.71	40.61
พ.ศ.2549	3,137.0	226.2	214.15	-131.47	1283.6	152.3	67.95	-48.25	2637	367.2	344.65	-139.07

ที่มา : จากการคำนวณ

ปริมาณการใช้ยางพาราของไทยมาเลเซียและอินโดนีเซีย กับการเปลี่ยนแปลง ค่า RCA ของทั้งสามประเทศ

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ไทย			มาเลเซีย			อินโดนีเซีย					
	ปริมาณการใช้	การเปลี่ยนแปลงการใช้	RCA	การเปลี่ยนแปลง RCA	ปริมาณการใช้	การเปลี่ยนแปลงการใช้	RCA	การเปลี่ยนแปลง RCA	ปริมาณการใช้	การเปลี่ยนแปลงการใช้	RCA	การเปลี่ยนแปลง RCA
พ.ศ.2540	182	8.3	343.38	-	326.9	-30.5	778.9	-	141	-1	308.3	-
พ.ศ.2541	186.4	4.4	36.21	-307.17	334.1	7.2	139.61	-639.29	97	-44	358.12	49.83
พ.ศ.2542	226.9	40.5	347.96	311.75	344.4	10.3	114.46	-25.15	116	19	350.34	-7.79
พ.ศ.2543	242.5	15.6	355.14	7.18	363.7	19.3	110.46	-4.01	139	23	279.72	-70.62
พ.ศ.2544	253.1	10.6	337.54	-17.60	400.9	37.2	431.04	320.59	142	3	326.93	47.20
พ.ศ.2545	278.4	25.3	344.87	7.33	407.9	7	111.7	-319.35	145	3	419.92	92.99
พ.ศ.2546	298.7	20.3	390.85	45.98	420.8	12.9	115.43	3.73	156	11	402.84	-17.08
พ.ศ.2547	318.6	19.9	352.76	-38.09	402.8	-18	122.35	6.92	196	40	443.1	40.26
พ.ศ.2548	334.6	16	345.62	-7.14	386.5	-16.3	116.2	-6.15	221	25	483.71	40.61
พ.ศ.2549	320.9	-13.7	214.15	-131.47	383.3	-3.2	67.95	-48.25	355	134	344.65	-139.07

ที่มา : จากการคำนวณ

ปริมาณสต็อกยางพาราของไทยมาเลเซียและอินโดนีเซียกับการเปลี่ยนแปลง ค่า RCA ของทั้งสามประเทศ

หน่วย : 1,000 ตัน

ปี	ไทย			มาเลเซีย			อินโดนีเซีย					
	ปริมาณ สต็อก	การ เปลี่ยนแปลง ลงการส ต็อก	RCA	การ เปลี่ยนแปลง RCA	ปริมาณ สต็อก	การ เปลี่ยนแปลง การสต็อก	RCA	การ เปลี่ยนแปลง RCA	ปริมาณ สต็อก	การ เปลี่ยนแปลง การสต็อก	RCA	การ เปลี่ยนแปลง RCA
พ.ศ.2540	147.7	8.3	343.38	-	190.3	-30.5	778.9	-	70	-1	308.3	-
พ.ศ.2541	159.4	4.4	36.21	-307.17	209.5	7.2	139.61	-639.29	40	-44	358.12	49.83
พ.ศ.2542	209.5	40.5	347.96	311.75	234.2	10.3	114.46	-25.15	30	19	350.34	-7.79
พ.ศ.2543	188.6	15.6	355.14	7.18	151.1	19.3	110.46	-4.01	50	23	279.72	-70.62
พ.ศ.2544	214.9	10.6	337.54	-17.60	138.2	37.2	431.04	320.59	30	3	326.93	47.20
พ.ศ.2545	198.5	25.3	344.87	7.33	135.6	7	111.7	-319.35	20	3	419.92	92.99
พ.ศ.2546	204.1	20.3	390.85	45.98	162.6	12.9	115.43	3.73	10	11	402.84	-17.08
พ.ศ.2547	234.4	19.9	352.76	-38.09	195	-18	122.35	6.92	20	40	443.1	40.26
พ.ศ.2548	206.1	16	345.62	-7.14	164.1	-16.3	116.2	-6.15	60	25	483.71	40.61
พ.ศ.2549	215.26	-13.7	214.15	-131.47	189.65	-3.2	67.95	-48.25	60	134	344.65	-139.07

ที่มา : จากการคำนวณ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล นายธีรภัทร์ สาระคำ
วันเดือนปีเกิด 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2522
สถานที่เกิด อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
ที่อยู่ปัจจุบัน 98 หมู่ที่ 8 ตำบลนาบุญ อำเภอนาบุญ
จังหวัดอุดรธานี 41380

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2540 มัธยมศึกษาตอนปลาย
จาก โรงเรียนหนองพินาศ
พ.ศ. 2546 ศึกษาศาสตร์บัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา
จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
พ.ศ. 2546 เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การจัดการ
จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

